JEFF

VANDERMEER

AUTORITATE

Cartea a doua
din trilogia
Southern Reach

SCIENCE FICTION

TREI

Jeff Vandermeer

Autoritate

Pentru Ann

INCANTAȚII

000

În visele lui Control e dimineața devreme, cerul e albastru-închis, cu doar o geană de lumină. Se uită în jos de pe o culme, se uită de fiecare dată ori într-un abis, într-un golfuleț ori într-o scobitură săpată de ape. Asta se schimbă mereu. Vede la kilometri întregi adâncime prin apa nemișcată. Zărește monștri marini alunecând ca niște submarine sau orhidee în formă de clopot, ori ca niște corăbii imense, silențioase, mișcându-se necontenit. Mărimea lor dă impresia unei asemenea puteri, încât simte cum se despică și se învârtejesc apele aflate în calea lor, chiar și de la înălțimea la care stă. Se uită fix, ore întregi, la forme, la mișcări, ascultă șoaptele ce se ridică răsunând până la el… apoi se prăbușește. Încet, prea încet, cade fără zgomot în apa întunecată, fără să stârnească vreun pleoscăit sau vreo undă. Și cade necontenit.

Uneori, asta se întâmplă când e treaz, de parcă n-ar fi fost îndeajuns de atent, și atunci își recită în gând propriul nume, până ce lumea reală se întoarce.

001: ÎN CĂDERE

Ziua întâi. Începutul ultimei sale șanse.

— Ei sunt supraviețuitorii?

Control se afla lângă directoarea adjunctă a Diviziei Sudice, în spatele unui geam-oglindă mânjit, și se holba la cele trei persoane așezate pe scaune în camera de anchetă. Revenite din a douăsprezecea expediție în Aria X.

Directoarea adjunctă, o negresă înaltă și subțire, trecută de

patruzeci de ani, nu-i răspunse, lucru care nu-l surprinse pe Control. Femeia nu-i adresase niciun cuvânt în plus de când sosise dimineață, după ce-și rezervase ziua de luni ca să se aranjeze cu locuința. Nici vreo privire în plus nu-i aruncase măcar, cu excepția momentului când îi ceruse, ei și celorlalți din echipă, să-i spună „Control”, nu „John” sau „Rodriguez”. Șovăise ușor, apoi replicase: „În cazul ăsta, mie să-mi spuneți Patience, nu Grace[1]”, spre amuzamentul, repede cenzurat, al celor prezenți. Această abatere de la numele ei real spre un altul, care însemna și el ceva, îi stârnise interesul. „E-n regulă”, spusese, „pot să-ți zic, pur și simplu, Grace”, convins că asta n-avea să-i fie pe plac. Ea se făcuse că nu aude, numindu-l încontinuu director „interimar”. Ceea ce era adevărat: între ascensiunea sa și munca de adjunct a femeii se afla o prăpastie de timp, de formulare ce se cereau completate, de proceduri ce trebuiau urmate, de concedieri și angajări. Până atunci, chestiunea autorității rămânea neclară.

Însă Control prefera să nu și-o închipuie nici sub formă de răbdare, nici sub formă de grație. Prefera să și-o imagineze ca pe o abstracție, dacă nu chiar ca pe o obstrucție. Îl pusese să urmărească un vechi material video despre Aria X, despre care trebuie să fi știut că era simplist și depășit. Semnalase, deja, limpede că relația lor avea să fie una bazată pe animozitate. Din partea ei, cel puțin.

— Unde au fost găsite? o întrebă acum, deși voia, de fapt, să știe de ce nu fuseseră separate unele de altele.

Fiindcă vă lipsește disciplina, fiindcă departamentul vostru mucegăiește deja de atâta timp? Mucegaiul e-n subsol acum și roade necontenit.

— Citiți fișele, zise, indicându-i că ar fi trebuit deja s-o facă.

Apoi ieși din încăpere.

Lăsându-l pe Control să contemple hârtiile de pe masa de dinaintea lui – și pe cele trei femei de după geamul-oglindă. Sigur că citise fișele, dar sperase să evite precauția directoarei-adjuncte, ba poate chiar să afle ce gândea aceasta. Citise și părți din dosarul ei, dar încă n-o putea citi pe ea, în afară de reacțiile pe care le avusese în ceea ce-l privea.

Trecuseră doar patru ore din prima lui zi aici și se simțea deja

[1] „Patience” și „Grace”, care pot fi nume proprii în engleză, înseamnă „răbdare” și „grație”.

contaminat de clădirea asta posomorâtă, cu covorul ei verde, uzat, și opiniile de modă veche ale celorlalți angajați pe care-i cunoscuse. Întreg ambientul era îmbibat parcă de o pâclă, până și lumina soarelui care, fără tragere de inimă, se strecura prin geamurile înalte, dreptunghiulare. Purta obișnuita sa jachetă neagră și pantaloni de stofă, cămașă albă cu o cravată albastru-deschis, pantofi negri pe care și-i lustruise de dimineață. Se întreba, acum, de ce se mai obosise. Nu-i plăcea să aibă asemenea gânduri, fiindcă nu se afla în afara întregii povești – era *în ea* – dar îi venea greu să și le reprime.

Control se uită pe îndelete la femei, deși felul în care arătau nu-i spunea cine știe ce. Căpătaseră toate aceleași uniforme fără însemne, ce aduceau vag cu uniformele armatei, dar semănau cumva și cu cele ale unor femei de serviciu. Capetele le fuseseră rase, de parcă ar fi avut vreun parazit, precum păduchii, și nu ceva mult mai greu de explicat. Fețele lor își conservau aceeași expresie sau, se putea spune, erau lipsite de expresie cu totul. Nu te gândi la ele ca și cum ar avea nume, își spusese în avion. Să rămână, pentru început, doar cu povara funcțiilor lor. Apoi urmau să fie adăugate și celelalte detalii. Însă Control nu se pricepuse niciodată să păstreze distanța. Îi plăcea să sfredelească, să descopere un nivel la care amănuntele iluminau fără să-l copleșească.

Topografa fusese descoperită acasă, așezată pe un scaun, în curtea din spate.

Antropologa fusese găsită de soțul ei, care dăduse peste ea în timp ce bătea la ușa cabinetului său medical.

Biologa fusese descoperită într-o parcelă plină cu vegetație, la câteva cvartale de locuința ei, holbându-se la un zid dărăpănat de cărămidă.

Ca și membrii expediției anterioare, niciuna dintre ele nu păstra vreo amintire în privința felului în care reușise să treacă înapoi frontiera invizibilă și să iasă din Aria X. Niciuna nu știa în ce chip evitase barierele, gardurile și alte obstacole pe care armata le amplasase în jurul frontierei. Niciuna nu știa ce se alesese de al patrulea membru al expediției – psihologa –, care fusese, de fapt, directoarea Diviziei Sudice și respinsese orice obiecții legate de ideea de a le conduce, incognito.

Niciuna dintre ele nu părea, de fapt, să-și amintească nimic.

La cantină, luându-și micul dejun în dimineața aceea, Control

privise, pe geamurile ce se întindeau de la un perete la altul, în curte, cu protuberanțele sale formate din mese de piatră, apoi la oamenii aflați la coadă – prea puțini, se părea, pentru o clădire atât de mare – și-o întrebase pe Grace:

— De ce nu pare nimeni încântat că expediția a revenit?

Îi aruncase o privire exasperată și suferindă, de parcă ar fi fost un elev cu probleme de învățare de la școala specială:

— De ce credeți, Control?

Izbutise deja să atârne o greutate ironică de numele său și se simțise ca și cum ar fi fost plumbul de la undița bunicului său, menit să se cufunde până la fundul mâlos al lacului.

— Am mai trecut prin toate astea cu expediția de dinainte. Au suportat nouă luni de interogatoriu și, cu toate astea, nu s-a descoperit mai nimic. Și în tot timpul ăsta erau pe moarte. Cum să te simți, atunci?

Multe luni de dezorientare, apoi moartea lor, cauzată de o formă de cancer deosebit de violentă.

Înclinase încet din cap, ca răspuns. Directoarea adjunctă avea, desigur, dreptate. Tatăl lui murise de cancer. Nu se gândise la cum putuseră cele întâmplate să afecteze personalul Diviziei. Pentru el, toată povestea era încă o abstracție, niște cuvinte într-un raport și atât, citite în avion, pe drum.

Aici, la cantină, covorul devenea de un verde-închis, peste care o săgeată stilizată, de un verde mai deschis, indica înspre curte.

— De ce nu-i mai multă lumină? întrebase. Unde se duce toată lumina?

Dar Grace nu-i răspunse la întrebare.

Când una dintre cele trei – biologa – întoarse abia sesizabil capul, privind către geamul-oglindă ca și cum l-ar fi putut vedea, Control se sustrase acelei priviri cu un soi de stinghereală întârziată. O cercetare amănunțită de acest fel era impersonală, profesională, dar probabil că nu așa se simțea, cu toate că femeile știau că sunt analizate.

Nu i se spusese că avea să-și petreacă prima zi interogând membre confuze ale expediției revenite din Aria X, și totuși Centrul trebuie să fi știut atunci când îi oferise postul. Participantele la expediție fuseseră adunate acum aproape șase săptămâni, fuseseră supuse unei luni întregi de teste la stația de procesare din nord, înainte să fie trimise Diviziei Sudice. La

fel cum și el fusese trimis mai întâi la Centru, unde trebuise să îndure două săptămâni de comunicări, cu tot cu pauze, zile întregi în care nu se întâmpla mai nimic, de parcă ar fi vrut, de la bun început, să drămuiască astfel timpul. După care totul își mărise viteza și îi dăduse impresia unei grabe teribile.

Toate acestea se numărau printre amănuntele care-i provocaseră, de când sosise, un fel de inutilă și crescândă exasperare. Vocea, contactul său de bază cu eșaloanele superioare, lăsase să se înțeleagă, într-o sesiune de informare inițială, că sarcina avea să fie una ușoară, dat fiind trecutul său. Divizia Sudică devenise o agenție obscură și prăfuită, păzind un secret adormit de care nu părea să-i mai pese nimănui, din cauza accentului pus, în ultima vreme, pe terorism și pe colapsul ecologic. Vocea, cu articularea sa aspră, categorisise misiunea, la o informare inițială, drept una menită, „pentru început, aclimatizării, evaluării, analizării și apoi cercetării în profunzime”. Nu era tocmai genul de informare cu care avea de-a face de obicei.

Pe parcursul unei cariere care-și avusese suișurile și coborâșurile ei, Control începuse ca agent operativ pe teren: se ocupase cu supravegherea unor celule teroriste aflate pe teritoriul țării. Fusese apoi avansat la sinteze de date și analiză organizațională – mai multe cazuri banale prin similitudinile lor, despre care i se interzisese să vorbească. Cazuri invizibile pentru public: istoria secretă a nimicului.

Se transformase însă, tot mai mult, într-un reparator, în mare parte fiindcă părea să se priceapă mai bine la identificarea problemelor particulare ale altora decât la gestionarea propriilor sale probleme în general. Ajunsese, la treizeci și opt de ani, să fie cunoscut pentru asta, dacă era cunoscut pentru ceva. Și asta însemna că nu trebuia să se afle acolo pe toată durata evenimentelor, deși, acum, exact asta voia: să urmărească ceva pe întregul parcurs. Problema era însă că lumea nu-i prea plăcea pe reparatori – „Hei, stai să-ți arăt ce nu faci bine” – mai ales dacă oamenii credeau că reparatorul trebuie s-o ia mult din urmă cu reparatul.

Întotdeauna începea bine, dar nu întotdeauna se și termina cu bine.

Vocea neglijase, de asemenea, să-i spună și că Aria X se afla dincolo de o frontieră pe care, după mai bine de treizeci de ani,

nu părea s-o înțeleagă nimeni. Nu, pricepuse asta doar după ce parcursese dosarele și revăzuse aceleași date, multiplicate inutil, în materialul video.

Nu știuse nici că adjuncta avea să-i poarte sâmbetele pentru că o înlocuise pe directoarea dispărută. Deși ar fi trebuit să-și dea seama; potrivit crâmpeielor de informații din dosarul ei, făcea parte dintr-o familie nu foarte înstărită, se dusese la școala publică, trebuise să muncească mai mult decât majoritatea pentru a ajunge la actuala ei poziție. În vreme ce despre Control se șușotea că face parte dintr-o dinastie invizibilă, lucru care stârnea, firește, resentimente. N-avea rost să nege asta, cu toate că, privită mai îndeaproape, dinastia însemna mai degrabă o franciză transmisibilă.

— Ele sunt gata. Haideți cu mine!

Grace, care apăruse iarăși, ordonându-i din cadrul ușii.

Existau, o știa, mai multe feluri diferite de a înfrânge opoziția unui coleg sau voința acestuia. Probabil că va trebui să le folosească pe toate.

Control luă de pe masă două dintre cele trei fișe și, cu ochii fixați pe biologă, le rupse de la mijloc, simțind în palme sfâșierea hârtiei, apoi le lăsă să cadă în coș.

Din spatele lui se auzi un sunet ca și cum cineva s-ar fi sufocat.

Întoarse capul și nimeri în bătaia deplină a furiei fără cuvinte a adjunctei. Însă îi văzu, în ochi, și neliniștea. Bun.

— De ce mai țineți dosare de hârtie, Grace? întrebă și făcu un pas înainte.

— Directoarea a insistat. Aveți vreun motiv pentru care ați făcut chestia aia?

N-o băgă în seamă.

— Grace, de ce nu se simte niciunul dintre voi confortabil cu folositul cuvintelor *nepământeană* sau *extraterestră* ca să vorbească despre Aria X?

Nici el nu se simțea confortabil cu povestea asta. Uneori, de când fusese informat asupra adevărului, ajunsese să simtă o genune deschizându-se în el, umplută cu țipetele sale și cu scâncete neîncrezătoare. Dar n-ar fi spus nimănui. Avea o figură de pocherist; iubitele îi spuseseră asta, rudele, ba chiar și străinii. Cam un metru optzeci. Impasibil. Constituție compactă și musculoasă de atlet; putea să alerge kilometri întregi fără să

simtă. Se mândrea că mănâncă sănătos și că făcea destulă mișcare, cu toate că-i plăcea să bea și câte un pahar de whisky.

Ea nu cedă teren.

— Nimeni nu este sigur. Niciodată să nu tragi concluzii fără dovezi.

— Chiar și după atâta timp? Am nevoie doar de una singură ca s-o intervievez.

— Ce? întrebă ea.

Sfâșierea din palme, transformată într-o sfâșiere conversațională.

— Celelalte fișe nu-mi trebuie, fiindcă vreau să-i pun întrebări doar uneia dintre ele.

— Vă trebuie toate trei.

De parcă totuși n-ar fi priceput.

Se răsuci și luă dosarul rămas.

— Nu. Doar biologa.

— E o greșeală.

— Șapte sute cincizeci și trei nu-i o greșeală, zise el. Șapte sute douăzeci și doi nu-i nici asta o greșeală.

Ochii ei se îngustară.

— Ceva nu e-n ordine cu dumneavoastră.

— Ține-o acolo pe biologă, zise el ignorând-o, însă adoptându-i logica.

Știu ceva și tu nu.

— Pe celelalte trimite-le înapoi în camerele lor.

Grace îi aruncă o uitătură lungă, de parcă ar fi fost vreun soi de rozător și nu se putea decide dacă să fie dezgustată sau să simtă milă. Peste o clipă totuși încuviință din cap cu rigiditate și plecă de acolo.

Control se relaxă, respiră adânc. Deși femeia trebuia să-i accepte ordinele, controla încă personalul pentru o săptămână sau două, îl putea verifica într-o mie de feluri până să se integreze pe deplin.

Oare era alchimie sau magie pură? Oare greșea? Și conta asta, de vreme ce, dacă greșea, era totuna?

Da, conta. Era ultima lui șansă. Așa îi spusese maică-sa înainte să ajungă aici.

Lui Control, maică-sa i se părea, adesea, ca o străfulgerare de lumină departe, pe cerul nopții. Era și nu mai era, apărea,

dispărea și o ținea întotdeauna minte; te întrebai, poate, ce fusese cu lumina aceea, ce-o provocase. Dar nu puteai cu adevărat *să știi*.

Singură la părinți, Jackie Miranda Severance își urmase tatăl în meserie și excelase; opera acum la niveluri mult peste cele atinse de tatăl său, Jack Severance, iar acesta fusese agent decorat de mai multe ori. Jack o crescuse organizată, gata să conducă cu atenția în alertă. Din ce știa Control, bunicul o pusese pe Jackie să alerge în curse cu obstacole încă de mică, să înțepe cu baioneta saci cu făină. Nu existau prea multe albume de familie pe care să le verifice. Orice-ar fi pus-o să facă îi stârnise și un fel de cruzime impasibilă, o făcuse să aibă așteptări pentru performanțe ridicate și o abilitate de a fi calculată, care se putea manifesta, aparent, drept indiferență la soarta altora.

Ca pe o străfulgerare depărtată de lumină, Control o admira nespus, e drept, și o urmase, chiar dacă de la o altitudine mult mai joasă… însă, ca părinte, chiar și când Jackie fusese prin preajmă, nu se putuse baza pe ea să-l ia de la școală la timp, să-și amintească să-i lase mâncare pentru prânz ori să-l ajute la teme – arareori se concentra asupra lucrurilor importante aflate de această parte, cea pământească, a frontierei dintre lumi. Deși îl încurajase întotdeauna să între în serviciul guvernamental și să ajungă cât mai departe cu cariera.

Bunicul Jack, pe de altă parte, nu păruse niciodată prea încântat de idee și, într-o zi, se uitase la el, zicând: „Nu cred că are firea potrivită”. Judecata asta fusese devastatoare pentru un băiat de șaisprezece ani care deja o pornise pe acea cale, dar îl făcuse mai dârz, mai concentrat, mai dornic să se avânte spre străfulgerarea de lumină. Mai târziu se gândise că poate de aceea și spusese bunicul ce spusese. Bătrânul avea o latură imprevizibilă, arzătoare, în vreme ce maică-sa era o flacără de un albastru înghețat.

Pe la opt sau nouă ani, se duseseră pentru prima oară la cabana de vară de pe malul lacului – „clubul nostru privat de spionaj”, cum îi spusese maică-sa. Doar el, mama lui și bunicul. Într-un colț se afla un televizor vechi, în fața canapelei zdrențuite. Bunicul îl punea să miște antena ca să aibă semnal. „Mai spre stânga un pic, Control. Încă un pic.” Maică-sa era în cealaltă cameră, parcurgând niște dosare desecretizate pe care

le adusese de la birou. Și așa se alesese cu porecla, neștiind că bunicul o furase din jargonul spionilor. Copil fiind, porecla i se păruse ceva special, ceva ce-i fusese dăruit din dragoste de bunicul său. Dar se dovedise suficient de chibzuit cât să nu spună nimănui care era originea poreclei, nici măcar iubitelor sale, vreme de mulți ani. Îi lăsa să creadă că o căpătase la sport, în liceu, unde fusese aruncător. „Și acum un pic spre dreapta, Control.” Azvârlea mingea aia ca o vedetă. Cel mai mult îi plăcuse să știe pe unde stau cei de la primire și să le servească mingea. Chiar dacă se descurca mai bine, întotdeauna, atunci când se antrena, găsea mulțumire pură în acel fel de precizie, geometrie și anticipare. După ce crescuse, își transformase porecla în nume. Simțea deja împunsătura condescendenței în vorba aceea, dar niciodată nu-și întrebase bunicul dacă așa și voia să sune, sau altfel. Se întrebase dacă nu cumva faptul că petrecuse la fel de mult timp cu cititul în cabană cât și cu pescuitul nu-l făcuse pe bunicul lui să-i poarte pică.

Așa că da, acceptase numele, îl reconfigurase și-l lăsase să se prindă de el. Dar era pentru prima dată când le spunea colegilor de muncă să i se adreseze cu numele de „Control”, și nu prea știa ce-l apucase. Îi venise așa, deodată, de parcă ar fi putut obține, cumva, ocazia unui alt început.

Puțin mai spre stânga, Control, și poate o să recepționezi strălucirea aia de lumină.

De ce un teren viran? Asta se întrebase încă de când văzuse filmările de supraveghere, de dimineață. De ce revenise biologa la un spațiu pustiu și nu se întorsese acasă la ea? Celelalte două reveniseră la ceva familiar, la un loc de care erau atașate emoțional. Biologa, însă, zăbovise ore întregi pe o parcelă plină de vegetație, nepăsătoare la cele din jurul său. De la privitul atâtor suspecți pe film, Control căpătase abilitatea de a desluși până și gestul cel mai banal ori ticul nervos care însemna că este transmis un semnal… însă pe caseta aceea nu exista așa ceva.

Prezența femeii ajunsese cunoscută celor de la Divizia Sudică datorită unui raport al poliției locale, care o săltase socotind-o vagaboandă: o reacție întârziată, transformată în căutare activă după ce Divizia Sudică le găsise pe celelalte două.

Și mai era problema conciziei puse față în față cu concizia.

753. 722.

Un indiciu vag, dar Control simțea deja că sarcina lui se baza pe detalii mărunte, pe munca de detectiv. Nimic n-avea să iasă ușor la iveală. Pic de noroc n-avea să aibă, de data asta nu mai era vorba de vreun dobitoc bătut în cap, cu bombă făcută din îngrășământ și ideologie la mâna a doua, care să se surpe după douăzeci de minute de interogări.

Pe parcursul interviurilor preliminare făcute pentru a se stabili cine urma să se ducă în expediția a douăsprezecea, biologa izbutise, potrivit transcrierilor din dosarul ei, să rostească doar 753 de cuvinte. Control le numărase. Printre ele și *mic dejun*, oferit drept răspuns complet la una dintre întrebări. Control admira răspunsul ăsta.

Numărase și renumărase cuvintele în timpul perioadei de plicticoasă așteptare, până ce îi aranjau computerul, până ce-i eliberau un card de securitate, până ce-i aduceau parole și cuvinte-cheie și-l treceau prin tot ritualul ce-i devenise familiar cât se învârtise prin tot felul de agenții și departamente.

Insistase să primească biroul fostei directoare, în ciuda încercărilor lui Grace de a-l izola în vreo debara confortabilă, aflată la distanță bună de miezul evenimentelor. Insistase și ca totul să rămână cum era în birou, chiar și obiectele personale. Se vedea bine că lui Grace îi displăcea ideea ca el să scotocească prin lucrurile fostei directoare.

— Sunteți un pic distrat, zisese Grace după ce plecaseră ceilalți. Nu sunteți cu mintea aici.

Se mulțumise să încuviințeze din cap, fiindcă n-avea rost să nege că era un pic cam ciudat. Însă, dacă se afla aici pentru a analiza și a restaura, trebuia să-și dea seama cât de mult o luaseră razna toate – și, cum spusese cândva un sociopat de la altă secție, „peștele de la cap se-mpute”. Peștele, de fapt, se împuțea peste tot, alterarea celulară nefiind de sus în jos și nici rezultatul vreunui sistem de caste, însă pricepuse mesajul.

Control luase îndată loc în spatele pupitrului masiv ca un berbece de asediu, printre maldărele de dosare, vălmășagul de notițe scrise de mână și bilețele… în scaunul rotativ care-i oferea o priveliște panoramică nemaipomenită a rafturilor cu cărți de pe pereți, printre care se zăreau, ici și colo, panouri de afișaj încărcate cu resturile a felurite bucăți de hârtie, prinse,

desprinse și apoi prinse iarăși în piuneze, până ce ajunseseră să arate mai degrabă ca o instalație artistică delicată și anarhică. Încăperea mirosea a stătut, cu un iz ușor de țigări fumate demult.

Mărimea și greutatea monitorului de la computerul directoarei vorbeau de inutilitatea sa, la fel ca faptul că încetase să mai funcționeze cu decenii în urmă, cu un strat gros de praf deasupra. Fusese împins într-o parte fără tragere de inimă, iar urmele rămase pe calendarul-suport așezat dedesubt descriau atât așezarea sa originală, cât și locul laptopului care îl înlocuise – deși nimeni nu izbutise, se pare, să descopere laptopul acela. Își zise să nu uite să întrebe dacă percheziționaseră casa fostei directoare.

Calendarul era de pe la sfârșitul anilor nouăzeci; oare atunci începuse directoarea să piardă șirul? Și-o închipui brusc în Aria X, cu a douăsprezecea expediție, hălăduind prin sălbăticie fără vreo destinație reală: o femeie înaltă și ciolănoasă, de patruzeci de ani, care arăta mai în vârstă. Tăcută, încordată, sfâșiată. Atât de devorată de responsabilitatea pe care o avea, încât își dăduse voie să creadă că era datoare să-i însoțească pe cei trimiși pe teren. De ce n-o oprise nimeni? De ce nu-i păsase nimănui de ea? Oare își pledase convingător cazul? Vocea nu spusese asta. Dosarul ei, înnebunitor de incomplet, nu-l lămurea cu nimic pe Control.

Totul, în ce vedea, dovedea că-i păsase, dar, totodată, că nu-i păsase absolut deloc de funcționarea agenției.

Dădu cu genunchiul în ceva, sub birou: era corpul computerului. Se întrebă dacă și hard-ul încetase să mai funcționeze tot prin anii nouăzeci. Control simți că n-ar vrea să vadă camerele în care lucrau tehnicienii, cadavrele prăpădite ale computerelor din deceniile trecute, haosul din muzeul neintenționat de plastic, fire și plăci cu circuite. Sau poate că peștele chiar se împuțea de la cap și nu se descompusese decât directoarea.

Fără computer deci, cu laptopul său încă neconsiderat suficient de sigur, Control făcuse puțină lumină citind transcrierile interviurilor motivaționale cu membrii celei de-a douăsprezecea expediții. Fuseseră făcute de fosta directoare, în calitate de psiholog.

În opinia lui Control, ceilalți fuseseră ca niște gheizere,

bolborosind fără oprire: hlizeală, gălăgie, trăncăneală plină de clișee. Oameni care, prin comparație, nu-și puteau ține gura… 4623 de cuvinte… 7154 de cuvinte… și campionul absolut, lingvista care dăduse înapoi în ultimul moment, ajunsă la 12743 de cuvinte în răspunsurile sale, care includeau amintiri din copilărie de dimensiuni epopeice, „cam la fel de distractive ca o piatră la rinichi care ți-ar exploda prin pușă”, cum mâzgălise pe margine cineva. Și rămăseseră doar biologa și cele 753 de cuvinte laconice. Asemenea autocontrol îl făcuse atent nu doar la cuvinte, ci și la pauzele dintre ele. De pildă: „Mi-au plăcut toate muncile de teren”. Dar fusese, de la majoritatea, concediată. Crezuse că nu spune nimic, dar fiecare cuvânt – chiar și *mic dejun* – creau o deschidere. Micul dejun fusese, din copilărie, o problemă pentru biologă.

Fantoma era acolo, în transcrierile de după revenire, deplasându-se prin text. Lucruri ce se înfățișau în spațiile goale, făcându-l pe Control să nu vrea să-i rostească cu voce tare vorbele, de teamă ca nu cumva să-i scape referințele ascunse și aluziile. O descriere detașată a unui ciulin… Menționarea unui far. O propoziție sau două descriind ce fel de lumină licărea pe mlaștinile din Aria X. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să ajungă la el, dar o simțea acolo, cumva, privind peste umărul său; senzația nu-i era stârnită de interviurile cu celelalte membre ale expediției.

Biologa pretindea că-și amintește la fel de puține ca și celelalte.

Control știa că asta-i o minciună sau că avea să devină o minciună dacă o dădea în vileag. Dar voia s-o dea în vileag? Era precaută fiindcă se întâmplase ceva în Aria X sau fiindcă așa-i era felul? Peste pupitrul directorului trecuse, atunci, o umbră. Mai avusese de-a face cu asta, sau cu ceva similar, mai luase cândva asemenea decizii și aproape că-l distruseseră, sau distruseseră ceva în el. Dar nu avea încotro.

Cam șapte sute de cuvinte, după ce revenise. Ca și celelalte două. Dar, spre deosebire de ele, asta era comparabil, în mare, cu laconismul de care dăduse dovadă înainte să plece. Și mai erau anumite particularități ciudate, care lipseau din vorbirea celorlalte. În vreme ce antropologa putea zice: „Natura era pustie și neatinsă”, biologa spunea: „Erau ciulini roz-deschis peste tot, chiar și pe unde apa dulce se făcea sărată… Lumina,

la apus, era ca o licărire slabă, ca o strălucire”.

Lucrul acesta, la care se adăuga ciudățenia cu parcela goală, îl făcea pe Control să creadă în posibilitatea ca biologa să-și amintească mai multe decât celelalte. Ca ea să fie mai prezentă decât celelalte, dar să ascundă asta, din vreun motiv oarecare. Cu o astfel de situație nu se mai confruntase, dar își aminti de un coleg care interogase un terorist ce suferise un traumatism cranian și-și ținuse ședințele de anchetă în spital, amânând, cu speranța că memoria avea să-i revină. Și îi revenise. Dar numai faptele, nu și impulsul vindicativ care-i hrănise acțiunea, iar apoi, pierdut fusese, pradă ușoară pentru anchetatori.

Control nu-i împărtășise teoria directoarei adjuncte, fiindcă, dacă greșea cumva, aceasta ar fi putut folosi greșeala pentru a-și întări opinia negativă despre el – dar și fiindcă voia să o pună pe picior greșit pentru cât mai mult timp cu putință. „Niciodată să nu faci ceva dintr-un singur motiv”, îi spusese nu o dată bunicul și asta, cel puțin, Control băgase bine la cap.

Părul biologei fusese lung și șaten-închis, aproape negru, înainte să-i fie ras. Avea sprâncene închise la culoare și dese, ochi verzi, un nas doar puțin strâmbat (și-l spărsese odată, căzând de pe stânci) și pomeți proeminenți ce indicau pronunțata origine asiatică dinspre o parte a familiei. Buzele crăpate păreau surprinzător de pline pentru expresia ei încruntată. N-avea încredere în ochii ei, în felul cum erau proporționați, și verificase să nu-i fi avut de altă culoare înainte de expediție.

Chiar și așa, așezată la masă, lăsa o impresie de vigoare fizică, cu musculatură densă, reliefată în locul în care gâtul i se întâlnea cu umerii. Până acum, toate testele făcute pentru cancer sau alte anomalii ieșiseră negative. Nu mai ținea minte ce se menționa în fișa ei, dar Control își spuse că era, probabil, aproape cât el de înaltă. Era ținută de două săptămâni în aripa de est a clădirii, unde îi dăduseră doar mâncare și o puseseră să facă mișcare.

Înainte de expediție, biologa trecuse printr-un antrenament intensiv de supraviețuire și folosire a armelor, la o secție de la Centru care avea acest scop. Probabil că-i fuseseră furnizate jumătățile de adevăr pe care le socotiseră utile cei de la comandamentul Diviziei Sudice, bazate pe criterii care lui Control i se păreau obscure, ba chiar îndoielnice. Fusese

condiționată pentru a deveni mai receptivă la sugestii hipnotice.

Psiholoaga-directoare avusese la dispoziție sumedenie de comenzi hipnotice – cuvinte care, în anumite combinații, produc anumite efecte. Un gând, în treacăt, în vreme ce ușa se închidea în spatele lui Control: avusese directoarea ceva de-a face cu opacizarea amintirilor lor când încă se mai aflau în Aria X?

Control se lăsă într-un scaun vizavi de biologă, conștient că Grace, cel puțin, îi observa prin geamul-oglindă. Biologa fusese interogată de experți, însă Control era și el un fel de expert și avea nevoie de contact direct. Era ceva, într-un interviu față în față, care nu se regăsea în transcrieri și în filmări.

Podeaua de sub tălpile sale era acoperită cu un strat de mizerie aproape lipicios. Neoanele de deasupra pâlpâiau la intervale neregulate, iar masa și scaunele păreau aduse dintr-o cantină de liceu. Simțea izul acru și metalic al unui detergent ieftin, ce duhnea aproape ca mierea alterată. Încăperea nu inspira încredere în Divizia Sudică. O cameră destinată colectării de informații de la echipa ta – sau care voia să pară așa ceva – ar fi trebuit să fie mai confortabilă decât una destinată întotdeauna și pentru totdeauna interogatoriilor, spațiu care presupune mereu o posibilă rezistență.

Acum, așezat de cealaltă parte a mesei, în fața biologei, văzu că aceasta avea genul de prezență care-l făcea nu tocmai dornic să i se uite drept în ochi. Dar întotdeauna era cam agitat înainte să ancheteze pe cineva, întotdeauna avea senzația că săgeata aceea de lumină vie de pe cer îngheța în timp ce el avansa cu interviul și îi cobora lângă umăr maică-sa încarnată, observându-l. Adevărul era că da, uneori maică-sa îl mai verifica. Putea să pună mâna pe înregistrări. Deci nu era vorba despre paranoia sau o simplă senzație. Făcea parte dintr-o realitate posibilă.

Uneori era de ajutor să-și expună neliniștea asta, ca s-o facă pe persoana din față să se relaxeze. Așa că își drese glasul, sorbi șovăielnic o gură de apă din paharul pe care-l adusese cu el, se apucă să răsfoiască dosarul ei, pe care-l așezase pe mijlocul mesei, împreună cu o telecomandă de televizor, pusă în stânga. Pentru a conserva condițiile în care fusese găsită, pentru a se asigura că, în principiu, nu căpăta artificial amintiri, adjuncta ceruse ca biologei să nu i se ofere nicio informație din dosarul de personal. Lui Control i se părea o cruzime, dar era de

acord cu Grace. Voia ca dosarul dintre ei să aducă a posibilă recompensă, ce urma a fi oferită cândva, într-o altă ședință, chiar dacă nu știa în clipa de față dacă într-adevăr avea să i-l dea.

Control se prezentă cu numele adevărat, o informă că „interviul” era înregistrat și-i ceru să-și spună numele.

— Spuneți-mi Pasăre Rară, zise ea.

Simțea, în vocea ei lipsită de expresie, un dram de sfidare?

O privi și se trezi, imediat, pe mare; își abătu iarăși privirea. Folosea cumva sugestii hipnotice pe el? Era un prim gând, la care renunță imediat.

— Pasăre Rară?

— Sau în niciun fel.

El dădu din cap a încuviințare, știa când să lase deoparte ceva, avea să cerceteze mai târziu acest termen. Își amintea, parcă, ceva din dosar. Poate.

— Pasăre Rară, zise încercând cuvintele.

Sunau, în gura lui, pietrificate, artificiale.

— Nu-ți amintești nimic despre expediție?

— Le-am spus și celorlalți. Era o zonă naturală neatinsă.

I se păru că detectează o notă de ironie în tonul ei, dar nu putea fi sigur.

— Cât de bine ai ajuns s-o cunoști pe lingvistă, pe parcursul antrenamentelor? întrebă.

— Nu prea bine. Era foarte vocală. Nu mai tăcea odată. Era…

Vocea i se stinse, făcându-l pe Control să jubileze în taină. Nu se așteptase la întrebarea asta. Absolut deloc.

— Era cum? insistă.

Anchetatorul de dinainte folosise tehnica standard: discutase raportul, prezentase faptele, pornise relația de acolo. Și nu-i ieșise mai nimic.

— Nu țin minte.

— Cred că ții. Și dacă ții minte asta, atunci…

— Nu.

Deschise ostentativ dosarul și consultă transcrierile existente, lăsând la iveală marginile prinse în agrafe ale paginilor care ofereau informații esențiale despre ea.

— Bine atunci. Zi-mi despre ciulini.

— Ciulini?

Sprâncenele expresive ale femeii arătau că se gândea la

întrebare.

— Da. Ai expus în detaliu ciulinii. De ce?

Încă îl uimea câtă informație exista acolo despre ciulini, colectată într-un interviu de săptămâna trecută, când sosise la Divizia Sudică. Îl făcea iarăși să se gândească la sugestii hipnotice. Îl făcea să se gândească la cuvinte ce erau folosite ca ascunziș.

Biologa ridică din umeri:

— Nu știu.

Control citi din transcriere:

— „Ciulinii au pe aici o inflorescență de culoarea lavandei și cresc în spațiul de tranziție dintre pădure și mlaștină. Nu-i poți evita. Atrag puzderie de insecte, iar zumzetul și strălucirea care-i înconjoară conferă Ariei X ceva ca un fel de forfotă harnică, aproape ca într-un oraș cu oameni.” Și continuă, dar mă opresc aici.

Ea ridică iarăși din umeri.

Control nu intenționa să se învârtă chiar de prima dată în jurul detaliilor, ci mai degrabă să parcurgă terenul, să cartografieze întinderea teritoriului pe care voia să-l străbată cu ea. Așa că urmă.

— Ce îți amintești despre soțul tău?

— De ce e relevant?

— Relevant pentru ce?

O stârnea.

Nu primi niciun răspuns, așa că încercă iarăși:

— Ce-ți amintești despre soțul tău?

— Că am avut unul. Niște amintiri de dinainte să plec, cum sunt și cele despre lingvistă.

Isteț din partea ei să bage asocierea asta, să facă totul să pară fragmentat și întâmplător. Ceva vag, nu vreo percepție specială.

— Știai că și el s-a întors, ca tine? întrebă. Că era și el, ca tine, dezorientat?

— Eu nu sunt dezorientată, izbucni femeia aplecându-se în față, iar Control își lipi spatele de spătar.

Nu se temea, dar preț de o clipă se gândise că ar fi trebuit. Scanările creierului fuseseră normale. Se luaseră toate măsurile pentru a verifica orice putea să aducă, fie și pe departe, cu o specie invazivă. Sau un „intrus” cum spunea Grace, care încă nu

era în stare, nici pe departe, să zică ceva precum cuvântul *nepământean*. În orice caz, Pasărea Rară era mai sănătoasă acum decât înainte să plece; toxinele prezente la majoritatea oamenilor se situau, la ea și la celelalte, la niveluri mult mai scăzute decât normalul.

— N-am vrut să te jignesc, zise.

Dar *chiar era* dezorientată, Control știa asta. Indiferent ce-și amintea ori nu-și amintea, biologa pe care ajunsese s-o cunoască din transcrierile de dinainte de expediție n-ar fi dat atât de rapid semne de iritare. Cum izbutise să i-o stârnească?

Apucă telecomanda de lângă dosar, apăsă de două ori. Ecranul plat al televizorului de pe peretele din stânga lor se trezi la viață cu un zumzet, arătând imaginea neclară și pixelată a biologei stând în parcela pustie, aproape la fel de nemișcată ca pavajul sau cărămizile din clădirea aflată în față. Întreaga scenă avea o tentă verzui-bolnăvicioasă, de film polițist vechi, datorată camerei de supraveghere.

— De ce pe maidanul acela? De ce te-am găsit acolo?

O uitătură indiferentă și niciun răspuns. Lăsă filmul să ruleze. Repetarea înregistrării îl afecta uneori pe cel intervievat. Dar de obicei filmările erau cu suspecți lăsând jos câte o geantă sau îndesând ceva prin containere de gunoi.

— Prima zi în Aria X, zise Control. Drumul pe jos până la tabăra-bază. Ce s-a întâmplat?

— Mai nimic.

Control nu avea copii, dar își imagină că asta ar fi fost, aproximativ, reacția unui adolescent întrebat cum a fost ziua lui la școală. Poate că era timpul să se întoarcă un pic în urmă.

— Dar ciulinii ți-i amintești foarte, foarte bine, zise.

— Nu știu de ce tot vorbiți despre ciulini.

— Fiindcă ceea ce ai zis despre ei duce la ideea că îți amintești unele dintre observațiile pe care le-ai făcut în expediție.

O pauză și Control știu că biologa îl privește țintă. Voia să deschidă și el focul, dar ceva îl opri. Ceva îl făcea să simtă că visul cu căderea în abis putea să-l antreneze și pe el în genune.

— De ce sunt prizonieră? întrebă ea și Control simți că acum îi putea înfrunta privirea din nou, de parcă ar fi fost depășit un moment primejdios.

— Nu ești. Face parte din investigația post-misiune.

— Dar nu pot să plec.

— Încă nu, admise el. Dar o să poți.

Fie și în altă parte; puteau trece doi–trei ani, dacă totul mergea bine, până să permită vreunui revenit să se întoarcă în lume. Statutul lor se afla în zona gri definită, adesea arbitrar, drept amenințare la securitatea națională.

— Mi se pare foarte puțin probabil, zise ea.

Decise să încerce din nou.

— Dacă nu ciulinii, atunci ce-ar fi relevant? Ce să te întreb?

— Nu-i asta treaba dumneavoastră?

— Ce treabă?

Deși știa prea bine la ce se referise ea.

— Conduceți Divizia Sudică.

— Știi ce-i Divizia Sudică?

— Sssigur.

Ca un sâsâit.

— Și a doua zi, în tabără? Când au început lucrurile să fie ciudate?

Dar deveniseră? Trebuia să presupună că da.

— Nu țin minte.

Control se aplecă spre ea.

— Te pot pune sub hipnoză. Am dreptul. Pot face asta.

— Hipnoza nu merge cu mine, zise ea, evident dezgustată de amenințarea din vocea lui.

— De unde știi?

Un moment de dezorientare. Cedase ceva ce nu voia să cedeze, ori își amintise ceva ce uitase până acum? Cunoștea diferența?

— Pur și simplu, știu.

— Ca să fie clar, ți-am putea reface condiționarea și să te punem apoi sub hipnoză.

Era o cacealma, de fapt era mai complicat logistic. Ca să facă asta, Control ar fi trebuit s-o trimită la Centru și ar fi dispărut pe vecie, înghițită de fălcile acelea nesățioase. Ar fi ajuns poate să vadă rapoarte, dar n-ar mai fi dat ochii cu ea niciodată. Și nici nu *voia* neapărat să-i refacă acea condiționare.

— Fă asta și-o să te…

Femeia izbutise totuși să se oprească exact când era pe punctul de a rosti ceva ce aducea cu începutul cuvântului *omor*.

Control decise să ignore asta. Aruncase și el destule

amenințări, în viață, ca să știe pe care să le ia în serios.

— Ce te-a făcut rezistentă la hipnoză? întrebă.

— *Tu* ești rezistent la hipnoză?

Sfidătoare.

— Ce făceai pe parcela aceea goală? Celelalte două au fost găsite căutându-i pe cei dragi.

Niciun răspuns.

Poate că se spuseseră destule. Poate era suficient.

Control închise televizorul, luă dosarul, îi făcu un semn din cap și păși spre ușă.

Ajuns acolo, după ce ușa deschisă păru să permită pătrunderea mai multor umbre decât ar fi trebuit, se răsuci, conștient că era țintuit, de dincolo de geamul-oglindă, de privirea adjunctei, și se mai uită o dată la biologă.

Rosti, potrivit planului său, întrebarea finală a primului act:

— Care-i ultimul lucru pe care îți amintești că l-ai făcut în Aria X?

Răspunsul, neașteptat, se năpusti spre el cu un fel de violență, în vreme ce lumina se întâlnea cu întunericul:

— Înecul. Mă înecam.

002 AJUSTĂRI

„Închide ochii, atât, și-o să-ți amintești de mine”, îi spusese lui Control tatăl său, cu trei ani în urmă, într-un loc nu prea depărtat de cel în care se afla acum, morții încercând să-i liniștească pe cei vii. Însă, când închidea ochii, dispărea totul, cu excepția coșmarului în care se prăbușea și a cicatricelor acumulate în urma misiunilor trecute. De ce spusese biologa una ca asta? De ce spusese că se îneca? îl descumpănise, dar îi oferise, în același timp, o senzație ciudată că împărtășeau un secret. De parcă i-ar fi intrat în cap și i-ar fi văzut visul, iar acum erau legați prin asta. Nu-i convenea, nu voia să fie conectat la oameni pe care trebuia să-i ancheteze. Trebuia să plutească undeva, deasupra. Trebuia să aleagă când anume să se repeadă din înalt, nu să fie tras la pământ de voința altcuiva.

Când Control deschise ochii, se afla în spatele clădirii construite în formă de potcoavă ce servea de sediu pentru Divizia Sudică. Curbura clădirii se afla în față, precedată de o

șosea și de o parcare. Construit într-un stil învechit de decenii, mormanul de beton tencuit era ca un monument sau ca un excrement – încă nu se putea hotărî. Muchiile și crenelurile construcției îl uimeau; felul oblic în care era așezat acoperișul făcea ansamblul să arate mai puțin funcțional, să aducă a artă performativă sau cu o sculptură abstractă făcută la scară mare, însă arătând inert. Și mai rău încă, zona cuprinsă între aripile clădirii fusese transformată în curte, și dădea într-un helești înconjurat de arbori deși, bătrâni. Marginile lacului erau înnegrite, ca și cum ar fi fost pârjolite cândva într-un incendiu, iar prin apa întunecată, sălcie, se iței cioturi jalnice de chiparoși. Lumina care scălda lacul avea o nuanță de gri claustrofobic, separată și distinctă de cerul albastru de deasupra.

Toate astea fuseseră și ele noi cândva, poate prin era cretacică, iar clădirea se aflase și atunci acolo, sub vreo formă oarecare, vestigiu al unui trecut atât de îndepărtat, încât te mai puteai uita încă pe ferestre și să vezi libelule mari cât vulturii.

Acea potcoavă ce-i cuprindea strâns nu inspira cine știe ce încredere; părea mai puțin un simbol al norocului cât unul al incompletului. Gânduri incomplete. Concluzii incomplete. Rapoarte incomplete. Ușile de la capetele potcoavei, prin care multă lume trecea pentru a scurta drumul către cealaltă parte a clădirii, confirmau un eșec al imaginației. Și, în tot acest timp, mlaștina abisală făcea ce fac mlaștinile, la fel de perfectă, în felul său, pe cât era de imperfectă Divizia Sudică.

Totul era atât de încremenit, încât, atunci când o ciocănitoare plană peste peisaj, lui Control i se păru că aude bubuitura sonică a unui avion F-16.

La stânga potcoavei și a lacului – abia vizibilă de unde se oprise el – o șosea șerpuia printre copaci, către frontiera invizibilă dincolo de care se afla Aria X. Doar cincizeci de kilometri de drum asfaltat și încă zece de drum neasfaltat până acolo, cu zece puncte de verificare răsfirate pe parcurs și ordine de deschidere a focului dacă nu trebuia să te afli în zonă, cu garduri, sârmă ghimpată, șanțuri, gropi și alte mlaștini, poate chiar colonii de prădători dresați de guvern și fructe de pădure modificate genetic pentru a fi otrăvitoare și ciocane cu care să-ți dai peste cap… dar cumva, de când fusese informat asupra situației din teren, se tot întrebase: Ce rost are? Așa se face în

asemenea situații? Se ține lumea la distanță? Cercetase rapoartele. Dacă ajungeai la frontieră într-un chip „neobișnuit” și o traversai prin altă parte decât prin ușă, dispăreai pentru totdeauna. Câți oameni nu făcuseră oare asta, fără să fi fost observați? Cum ar fi putut vreodată Divizia Sudică să știe? O dată sau de două ori, un jurnalist de investigații izbutise să se apropie suficient pentru a fotografia exteriorul construcțiilor de frontieră ale Diviziei Sudice, dar chiar și atunci nu făcuse decât să confirme, în imaginarul opiniei publice, povestea oficială a catastrofei ecologice, o infestare ce nu avea să poată fi curățată vreme de un secol.

Auzi zgomot de pași pe după mesele de piatră din curtea de ciment, peste care fuseseră prinse bucăți mici de gresie albă, aflate în competiție cu pătrate de pământ plin de bulgări, unde se vedeau plantate ici și colo niște lalele ce nu se potriveau defel… știa pașii ăștia, cu un pic de târșâit din picioare. Directoarea adjunctă fusese cândva agent operativ; pățise ceva într-o misiune și se rănise la picior. Înăuntrul clădirii putea să ascundă asta, dar nu pe lespezile trădătoare, lipite cu mortar. Nu era niciun avantaj pentru el să știe asta, fiindcă îi venea să empatizeze cu ea. „Ori de câte ori ziceți «pe teren» am imaginea asta cu voi, agenții secreți, alergând printr-un lan de grâu”, îi spusese la un moment dat taică-său mamei lui Control.

Grace i se alăturase la solicitarea lui, ca să-i fie alături cât timp se holba la mlaștină în timp ce vorbeau despre Aria X. Fiindcă se gândise că o schimbare de peisaj – să iasă din spațiul închis al coșciugului de beton – ar fi putut să ajute la diminuarea animozității femeii. Asta, înainte să-și dea seama cât de drăcesc și de preistoric era peisajul și, ca atare, cât de pre-isteric. Aruncă-ți privirea peste orgia asta de țânțari și privește-mă cu mai multă simpatie, Grace.

— Doar pe biologă ați anchetat-o. Încă nu știu de ce.

Zisese asta încă dinainte ca el să poată face până și cea mai vagă mutare de deschidere… și toată hotărârea sa de a juca rolul diplomatului, de a-i deveni coleg cumva, și nu dușman – fie și prin indicații greșite ori prin intermediul vreunei lovituri metaforice la rinichi – se spulberă în aerul umed.

Îi explică ce intenții avea cu ancheta. Femeia păru impresionată, deși încă nu izbutea s-o citească prea bine.

— Ți s-a părut vreodată, pe parcursul pregătirii, că ar ascunde

ceva? întrebă.

— Are tendința să evite răspunsurile. Credeți că ascunde ceva.

— Încă nu știu, de fapt. Poate mă înșel.

— Avem și alți experți în interogatorii în afară de dumneavoastră.

— Probabil că așa stau lucrurile.

— Ar trebui să o trimitem înapoi la Centru.

Gândul îl făcu să se înfioare.

— Nu, zise, puțin cam emfatic, apoi se temu, în următoarea fracțiune de secundă, ca nu cumva directoarea adjunctă să-și dea seama că îi păsa, de fapt, de soarta biologei.

— Deja le-am trimis de aici pe antropologă și pe topografă.

Simțea acum izul de putreziciune al plantelor care se descompuneau încet sub suprafața mlaștinii, simțea țestoasele stângace și peștii leneși cum își croiesc drum prin straturile dense de materie organică. N-avea curaj să-și întoarcă fața spre ea. N-avea curaj să zică nimic, rămăsese acolo suspendat de propria uimire.

Voioasă, ea continuă:

— Ați spus că nu sunt de niciun folos, așa că le-am trimis la Centru.

— Din ordinul cui?

— Al dumneavoastră. Mi-ați indicat clar că asta doreați. Dacă ați avut altă intenție, îmi cer scuze.

Control simți în el o zguduitură seismică minusculă, o zgâlțâială imperceptibilă.

Duse erau. Nu le mai putea lua înapoi. Trebuia să-și scoată asta din minte, să-și spună minciuna pe care i-o băga Grace pe gât, că-i făcuse o favoare, că-i ușurase munca. Oricum, oare câtă influență avea pe lângă cei de la Centru?

— Pot oricând să citesc transcrierile, dacă mă răzgândesc, zise, încercând să fie amabil.

Grace îi cerceta insistent expresia feței, căutând vreun semn că se apropia de atingerea țintei.

Control încercă să zâmbească, diluându-și furia, la gândul că, dacă directoarea adjunctă ar fi vrut să-i facă cu adevărat rău, ar fi găsit o cale să-i facă vânt de acolo și biologei. Era doar un avertisment. Acum, totuși, era nevoit să-i facă și el o pagubă lui Grace. Nu ca să fie chit, ci ca să nu mai fie tentată să-l

păgubească și mai mult. Nu-și putea permite s-o piardă și pe biologă. Nu încă.

În tăcerea stânjenitoare, Grace întrebă:

— De ce stați aici, în căldură, ca un idiot?

Avea o atitudine relaxată, ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

— Ar trebui să intrăm. S-a făcut vremea prânzului și puteți să-i cunoașteți pe unii dintre administratori.

Control începea să se obișnuiască cu lipsa ei de respect, și ura chestia asta, își dorea o ocazie să inverseze tendința pe care o avea. În timp ce o urma în clădire, simți că mlaștina din spate are o greutate anume, un soi de prezență. Un alt fel de dușman. Avusese parte de destule asemenea priveliști, fiindcă în adolescență crescuse prin zonă, după divorțul părinților săi și, iarăși, cât tatăl său se stinsese încetișor. Sperase să nu mai vadă niciodată o mlaștină.

— Doar închide ochii și o să-ți amintești de mine.

Îmi amintesc, tati. Îmi amintesc, dar amintirea se destramă. Prea sunt multe interferențe, și toate *astea* devin prea reale.

Partea dinspre tată a familiei lui Control era din America Centrală, de origine hispanică și indiană; avea mâinile și părul negru al tatălui său, nasul mic și înălțimea mamei sale, iar pielea creolă. Bunicul său dinspre tată murise înainte să apuce Control să crească destul ca să-l cunoască, dar auzise legendele despre el. Omul vânduse cârlige de rufe din ușă în ușă când fusese pușt, în unele cartiere, apoi, când trecuse de douăzeci de ani, se făcuse boxer, nu suficient de bun cât să lupte pentru vreun titlu, dar suficient cât să fie plătit ca să se lase bătut în ring. După aceea lucrase în construcții, apoi fusese instructor auto, asta până când a murit, prea devreme, la șaizeci și cinci de ani, din cauza unui atac de cord. Copilul său cel mai mare, tatăl lui Control, devenise artistul într-o familie alcătuită îndeosebi din tâmplari și mecanici și începuse să facă sculpturi abstracte. Umanizase abstracțiunile pictând peste ele în culorile vii care plăceau maiașilor și lipind pe ele bucățele de faianță și sticlă – un fel de intermediar între arta profesionistă și cea de amator. Asta era viața lui, iar Control nu-și amintea vreun moment în care tatăl său să fie altcineva decât persoana aceea și doar ea.

Povestea felului în care se îndrăgostiseră mama și tatăl lui Control era, totodată, și fericita istorie a felului în care tatăl lui ajunsese, pentru un timp, un favorit al galeriilor de artă exclusiviste. Se cunoscuseră la o recepție dată în cinstea lucrărilor sale și, din câte spuneau, se îndrăgostiseră la prima vedere, deși ceva mai târziu lui Control una ca asta i se păruse greu de crezut. La vremea aceea, ea locuia la New York și avea o slujbă de birou oarecare, cu toate că avansa rapid. Tatăl lui se mutase în nord ca să fie cu ea, apoi îl avuseseră pe Control și asta fusese începutul sfârșitului, iar povestea care fusese baza copilăriei lui Control se dovedise, rapid, doar un moment scurt într-un peisaj al nefericirii. Deloc neobișnuit: genul de pictură deprimant de familiară, peste care dai într-un magazin de vechituri de pe malul mării, dar pe care nu o cumperi niciodată.

Tăcerea era punctată de dispute, o tăcere creată nu doar de secretele pe care le ducea cu ea, cât mai ales de cele pe care nu le putea dezvălui și, își dăduse Control seama la maturitate, de felul ei rezervat de-a fi, care, după un timp, devenise impenetrabil. Aerul ei absent îl rănea pe tatăl lui și, până să ajungă Control la zece ani, acesta devenise subtextul și uneori transcripția disputei lor: ea îi ucidea arta și asta nu era cinstit, cu toate că scena artistică se mișcase între timp și ceea ce făcea tatăl lui era costisitor și necesita sponsori sau burse pentru realizare.

Însă tatăl lui, totuși, stătea acolo cu schemele, cu planurile pentru următoarea lucrare împrăștiate de jur-împrejur, ca dovadă pentru când se întorcea ea acasă, între două misiuni. Îndura mustrarea, își aminti Control, cu calm și cu un fel de compasiune rece, distantă. Mama lui era o forță de neoprit, care intra ca vijelia – nu acolo, dincolo – cu daruri cumpărate în ultima clipă din aeroporturi îndepărtate și câte o poveste nevinovată despre ce făcuse între timp, ori vreo poveste mai puțin nevinovată pe care, după cum își dăduse Control seama peste ani, confruntat cu o dilemă similară, le-o servea la destul timp după ce lucrurile se întâmplaseră. Ceva scos de la secret, ceva ce le putea împărtăși acum, dar care se întâmplase cu multă vreme în urmă. Poveștile astea și atitudinea ei distantă îl agitau pe tatăl lui, însă compasiunea îl înfuria. N-o putea vedea altfel decât ca pe o atitudine condescendentă. Cum să-ți dai seama dacă o scânteie de lumină de pe cer e sinceră?

După divorțul lor, Control ajunsese în sud cu tatăl lui, care se integrase într-o comunitate ce părea confortabilă, fiindcă le includea pe unele dintre rudele sale și-i hrănea ambițiile artistice, cu toate că avea un cont bancar aproape gol. Control ținea minte și acum cât de tulburat fusese atunci când se mutaseră, când își dăduse seama cât zgomot, câtă mișcare și culoare puteau exista în casa cuiva. Când, deodată, se trezise membru al unei familii mai mari.

Și totuși, pe parcursul acelor veri fierbinți din orășelul aflat nu prea departe de Divizia Sudică, puști de treisprezece ani cu o bicicletă mâncată de rugină și câțiva prieteni devotați, Control se tot gândise la maică-sa, plecată pe teren, în vreun oraș sau țară de departe: o scânteie depărtată de lumină care uneori cobora din cer și se materializa pe treptele de la ușa lor sub forma unei ființe umane. Exact în același fel în care fuseseră lucrurile când trăiseră împreună ca o familie.

Într-o zi, ea avea să-l ia și pe el, așa crezuse, și avea la rându-i să devină o scânteie de lumină și să aibă secrete pe care să nu le știe nimeni altcineva.

Unele dintre zvonurile despre Aria X erau stufoase, încurcate, iar complexitatea lor îi părea lui Control un banc de meduze ucigașe și voluminoase, ca la acvariu. Când le priveai cum avansează ondulându-se, păreau totodată, reale și ireale pe fondul albastru și clar al apei. *Loc al invaziei. Experimente guvernamentale secrete.* Cum putea să existe, de fapt, un asemenea organism? Bârfele simple care reprezentau ecouri ale versiunii oficiale – variații pe tema dezastrului ecologic provocat de oameni – erau, prin contrast, atât de banale acum, încât abia dacă arătau sau stârneau vreun pic de curiozitate. Versiunile îmblânzite, ca niște animale de la zoo care-ți mâncau din palmă.

Însă adevărul era simplu: cam cu treizeci de ani în urmă, de-a lungul unei fâșii îndepărtate de țărm, cunoscută de unii drept „coasta uitată”, se produsese un Eveniment care dusese la transformarea peisajului și făcuse, simultan, să apară o frontieră sau un zid. Un soi de nălucă sau „manifestare pre-frontieră permeabilă”, cum se zicea în fișe – ușoară precum ceața, aproape invizibilă în afara a ceva pâlpâitor – emanase iute în toate direcțiile, de la un epicentru necunoscut, apoi se oprise brusc la impenetrabilele limite actuale.

De atunci, Divizia Sudică fusese înființată și pusă să cerceteze cele întâmplate, cu puțin succes și multe vieți sacrificate în expediții – trimise prin singurul punct care putea fi penetrat. Și totuși, această pierdere de vieți era un fleac în comparație cu posibilitatea unei spărturi în continuitatea unei frontiere pe care oamenii de știință încă o studiau și încercau să o înțeleagă. Motivul misterios pentru care echipamentul, atunci când era recuperat, se dovedea nefuncțional, o parte din el descompunându-se incredibil de rapid. Felul agasant, lipsit de logică în care unele expediții reveneau, aproape inexplicabil, cu totul neafectate.

— A început înainte de momentul când a coborât frontiera, îi spuse directoarea adjunctă, după prânz, în noul-vechiul său birou.

Era toată numai profesionalism acum, iar Control alese să o ia ca atare, să lase deoparte, deocamdată, furia pe care i-o provocase acțiunea ei preventivă de a le trimite departe pe antropologă și topografă.

Grace desfăcu harta Ariei X pe un colț al biroului: coasta, farul, tabăra, cărările, lacurile și râurile, insula aflată mult mai la nord care marca locul cel mai îndepărtat atins de… Incursiune? Invazie? Infecție? Ce cuvânt era mai bun? Partea cea mai neplăcută a hărții era punctul negru denumit de directoarea-adjunctă „tunelul”, dar cunoscut, celor mai mulți, drept „anomalia topografică”. Cea mai neplăcută, fiindcă nu toate expedițiile cu membri supraviețuitori dăduseră peste el, chiar dacă ei cartografiaseră aceeași zonă.

Grace puse niște fișe peste hartă. Încă îl izbea pe Control, cu un fel de nostalgie cu care generația lui era arareori dăruită, cât de anacronic era să recurgi, încă, la foi de hârtie. Însă preocuparea în privința trimiterii de tehnologie modernă peste frontieră o afectase pe fosta directoare. Aceasta interzisese unele forme de comunicare, solicitase ca toate e-mailurile să fie scoase pe hârtie, ca versiunile electronice originale să fie arhivate și distruse cu regularitate, și avea regulamente obscure și încurcate pentru folosirea internetului și a altor forme de comunicare electronică. El, unul, avea să termine cu toate astea? Încă nu știa, îi cam plăceau regulile fostei conduceri, așa nepractice cum păreau. Folosea internetul doar în scopuri de informare și gestiune. Credea că un fel de fisură se strecurase în

minţile oamenilor din epoca modernă.

— *A început înainte...*

— Cu cât timp înainte?

— Din informaţiile pe care le deţinem reiese că este posibil să fi existat... activitate neobişnuită de-a lungul coastei cu cel puţin o sută de ani înainte ca frontiera să se fixeze. Înainte de apariţia Ariei X. „O sălbăticie neatinsă."

Nu mai auzise până acum cuvântul *neatinsă* de atâtea ori într-o singură zi.

Se întrebă, în treacăt, cum îi spuneau *ei* – fiinţa sau lucrul care crease acea bulă de natură imaculată care ucisese atâţia oameni. Poate îi ziceau staţiune de vacanţă. Poate îi ziceau poziţie strategică. Poate că „ei" erau atât de greu de deslușit, că n-avea niciodată să-şi dea seama cum numeau locul acela sau de ce. Întrebase Vocea dacă are nevoie de acces la dosare despre alte întâmplări neexplicate, iar Vocea făcuse „nu"-ul să sune precum un pisc de granit, dincolo de care nu se întindea decât cerul albastru.

Control văzuse deja o parte din vraful de dosare ajunse pe biroul său ameninţând să-i rupă tăblia sub greutate. Ştia că mare parte din informaţia ce se ieţea la el dintre coperţile bej provenea din jurnalele de la far şi din înregistrări ale poliţiei – şi că inexplicabilul conţinut acolo trebuia scos de prin unghere, împins spre lumină, ca atunci când scoţi ultimul rest de pastă de dinţi din tubul stors de pe marginea chiuvetei. Genul de „întâmplări stranii", de care aduc vorba pescarii bărboşi şi aspri din filmele vechi de groază, privind ţintă, cu ochi înfricoşaţi, către marea necruţătoare. Dispariţii nesoluţionate. Lumini în noapte. Poveşti ale vânătorilor de epave, licăriri apărute de nicăieri şi sute de legende spuse pe seama coastei pustii şi a farului izolat.

Existase chiar şi un grup informal – Brigada Ştiinţă şi Conştiinţă – dedicat aplicării „realităţii empirice asupra fenomenelor paranormale". Membrii BSC scriseseră mai multe volume, scoase pe banii lor, care zăceau, pline de praf, pe tejghelele prăvăliilor locale. Tot ei, de fapt, dăduseră şi numele Ariei X, identificând acea coastă drept una de „interes special" şi numind-o „Situl Activ X" – un nume ieşit în evidenţă pe bizarele lor cărţi de tarot inspirate de ştiinţă. Divizia Sudică îi catalogase încă de la început pe cei din BSC, socotindu-i „nici

catalizatori, nici participanți și nici instigatori” în privința cauzelor declanșatoare ale evenimentelor din Aria X, ci doar o mână de „amatori” (ne) norocoși prinși în ceva inimaginabil pentru ei. Numai că aproape toți teroriștii cu care avusese de-a face Control erau niște „amatori”.

„Trăim într-un univers guvernat de întâmplare”, îi spusese cândva tatăl lui, „dar toți artiștii de doi bani vor cauzalitate.” În context, artiștii de doi bani însemnau maică-sa, doar că afirmația avea aplicații extinse.

Erau, așadar, toate acestea, sau unele dintre ele, coincidențe pur și simplu, ori făceau parte dintr-o conspirație vastă, cu origini înainte de Aria X? Puteai să te scufunzi în date cu anii, încercând să găsești răspunsul – și lui Control i se părea că exact asta făcuse fosta directoare.

— Și crezi că astea reprezintă dovezi credibile?

Control nu știa, deocamdată, cât de mult se cufundase în muntele de bălegar directoarea adjunctă. Prea adânc, dată fiind animozitatea ei naturală, și n-avea de gând să o scoată de acolo.

— Nu chiar toate, cedă ea, cu un surâs abia schițat înlocuindu-i obișnuita încruntare. Dar, dacă pornești de la evenimente despre care știm că s-au petrecut de când s-a lăsat frontiera, începi să vezi modele.

Control o credea. Ar fi crezut-o pe Grace și dacă i-ar fi spus că vede imagini în înghețata de căpșuni, într-o zi caniculară, sau că citește viitorul în crăpăturile gheții din cocteilul cu rom și lămâie, preferatul ei (dosarul îi era plin cu asemenea detalii înnebunitor de enervante). Era în spiritul muncii sale de analist. Dar ce modele colonizaseră mintea fostei directoare? Și câte dintre ele se infiltraseră în gândirea directoarei adjuncte? Control spera, pe undeva, ca harababura lăsată de fosta directoare să fi fost intenționată, pentru a ascunde niște rezultate mai raționale.

— Dar cum e locul ăla diferit de alte bucăți de coastă din mijlocul pustietății?

Mai erau zeci de asemenea locuri prin țară. Locuri toxice pentru agenții imobiliari, cu infrastructură puțină și o tradiție veche a neîncrederii în guvern.

Directoarea adjunctă se holbă la el într-un fel care-l făcu să se simtă stingher, ca un elev de gimnaziu mustrat pentru

insolență.

— Știu ce gândiți, zise ea. Am fost oare compromiși de propriile informații? Răspunsul este: desigur. Asta se întâmplă în timp. Dar, dacă e ceva folositor în dosare, s-ar putea să observați, fiindcă aveți privirea proaspătă. Așadar: pot arhiva toate astea acum, dacă vreți. Sau vă putem folosi în felul în care avem nevoie să vă folosim: nu fiindcă ați ști ceva, ci tocmai pentru că știți atât de puține.

Control se simți cuprins de un val de mândrie ranchiunoasă, nefolositoare, care i se trăgea de la faptul că avea un părinte care *chiar* părea să știe totul.

— N-am vrut să spun că…

Din fericire, ea îl întrerupse. Din nefericire, în tonul femeii se simțea disprețul.

— Suntem de mult timp pe-aici… Control. De foarte mult timp. Și trăim cu asta. Fără să fim în stare să facem mare lucru.

O durere surprinzător de acută i se simțea în voce.

— Tu nu te duci acasă, seara, cu lucrul ăsta în stomac, în oase. În câteva săptămâni, după ce-o să vezi totul, o să ajungi în aceeași stare. O să fii exact ca noi – doar că într-o și mai mare măsură, fiindcă se agravează. Tot mai puține jurnale recuperate și tot mai mulți zombi, de parcă au fost spălați pe creier. Și nimeni de la conducere n-are timp de noi.

Ar fi putut fi un moment în care să se alăture lamentațiilor privitoare la nepăsarea și nedreptățile săvârșite de cei de la Centru, Control avea să-și dea seama de asta mai târziu, însă pe moment nu făcu decât să stea și să se uite la ea. Fatalismul ei i se părea un impediment, mai ales îmbibat – aici estimase greșit, inițial – cu o asemenea stare de mulțumire morbidă. O combinație claustrofobică de care n-avea nimeni nevoie, care nu era nimănui de ajutor. Și care mai genera și imprecizie când venea vorba de evaluări.

Prima expediție avusese parte, potrivit fișelor disponibile, de asemenea orori, aproape dincolo de imaginație, încât era aproape de necrezut că mai trimiseseră, după aceea, și pe alții. Dar n-avuseseră încotro, pricepuseră că se duceau „la drum lung”, cum, știa din transcripție, preferase să spună fosta directoare. Nu permiseseră expedițiilor următoare nici măcar să afle despre adevărata soartă a primei expediții, ci construiseră o poveste cum că membrii acesteia ar fi dat peste o natură

netulburată, iar peste invenția asta înjghebaseră alte minciuni. Acest lucru fusese făcut, probabil, nu doar pentru a proteja starea de spirit a expedițiilor următoare, ci și pentru a ușura trauma Diviziei Sudice înseși.

— Aveți, în treizeci de minute, programat un tur al departamentului științific, zise ea ridicându-se în picioare și dominându-l cu înălțimea, cu palmele lăsate pe masa de lucru. Cred că o să vă las să descoperiți singur locul.

Asta i-ar fi dat suficient timp să-și examineze cu atenție, mai înainte, biroul de echipamente de supraveghere.

— Mersi, zise. Poți să pleci.

Și ea plecă.

Dar asta nu-l liniști prea mult. Înainte să ajungă aici, Control se imaginase planând liber peste Divizia Sudică, rotindu-și privirea de pe o culme depărtată, privind lucrurile în ansamblu. Dar n-avea să fie așa. Aripile îi luaseră foc deja și, acum, se simțea mai degrabă o creatură greoaie care gemea prinsă în smârcuri.

Acum, că se mai obișnuise cu el, biroul fostei directoare nu dezvăluia nimic nou sau ieșit din comun ochiului antrenat al lui Control. Cu o excepție: computerul său, instalat în sfârșit pe birou, arăta aproape științifico-fantastic în comparație cu celelalte lucruri de-acolo.

Ușa se afla pe stânga, în capătul camerei lungi și dreptunghiulare, așadar, străbăteai în lungime încăperea când te îndreptai spre biroul de mahon așezat lângă peretele din fund. Nimeni n-ar fi putut să se furișeze pe lângă directoare ori să-i citească peste umăr. Toți pereții fuseseră acoperiți cu rafturi de cărți sau cu fișete, iar vrafurile de hârtii, la care se adăugau și niște cărți, îngroșau și mai mult această dispunere stratificată. La nivelurile cele mai de sus sau, câteodată, balansându-se ridicol pe rafturi, se aflau panouri de afișaj pline cu bucăți de hârtie rupte și diagrame mâzgălite prinse cu piuneze. I se părea că a nimerit în interiorul minții dezorganizate a cuiva. Lângă biroul ei, pe stânga, descoperi o puzderie de musculițe moarte, conservate natural. Bucăți de conuri de pin, prăfuite și mucegăite, zăceau pe rafturi. Se simțea un iz vag, ca de ceva alterat, dar nu-i putea sesiza originea.

În partea opusă intrării se afla o altă ușă, într-un spațiu dintre

rafturi, dar fusese blocată de alte teancuri de dosare și de cutii de carton, și i se spusese că ușa dădea într-un zid – rezultat al unei remodelări lipsite de eleganță a spațiului.

Față în față cu biroul, pe peretele mai îndepărtat, aflat la cam șase metri mai încolo, dezordinea făcuse o pauză pentru a îngădui două șiruri de imagini, toate cu rame ieftine în genul celor pe care le cumperi la magazinele de chilipiruri. Din stânga jos, în direcția acelor de ceasornic: o gravură pătrată înfățișând farul, de prin 1880; o fotografie alb-negru cu doi bărbați și o fată, având pe fundal casa farului; o acuarelă alungită, cu ceva amatoricesc în ea, arătând kilometri întregi de stufărișuri, întrerupte de doar câteva insulițe izolate de copaci negri; și o fotografie color a sursei de lumină a farului, în toată splendoarea sa. Niciun indiciu personal, nicio poză a directoarei cu mama ei, americancă nativă, sau cu tatăl alb – ori cu cineva care ar fi putut să conteze în viața ei.

Dintre toate datele pe care urma să le prelucreze în următoarele zile, îi displăceau cel mai mult lucrurile pe care le-ar fi putut descoperi în încăperea care acum era biroul său; se gândi să lase asta pentru la urmă. Totul, în birou, părea să indice că directoarea o luase pe arătură. Unul dintre sertarele biroului era încuiat, iar el nu găsea cheia. Dar observă o tentă pământie pe sertar, care te făcea să crezi că ceva putrezise, cu mult timp în urmă, înăuntru. Iar misterul nici nu includea, măcar, harababura de hârțoage care mai că îndoiau tăblia biroului.

Mereu pus pe dat sfaturi, bunicul său obișnuia să rostească meditativ, fie că era vorba despre spălatul vaselor sau pregătirile pentru o partidă de pescuit: „Niciodată să nu sari vreo treaptă. Dacă sari vreuna, o să vezi că mai sus sunt altele cinci care te așteaptă”.

Căutarea echipamentelor de supraveghere, a microfoanelor părea să consume mai mult timp decât se așteptase, așa că sună la secția științifică și-i anunță că avea să întârzie. Primi în schimb, înainte ca legătura să se întrerupă, un soi de mârâit visceral, fără să aibă habar cine fusese la capătul celălalt. O persoană? Un porc dresat?

În cele din urmă, după o căutare drăcească, Control descoperi, spre surprinderea lui, douăzeci și două de dispozitive în birou. Se îndoia că majoritatea funcționau și, chiar dacă ar fi

funcționat, se îndoia că cineva asculta sau privea informațiile transmise. Fiindcă, de fapt, biroul fostei directoare găzduise un muzeu de istorie nenaturală a echipamentelor de supraveghere – de tot felul, din ce în ce mai mici și mai dificil de scos la iveală. Giganții genului erau cât niște gâlci umflate, metalice și râgâitoare, dacă-i punea lângă subțirimea eterică a firavelor dispozitive din epoca modernă.

Descoperirea fiecărui nou dispozitiv îi sporea voioșia, îl înveselea. Microfoanele aveau logică, într-un fel care lipsea în alte lucruri de la Divizia Sudică. Pe parcursul său de agent bun la toate avusese parte de cel puțin șase misiuni ce presupuneau amplasarea de dispozitive de supraveghere pe oameni sau în diverse locuri. Spionatul altora nu-i oferea genul acela de surescitare de la distanță, precum altora, sau, dacă-i oferea, senzația se diminua de îndată ce ajungea să-și cunoască mai bine subiecții; începea să capete ceva protector atunci, o atitudine menită să-i ferească. Însă dispozitivele în sine i se păreau fascinante.

Când crezu că a terminat cu răscolitul după microfoane, Control se amuză așezând în șir dispozitivele pe sugativa spălăcită, în ceea ce socotea el că ar fi ordinea cronologică. Unele licăreau argintiu. Altele erau negre și absorbeau lumina. Unele aveau fire, ca niște cordoane ombilicale. Unul dintre obiecte – deghizat în ceea ce părea a fi o biluță lipicioasă de hârtie verde creponată sau o bucățică de fagure colorată – îl făcu să creadă că vreo câteva dintre obiecte fuseseră fabricate în străinătate: interlopi a căror curiozitate fusese stârnită de cutia neagră care era Aria X. Era limpede, totuși, că fosta directoare știa și că nu-i păsase că erau acolo. Sau i se păruse mai sigur să le lase așa. Sau, cine știe, poate că și ea amplasase vreo câteva. Control se întrebă dacă asta explica neîncrederea ei în tehnologie.

Cât despre instalarea unor dispozitive proprii, trebuia să mai aștepte: acum nu era timp. Și nu era timp nici să utilizeze microfoanele găsite pentru un alt scop, care tocmai îi trecuse prin minte. Control le mătură pe toate, cu grijă, într-un sertar și se duse să-și găsească ghidul științific.

Laboratoarele fuseseră îngropate în subsol, în partea dreaptă a potcoavei, dacă priveai clădirea dinspre parcarea aflată în

față. Era exact în partea opusă aripii securizate ce servea drept zonă de pregătire pentru expediții, unde se afla, acum, biologa. Control îl desemnase, pentru a-i fi ghid, pe unul dintre oamenii buni la toate de la secția științifică. Ceea ce însemna că, în ciuda vârstei – fusese parte a agenției mai mult decât oricare alt angajat – Whitby Allen era un fel de băiat de mingi care, în parte și din cauza reducerilor de personal, își sacrifica adesea studiile de „naturalist integrat și om de știință holist specializat în biosfere” pentru a scrie raportul altcuiva sau pentru a face munca de rutină a altora. Whitby era subordonat șefului secției științifice, dar și directoarei adjuncte. Era vlăstar al unei intelectualități aristocratice și provenea dintr-un șir lung de profesori, bărbați și femei ținuți pe la diverse colegii private cu false coloane corintice. Poate că, pentru familie, devenise un nelegiuit: studentul la arte care-și abandonase școala, se pusese pe hoinărit și abia mai târziu obținuse o diplomă universitară ca lumea.

Whitby purta un sacou albastru, subțire, cu cămașă albă și un papion vișiniu-închis, ciudat de puțin bătător la ochi. Părea mult mai tânăr decât vârsta reală, cu un păr șaten fără fire albe și genul de față îngustă, trasă, care permite ca o persoană de cincizeci și ceva de ani să pară, de departe, un băiat de vreo treizeci și doi. Ridurile îi apăruseră ca niște crăpături minuscule în partea de sus a frunții. Control îl văzuse la cantină, la masa de prânz, cu mai multe bancnote răsfirate pe masă, alături, fără vreun motiv plauzibil. Îi număra? Făcea o instalație artistică? Concepea o biosferă monetară?

Whitby avea un râs deloc agreabil, îi mirosea gura și, se vedea bine, îi trebuiau reparații la dinți. Văzut de aproape, Whitby mai lăsa și impresia că nu dormise cu anii: un tânăr ofilit prematur, cu toată umezeala suptă din obraji, așa încât ochii albaștri, apoși păreau prea mari pentru capul lui. În afară de asta și de atitudinea excentrică în privința banilor, părea îndeajuns de competent și, cu toate că avea fără îndoială abilitatea de a se angaja în conversații mărunte, nu era înclinat spre așa ceva. Era un motiv la fel de bun ca oricare altul, pentru ca, mergând împreună spre cantină, Control să-l ia la întrebări.

— Le-ai cunoscut pe membrele celei de-a douăsprezecea expediții înainte să plece?

— N-aș spune „cunoscut”, zise Whitby, în mod evident

stingherit de întrebare.

— Dar le-ai văzut prin zonă.

— Da.

— Biologa?

— Da, am văzut-o.

Trecură prin cantină, pe sub tavanul său înalt, și pătrunseră într-un vestibul inundat de lumină fluorescentă. O muzică pop veselă se auzea vag de mai încolo, din vreun birou.

— Și cum ți s-a părut? Care a fost impresia dumitale?

Whitby se concentră puternic, iar fața îi deveni gravă de la efort.

— Era distantă. Serioasă, domnule. Era mai pusă pe muncă decât celelalte. Dar nu părea să muncească la asta, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Nu, nu înțeleg ce vrei să spui, Whitby.

— Ei bine, nu-i păsa. Munca nu conta. Ea vedea dincolo de asta. Vedea altceva.

Lui Control i se păru că Whitby o supusese pe biologă unei cercetări destul de amănunțite.

— Și fosta directoare? Ai văzut-o pe fosta directoare interacționând cu biologa?

— De două, poate de trei ori.

— Se înțelegeau?

Control nu știa de ce întrebase asta, dar pescuitul e pescuit. Uneori trebuie să arunci plasa în toate părțile.

— Nu, domnule. Dar să știți că niciuna nu se înțelegea cu nimeni.

Rosti ultima frază șoptind, de parcă s-ar fi temut ca cineva să nu tragă cu urechea. Apoi spuse:

— Nimeni, în afară de directoare, n-a vrut ca biologa să meargă în a douăsprezecea expediție.

— Nimeni? insistă Control.

— În cea mai mare parte.

— E inclusă aici și directoarea adjunctă?

Whitby ridică spre el o privire încurcată. Dar și tăcerea era suficientă.

Directoarea fusese vreme îndelungată parte a Diviziei Sudice. Directoarea își lăsase amprenta bine întipărită. Chiar și acum, când nu mai era, încă mai avea o anumită influență. Poate nu neapărat asupra lui Whitby, dar o simțea totuși. Se surprinsese

deja cu un gând ciudat: că directoarea îl privea prin ochii adjunctei.

Ascensoarele nu funcționau și nici n-aveau să fie reparate până nu ajungea acolo un expert de la baza militară, în câteva zile, așa că o luară pe scări. Ca să ajungi la casa scărilor, trebuia să urmezi curbura potcoavei spre o ușă laterală ce se deschidea pe un coridor paralel, lung de vreo cincisprezece metri, a cărui podea era împodobită cu aceeași mochetă verde ce cobora valoarea de piață a întregit clădiri. Treptele îi așteptau la capătul coridorului, dincolo de niște uși batante largi, mai potrivite pentru un abator sau un spital de urgență. Whitby, ieșindu-și din personaj, se năpusti impulsiv prin ușile acelea duble, ca și cum ar fi fost vedete rock dând buzna pe scenă – voind, poate, să evalueze ce pericole se aflau de cealaltă parte – apoi rămase așa, pleoștit, ținând deschisă o latură a ușii, în vreme ce Control se uita cu luare-aminte la acea primă treaptă.

— Pe aici e, zise Whitby.

— Știu, zise Control.

Trecând de uși, nimeriră brusc într-un fel de cădere liberă: mocheta verde se întrerupea. Calea se transforma într-o rampă de ciment ce ducea spre o platformă scurtă, în capătul căreia se vedea casa scărilor – care, la rândul său, plonja în umbrele create de lumina tulbure și albă a becurilor cu halogen, când și când străpunse de luminile de urgență ce clipeau roșu. Toate astea sub un acoperiș înalt care, în beznă, aducea mai mult cu o grotă săpată de om sau cu un depozit decât cu un drum spre subsol. Balustrada, sub lumina puțină, lucea de pete luminoase de rugină. Răcoarea din aer, în timp ce coborau, îi amintea de o excursie cu școala la un muzeu de științe naturale, unde exista un sistem de peșteri artificiale ce intenționa să imite vremurile moderne, și ale cărei atracții principale n-aveau nicio legătură cu locul: reproduceri ale unui leneș uriaș, preistoric, și ale unui armadillo gigant, megafaună care o apucase pe căi greșite.

— Câți oameni sunt în secția științifică? întrebă după ce se aclimatiză un pic.

— Douăzeci și cinci, zise Whitby.

Răspunsul corect era nouăsprezece.

— Câți erau acum cinci ani?

— Cam tot atâția, poate vreo câțiva în plus.

Răspunsul corect era treizeci și cinci.

— Și cum e echipa?

Whitby ridică din umeri.

— Avem pe unii bine înrădăcinați, care or să fie mereu aici. Dar apar și mulți oameni noi, cu ideile lor, numai că nu prea schimbă nimic.

Tonul lui implica ori că plecau repede, ori că se conformau la… la ce se conformau?

Control lăsă tăcerea să se întindă, așa că zgomotul pașilor lor deveni singurul sunet. Avusese dreptate să-și spună că lui Whitby nu-i plăceau tăcerile. După o clipă, Whitby zise:

— Pardon, pardon! N-am vrut să zic nimic cu asta. Doar că uneori e frustrant când vine lume nouă, care vrea să schimbe lucruri fără să cunoască… situația noastră. Ți se pare că, dac-ar citi pur și simplu manualul… asta dacă am avea unul.

Control cugetă la asta, scoțând un sunet nedeslușit. Se simțea de parcă ar fi picat în mijlocul unei certe a lui Whitby cu alte persoane. Oare și Whitby fusese cândva o voce proaspătă? Oare *el* era cumva noul Whitby, dar aplicat întregii Divizii Sudice și nu doar secției științifice?

Whitby arăta mai palid decât înainte, aproape bolnăvicios. Se uita în gol, în vreme ce picioarele i se mișcau fără vlagă pe trepte. Părea, cu fiecare treaptă coborâtă, tot mai prost dispus. Nu mai spunea nici „domnule”.

Control simți că îl cuprinde un fel de milă sau, mai degrabă, înțelegere; nici nu știa care din două. Poate că o schimbare a subiectului l-ar fi ajutat pe Whitby.

— Când ați avut ultima oară o mostră nouă din Aria X?

— Cam în urmă cu cinci sau șase ani.

Whitby era mai sigur pe el de această dată, chiar dacă nu și mai plin de vigoare, și avea dreptate.

Trecuseră șase ani de când nu mai apăruse ceva nou din Aria X la Divizia Sudică. În afara membrilor alterați pe vecie ai celei de-a unsprezecea expediții. Doctorii și cercetătorii îi testaseră până la refuz, pe ei și hainele lor, însă nu găsiseră… nimic. Absolut nimic ieșit din comun. Doar o singură anomalie: cancerul.

Subsolul nu era conectat la utilități, fiindcă secția științifică și le furniza singură: aveau propriul generator, sistem de filtrare și propria rezervă de alimente. Vestigii, neîndoielnic, ale vreunui imperativ de acum multă vreme, care se putea reduce la „în caz

de urgență salvați cercetătorii”. Lui Control îi venea greu să-și imagineze acele zile dintâi, când, în spatele ușilor închise, guvernul intrase în panică, iar cei ce lucrau la Divizia Sudică socotiseră că lucrul acela, care intrase în lumea lor și ocupase coasta pustie, ar fi putut repede să-și îndrepte atenția asupra uscatului. Însă invazia nu se produsese, iar Control se întreba dacă nu cumva această neîmplinire a așteptărilor lor inițiase declinul Diviziei Sudice.

— Îți place să lucrezi aici, Whitby?

— Dacă-mi place? Da. Trebuie să admit că adesea e fascinant și e, cu siguranță, provocator.

Acum, Whitby transpira, picături de sudoare i se scurgeau pe frunte.

Se prea putea să fie fascinant, însă Whitby avusese, potrivit informațiilor disponibile, un episod spasmodic de solicitări de transfer, cam cu trei ani în urmă – cam câte o cerere pe lună, apoi la două luni, ca un SOS intermitent, apoi frecvența scăzuse la zero, precum electrocardiograma unui mort. Control îi aproba inițiativa, dacă nu și deznădejdea ce se întrevedea din numărul de solicitări. Whitby nu voise să fie prins în mocirlă și, era la fel de clar, directoarea sau altcineva nu doriseră ca el să plece.

Poate că din cauza versatilității sale de om bun la toate, fiindcă lui Control îi era clar că, la fel ca oricare alt departament al Diviziei Sudice, secția științifică fusese „demontată pentru piese”, cum ar fi spus maică-sa, de antiterorism și Centru. Potrivit dosarelor angajaților, cândva existaseră acolo o sută cincizeci de oameni de știință reprezentând aproape treizeci de discipline și câteva subdepartamente. Acum rămâneau doar șaizeci și cinci în locul ăla aducând a conac bântuit. Existaseră chiar discuții, Control o știa, despre relocare, numai că imobilul era prea aproape de frontieră pentru a fi folosit la altceva.

Același miros înțepător, de detergent ieftin, îl izbi chiar în momentul acela, de parcă omul de serviciu ar fi avut acces nerestricționat în întreaga clădire.

— Nu miroase cam tare detergentul ăsta?

— Ce miros? zise Whitby răsucind brusc capul spre el, cu ochii arătând imenși de la cearcănele ce-i înconjurau.

— Mirosul ăsta rânced.

— Nu-mi miroase a nimic.

Control se încruntă, mai degrabă din cauza vehemenței lui

Whitby decât de altceva. Păi da, evident. Erau obișnuiți. Nu era cine știe ce, dar își făcu o notiță pentru autorizarea schimbării detergenților cu ceva prietenos cu mediul.

Când, după ce merseră în jos, într-un unghi ce părea abrupt fără a fi necesar, intrară în vestibulul spațios al secției de știință, al cărui tavan părea mai înalt decât oriunde, Control fu surprins. Îi întâmpină o poartă înaltă de metal și, inserată în ea, o ușă mică, al cărei sistem sofisticat de securitate clipea roșu.

Numai că ușa era deschisă.

— Întotdeauna e deschisă ușa, Whitby? întrebă.

Whitby părea să creadă că datul cu părerea ar putea fi primejdios, așa că ezită înainte de a spune:

— Asta era pe vremuri spatele secției – au pus ușa asta abia de vreun an sau doi.

Lucru care-l făcu pe Control să se întrebe la ce era folosit, pe atunci, spațiul. Sală de dans? Local pentru nunți și celebrări de *bar mitzvah*? Curți marțiale ad-hoc?

Trebuiră să se aplece ca să poată intra și fură luați în primire de două ecluze de izolare de tip spațial, menite, fără îndoială, să protejeze împotriva contaminării. Porțile fuseseră deschise dintr-o parte și dinăuntru iradia o lumină albă, intensă care, nu se știe de ce, refuza să se strecoare dincolo de ușa de securitate nesecurizată.

Ambele încăperi erau pline, de-a lungul pereților, la înălțimea umărului, de mănuși lungi, fleșcăite și negre ce atârnau într-un asemenea fel încât Control nu se putu gândi la ele decât ca la niște obiecte lăsate de izbeliște. Stârneau impresia, cumva, că trecuse vreme lungă de când fuseseră aduse ultima oară la viață de palme și brațe. Era un fel de mausoleu în care se găseau înmormântate curiozitatea și munca neabătută.

— Pentru ce-s astea, Whitby? Să ne sperie musafirii?

— A, nu le-am mai folosit de-o grămadă de timp. Nu știu de ce le-or fi lăsat pe aici.

Lucrurile, după aceea, nu se îmbunătățiră prea mult.

003 PROCESARE

Mai târziu, după ce îl lăsă pe Whitby în lumea sa și se întoarse la el în birou, Control porni o a doua căutare de

minitransmițători. Apoi se pregăti să sune Vocea, care solicita rapoarte la intervale regulate. I se dăduse, în acest scop, un telefon mobil separat, numai bun să-și burdușească și mai mult borseta. În cele câteva ori cât vorbise cu Vocea la Centru, înainte să vină la Divizia Sudică, el/ea s-ar fi putut afla undeva pe aproape. El/ea l-ar fi putut observa, continuu, prin camere ascunse. Sau să fie la o mie cinci sute de kilometri depărtare, un membru operativ de la distanță, folosit doar pentru a da ordine unui singur agent.

Control nu-și amintea prea multe în afara informațiilor nemediate din acele prime dăți, dar vorbitul cu Vocea îl neliniștea. Transpiră pe sub maiou când tastă numărul, după ce mai întâi cercetase holul și încuiase ușa. Nici maică-sa și nici Vocea nu-i spuseseră la ce anume se putea aștepta în urma rapoartelor. Maică-sa îi spusese că Vocea îl putea înlătura din funcție fără să se consulte cu ea. Se îndoia că așa stăteau de fapt lucrurile, dar hotărâse ca, deocamdată, s-o creadă.

Vocea era, ca întotdeauna, hârâită și ascunsă după un filtru. Se deghiza din simple rațiuni de securitate sau fiindcă ar fi putut Control s-o recunoască? „Se prea poate să nu afli niciodată identitatea Vocii”, așa îi spusese maică-sa. „Trebuie să-ți scoți din cap întrebarea asta. Concentrează-te pe ce se află înaintea ta. Fă ce știi cel mai bine să faci.”

Dar ce anume? Și cum ar fi ajuns asta s-o facă pe Voce să se gândească la faptul că se descurcase bine cu treaba? Deja își imagina Vocea ca pe un megalodon sau vreun alt monstru preistoric, așezat într-un „container de gândit” plin cu apă sărată în vreun subsol conspirativ, atât de secret și de labirintic, încât nimeni nu mai știa care-i e scopul, continuând însă, în pofida acestui fapt, să-i țină în viață ritualurile. Mai degrabă un „container de pândit”. Sau un container împuțit. Control se îndoia că Vocea, sau maică-sa, i-ar fi socotit fanteziile demne de un pic de chicoteală.

Vocea folosi numele real al lui Control, lucru care la început îl încurcă, fiindcă se atașase atât de puternic de „Control”, încât avea impresia că celălalt nume aparținea altcuiva. Nu se putea opri să nu bată cu degetul arătător al mâinii stângi în sugativa de pe birou.

— Raportează, zise Vocea.

— În ce fel? răspunse imediat și cam nătâng Control.

— Ar fi drăguț dacă ai folosi cuvinte, zise Vocea scrâșnind precum pietricelele sub pantofi.

Control se lansă într-un rezumat al experiențelor sale de până atunci, care începu ca o sinteză a sumarului pe care-l primise în privința stării de fapt de la Divizia Sudică.

Însă, pe la mijloc, începu să piardă din șir și din avânt – adusese, oare, vorba despre spionii electronici din biroul său? — iar Vocea îl întrerupse.

— Spune-mi despre savanți. Spune-mi despre secția științifică. Te-ai întâlnit azi cu ei? Cum merg lucrurile pe acolo?

Interesant. Asta însemna că Vocea mai avea și alți ochi în interiorul Diviziei Sudice?

Îi relată, așadar, Vocii despre vizita în secția științifică, însă își ponderă opiniile în formulări diplomatice. Dacă i-ar fi raportat mamei lui, Control ar fi zis că savanții erau, chiar și pentru niște oameni de știință, un dezastru. Șeful departamentului, Mike Cheney, era un alb scund și mătăhălos de vreo cincizeci și ceva de ani care purta geacă de motor, tricou și blugi, cu păr cărunt tuns scurt și o voce bubuitoare, jovială. Accent de origine nordică, însă relaxat, uneori, de o tărăgăneală sudică pe care și-o însușise. Zbârciturile din colțurile gurii se aliau cu sprâncenele proeminente pentru a-i desena pe figură un X mare, soartă împotriva căreia lupta continuu, străduindu-se să fie genul de persoană mereu cu zâmbetul pe buze.

Secundul său, Cynthia Davidson, era tot fizician: părea genul de slăbănoagă pasionată de alergare, dar, de fapt, își dăduse jos kilogramele cu fumatul. Se preumbla într-o cămașă de lână roșie, cu mâneci scurte, și niște pantaloni reiați pe picior, strânși într-o curea groasă și prea mare de piele. O bună parte din toate acestea erau ascunse sub un taior uzat, negru, ale cărui pernuțe imense de burete din umeri îi dădeau în vileag vârsta. Strângerea de mână îi era precum atingerea unui pește rece, mort, și îi venise cam greu lui Control să se descotorosească de mâna aceea.

Capacitatea lui Control de a absorbi nume noi, totuși, își găsise sfârșitul odată cu Davidson. Înclinase ușor din cap spre chimist, ca și spre epidemiolog, psiholog și antropolog, care fuseseră și ei înghesuiți pentru întâlnire în minuscula sală de ședințe.

La început, Control se simțise insultat de spațiul acela, dar la

un moment dat își dăduse seama că nu înțelesese bine. Nu, erau precum o pisică ce înfruntă un prădător – și încearcă să se înfoaie, să pară mai mare; în cazul de față o făceau prin reducerea la scară a spațiului dimprejur.

Nimeni altcineva nu mai avusese nimic de adăugat, deși simțise că, într-o discuție față în față, s-ar fi arătat mai cutezători. Altfel, fusese spectacolul lui Cheney și al lui Davidson, cu câteva adăugiri din partea antropologului. Din felul în care vorbeau, dacă gradele lor academice ar fi fost medalii, le-ar fi purtat pe toate la vreun soi de uniformă aproape militară de savant – ca, de pildă, halatele care lipseau tuturor. Dar înțelegea impulsul, înțelegea că asta era doar parte a firului narativ: teritoriul altădată vast al secției științifice le fusese luat bucățică cu bucățică.

Grace, se părea, le ceruse – ordonase? — să-i livreze lui Control poliloghia obișnuită, lucru pe care-l socoti o formă de subterfugiu ori, în cel mai bun caz, o posibilă pierdere de vreme. Dar ei nu păruseră deranjați să joace aceeași piesă veche. Dimpotrivă, savuraseră momentul, ca niște magicieni dornici să placă porniți la vânătoare de spectatori. Control își dădu seama că Whitby era jenat, fiindcă se făcuse mic de tot într-un ungher al camerei.

„Piesa de rezistență”, cum obișnuia să glumească tatăl lui, era o filmare cu iepuri albi care dispăreau dincolo de frontiera invizibilă: ceva ce arătaseră probabil de multe ori, din felul precipitat în care comentau.

Evenimentul se petrecuse pe la jumătatea anilor 1990, iar Control dăduse peste el prin datele referitoare la granița invizibilă dintre Aria X și lume. Suferind parcă de o frustrare reflexă din cauza lipsei de progres, cercetătorii lăsaseră liberi două mii de iepuri albi la cam cincisprezece metri de frontieră, într-un luminiș, și-i mânaseră direct spre frontieră. Pe lângă importanța de a fi observat tranziția iepurilor de aici spre acolo, secția științifică mai sperase și că pătrunderea simultană sau aproape simultană prin frontieră a atâtor „corpuri vii” ar fi putut „supraîncărca mecanismul” de după frontieră, făcându-l să scurtcircuiteze, chiar dacă „doar local”. Asta presupunea că frontiera *putea* fi supraîncărcată, precum un circuit electric.

Documentaseră tranziția iepurilor nu doar cu filmări standard, ci și cu camere minuscule prinse de capetele unora dintre

animale. Materialul obținut fusese prelucrat prin tehnica segmentării ecranului, pentru efect dramatic maxim, împreună cu încetinirea și datul pe repede-înainte, toate împreună producând un efect de bizară neseriozitate. De parcă editorul video ar fi vrut să ia peste picior evenimentul, ca și cum, prin vreo strengărie introdusă în film, ar fi vrut să găsească o cale de a-l face nevăzut. În total, Control știa asta, filmul și librăria digitală conțineau mai bine de patruzeci de mii de segmente video cu iepuri care dispar. Iepurii săltau cruciș și curmeziș prin fața oamenilor îmbrăcați în costume lălâi anticontaminare, care-i prinseseră la mijlocul unui semicerc. Oamenii arătau ciudat de asemănători cu o poliție antirevoltă îmbrăcată în alb, purtând scuturi lungi și albe alăturate spre a forma un zid ce înainta încolțind și mânând iepurii. O linie luminoasă, roșie, delimita la sol zona de tranziție de cinci metri dintre lume și Aria X.

Câțiva iepuri se răzlețiseră dincolo de marginea semicercului sau scăpaseră țopăind nebunește pe traiectorii care îi propulsaseră peste zidul de scuturi. Însă cea mai mare parte nu reușise să scape. Mulți dintre ei se năpustiseră înainte și, alergând sau în plin salt, dispăruseră atingând marginea frontierei. Nu se formase nicio undă, nu fusese nicio explozie de sânge și organe. Dispăruseră pur și simplu. Imaginile rulate de aproape, cu încetinitorul, dezvăluiseră o microsecundă de tranziție în care jumătate sau un sfert dintre iepuri puteau să apară pe ecran, însă doar o imagine înghețată ar fi putut cu adevărat indica momentul dintre *acolo* și non-acolo. Într-un asemenea cadru, asta se traducea în holbatul la părțile din spate a cam cincizeci de iepuri săltăreți, majoritatea surprinși în mijlocul saltului, rămași fără capete și partea din față.

Filmul pe care i-l arătaseră cercetătorii nu avea sunet, doar comentarii montate peste imagini, însă din datele sale Control știa că un țipăt oribil se ridicase dinspre iepurii mânați, odată ce primii câțiva fuseseră împinși peste frontieră. Un soi de vaiet și panică în masă. Dacă filmul ar fi continuat, Control ar fi văzut cum ultimii iepuri se revoltă turbați împotriva mânatului acela, cum se întorc împotriva mânătorilor și se împotrivesc, sărind să muște și să zgârie, ar fi văzut cum albul scuturilor se pătează cu roșu, cum cercetătorii sunt atât de surprinși, încât cei mai mulți rup rândurile, lăsând vreo două sute bune de iepuri să scape.

Minicamerele se dovediseră, poate, și mai puțin lămuritoare.

Precum alergătura năprasnică dintr-un film cu scene de luptă intense, nu arătau decât șoldurile și partea interioară a labelor din spate a unor iepuri ce goneau din toate puterile și ceva imagine de fundal mișcându-se sacadat înainte ca totul să se întunece. Nu existau imagini video cu iepuri care să fi trecut frontiera, deși cei evadați încurcaseră cumva situația, fiindcă mlaștinile din amândouă părțile arătau foarte asemănător. Divizia Sudică petrecuse ceva timp, după ce terminaseră cu experimentul, încercând să-i prindă pe fugari și să elimine posibilitatea ca aceștia să fi recepționat imagini de dincolo de frontieră.

Nici următoarea expediție, trimisă în Aria X la o săptămână după experiment, nu descoperise vreo dovadă a existenței unor iepuri albi, vii sau morți. Și nici alte experimente similare, dar făcute la o scară cu mult mai mică, nu produseseră niciun fel de rezultat. Iar lui Control nu-i scăpase o notație nemulțumită făcută de un specialist în ecologie într-un dosar, care suna așa: „Ce mama dracului? Asta-i o specie invazivă. Ar fi trebuit să *contamineze* Aria X.” Așa ar fi trebuit să stea lucrurile? Ceea ce crease Aria X ar fi permis asta? Control încercă să-și scoată din cap o imagine ridicolă a Ariei X, peste ani, trimițând înapoi un iepure mare cât un om, care nu-și mai amintea nimic decât cum să funcționeze. Pe unii dintre magicieni îi pufnise râsul în mai multe momente nepotrivite, de parcă i-ar fi dezvăluit cum făcuseră trucul lor cel mai de fală. Dar mai auzise chicoteli nervoase la viața lui; era sigur că, și după ce luaseră o asemenea distanță, filmul încă îi tulbura pe mulți dintre ei.

Unele dintre persoanele responsabile fuseseră concediate, altele demisionaseră. Dar se părea că adăugarea trecerii timpului la o farsă producea o imagine exemplară a acesteia, fiindcă iată, acolo fuseseră nobilele rămășițe ale secției științifice, arătându-i cu mult entuziasm un lucru ce fusese socotit un eșec complet. Mai aveau și altele de arătat – informații și mostre colectate din Aria X, puse sub sticlă – dar toate acestea nu lămureau mai mult decât exista deja în dosare, informații pe care le putea analiza mai târziu, după placul său.

Într-un fel, pe Control nu-l deranjase să vadă filmul. Era o ușurare, dacă se gândea la ce-l așteaptă. Imaginile luate de prima expediție, ai cărei membri muriseră cu excepția unuia singur, trebuiau revăzute mai târziu, săptămâna asta, ca dovadă

de rangul întâi. Dar nu putuse să-și scoată din minte senzația că pe parcursul prezentării cei de față cultivaseră o atitudine ca de frăție studențească, un răcnet de fundal de genul „Ia uite ce rahaturi am trimis peste frontieră! Ce marfă ne-a ieșit schema!” Și dă mai departe berea la pet. Toarnă pe gât paharul ori de câte ori vezi un iepure alb.

Când Control plecase, se aranjaseră cu toții într-un șir stingherit, de parcă ar fi fost pe cale să facă o fotografie, și dăduseră mâna cu el, unul câte unul. Abia după ce el și cu Whitby se întorseseră pe scări, trecând iarăși pe lângă oribilele mănuși negre, își dăduse seama ce anume fusese neobișnuit în atitudinea lor. Stătuseră cu toții foarte țepeni, iar expresiile de pe figuri le fuseseră extrem de serioase. Probabil crezuseră că venise să reducă și mai mult din personalul departamentului lor. Că avea de gând să-i judece. După aceea, desprinzând niște transmițători de pe biroul său, pe cale să facă o faptă rea înainte de a apela Vocea, se întrebase dacă, totuși, nu le fusese teamă de cu totul altceva.

Control îi relată Vocii mare parte din toate acestea, simțind cum îl cuprinde, treptat, o stare de pronunțată inutilitate. Prea puține din cele spuse aveau sens și nici tocmai noutăți nu erau. Nu-i spuse Vocii că unii dintre cercetători folosiseră expresia *mediu favorabil* pentru a descrie Aria X, cu un subtext tulburător și demoralizator ce transmitea „Ar trebui să ne luptăm cu asta?” Era, până la urmă, o „sălbăticie neatinsă”, din care lipseau acum toxinele produse de om.

— LUA-TE-AR DRACU! țipă Vocea pe la finalul raportului științific al lui Control, întrerupându-și propriul murmur persistent de pe fundal… iar Control depărtă o clipă telefonul de ureche, neștiind ce declanșase asta, apoi auzi: Pardon. Am vărsat niște cafea pe mine. Continuă.

Cafeaua, cumva, afecta imaginea monstrului preistoric din mintea lui Control și-i luă un moment să reia.

Când termină, Vocea rosti imediat, de parcă ar fi luat-o de la capăt:

— Care este starea ta mentală în acest moment? Instituția ta e în ordine? Cât crezi că va dura?

La ce întrebare să răspundă?

— Optimist? Dar până nu vor avea mai multă direcție, structură și resurse, n-am de unde să știu.

— Ce impresie ți-ai făcut despre fosta directoare?

Strângea lucruri inutile. Era excentrică. O enigmă.

— E complicată situația pe-aici și sunt abia după o zi de…

— CE IMPRESIE ȚI-AI FĂCUT DESPRE FOSTA DIRECTOARE?

Un adevărat urlet gutural, de parcă pietrișul ar fi fost luat de un vârtej și abătut peste capul lui.

Control simți că inima îi bate mai iute. Mai avusese și înainte șefi cu probleme de control al furiei, iar faptul că acesta se afla departe, vorbind la telefonul mobil, nu ușura cu nimic situația.

Deși nu avea încă o opinie clară despre asta, spuse până la urmă:

— Își pierduse toată perspectiva. Pierduse firul. Metodele, spre sfârșit, îi deveniseră excentrice și o să mai treacă un timp ca să scot la iveală…

— DESTUL!

— Dar eu…

— Nu-i vorbi de rău pe cei morți.

De data asta o șoaptă, o pietricică doar. Chiar și prin filtrul de voce se deslușea un fel de dezolare sau Control, pur și simplu, își imagina asta.

— Da, scuze, doar că…

— Data viitoare, zise Vocea, mă aștept să ai ceva mai interesant să-mi spui. Ceva ce nu știu deja. Întreab-o pe directoarea adjunctă despre biologă. De exemplu, planul directoarei pentru biologă.

— Da, are sens, încuviință Control, care nu mai spera însă decât să termine odată cu convorbirea.

Apoi îi veni un gând.

— Ăă… că tot veni vorba de adjunctă…

Relată problema de dimineață, cu trimiterea de acolo a antropologei și a topografei, problema contactelor la Centru ale lui Grace, care ar fi putut crea dificultăți.

Vocea zise:

— O să cercetez asta. Mă ocup eu, rosti și se lansă în ceva ce părea pre-înregistrat, fiindcă suna ușor repetitiv: Și ține minte, sunt mereu cu ochii pe tot. Așa că *gândește-te bine* la ce aș putea să nu știu.

Și închise.

Unul dintre lucrurile pe care i le spuseseră oamenii de știință

fusese neașteptat și folositor, dar nu-i zisese Vocii nimic despre asta, fiindcă părea să se califice ca Secret de Bun-Simț.

Încercând să lase în spate experimentul eșuat cu iepurii, Control îi întrebase ce teorii actuale aveau despre frontieră, indiferent cât de sărite de pe fix ar fi fost.

Cheney tușise o dată sau de două ori, se uitase împrejur, apoi vorbise.

— Aș vrea să fiu mai decis în privința asta, dar știți, este o discuție aprinsă pe-aici, fiindcă sunt atâtea necunoscute… dar, ei bine, eu personal nu cred că frontiera provine neapărat din aceeași sursă ca lucrul acela, ce-o fi, care transformă Aria X.

— Cum?

Cheney făcuse o grimasă.

— O reacție obișnuită, nu vă învinuiesc. Dar vreau să spun că… nu există dovezi că… prezența… din Aria X a generat, totodată, și frontiera.

— Asta am înțeles, numai că…

Davidson, atunci, îi luase vorba din gură:

— N-am fost capabili să testăm frontiera în același fel ca pe eșantioanele prelevate din interiorul Ariei X. Dar am putut să facem măsurători și, fără să vă plictisesc cu datele, se pare că frontiera are o compoziție îndeajuns de diferită pentru a susține teoria. S-ar putea ca un Eveniment să fi creat Aria X, apoi un al doilea Eveniment să fi creat bariera invizibilă, dar asta…

— Nu are legătură unul cu celălalt? o întrerupsese, nevenindu-i să creadă, Control.

Cheney scuturase din cap.

— Numai că, ei bine, Evenimentul Doi e aproape sigur o reacție la Evenimentul Unu. Dar poate că altcineva – Control observase aici, din nou, reținerea de a spune „nepământean” sau „alt*ceva*” – a creat frontiera.

— Ceea ce înseamnă, zisese Control, că se poate ca această a doua entitate să încerce să stăvilească extinderea Evenimentului Unu?

— Exact, făcuse Cheney.

Control își reprimase iarăși un puternic impuls de a se ridica și de a pleca, de a ieși pe ușa mare și de a nu se mai întoarce niciodată.

— Și, zisese articulând cu grijă, cum e cu intrarea în Aria X, care trece prin frontieră? Asta cum ați creat-o?

Cheney se încruntase, le aruncase o privire neajutorată colegilor, apoi se retrăsese la adăpostul X-ului de pe propria față când niciunul dintre ceilalți nu ieșise la înaintare.

— N-am creat-o noi. Am găsit-o așa. Într-o zi, pur și simplu… era acolo.

Pe Control, în momentul acela, îl copleșise furia. În parte fiindcă ședința inițială de informare a lui Grace fusese prea vagă sau avansase el prea multe presupuneri. Dar mai ales fiindcă Divizia Sudică trimisese expediție după expediție pe o ușă pe care n-o creaseră, le trimiseseră să se bage în Dumnezeu știa ce, sperând că totul avea să fie bine, că se vor întoarce acasă, că acei iepuri albi nu se vaporizaseră devenind atomi, suferind poate, pe parcurs, dureri atroce.

— Entitatea Unu sau Entitatea Doi? îl întrebase pe Cheney, dorindu-și să fi existat vreo cale ca și biologa să asiste la conversație, gândindu-se deja la întrebări noi pentru ea.

— Cum?

— Care dintre creatorii de Evenimente, în opinia ta, a deschis o cale de acces în frontieră?

Cheney ridicase din umeri.

— Păi asta, mă tem, e imposibil de spus. Fiindcă nu știm dacă scopul de bază a fost să permită accesul înăuntru sau să dea voie vreunui lucru să iasă de-acolo.

Sau ambele. Sau nu știa Cheney despre ce vorbește.

Control dăduse peste directoarea adjunctă în vreme ce naviga printr-unul dintre multele coridoare între care nu prea izbutea să facă legătura. Încerca să găsească departamentul de Resurse Umane ca să bage niște acte la dosar, dar încă nu avea pe deplin în minte harta clădirii și rămăsese cam descumpănit după discuția la telefon cu Vocea.

Crâmpeiele de conversație pe care le surprinsese pe holuri nu-l ajutaseră, fiindcă indicau lucruri pentru care îi lipsea deocamdată contextul. „Până la ce adâncime crezi că ajunge?” „Nu, nu-l recunosc. Dar nu-s expert.” „Mă crezi sau nu.” Nici Grace nu-i fusese de ajutor. De îndată ce-i apăruse alături, se împinsese în el, poate ca să-i arate că era la fel de puternică și de înaltă. Mirosea a parfum sintetic de lavandă, care-l făcu să-și înăbușe un strănut.

După ce ocoli răspunsul la o întrebare legată de vizita la

secția științifică, Control se răsuci spre ea și-o opri în loc, înainte să apuce s-o șteargă.

— De ce n-ai vrut ca biologa să facă parte din a douăsprezecea expediție?

Grace se opri, mări spațiul dintre ei și-i aruncă o uitătură bănuitoare. Bine – măcar era dispusă la confruntare.

— Ce era în mintea ta atunci? De ce n-ai vrut-o pe biologă în expediția aceea?

Pe lângă ei, din ambele părți, treceau angajați ai agenției. Grace, cu voce joasă, zise:

— Nu era calificată corespunzător. Fusese dată afară de la vreo șase slujbe. Avea ceva talent necizelat, niște sclipiri, da, însă nu era pregătită. Poziția soțului ei în expediția de dinainte... și asta o compromitea.

— Directoarea n-a fost de acord.

— Ei, și ce mai face Whitby, apropo? întrebă ea ca și cum i-ar fi dat replica, iar Control știu că expresia lui îi confirmase adjunctei că aceea îi era sursa.

Iartă-mă, Whitby, că te-am dat de gol. Dar asta îi spunea și că pe Grace o îngrijora faptul că Whitby vorbise cu el.

Continuă să insiste:

— Dar directoarea n-a fost de acord.

— Nu, recunoscu ea, făcându-l pe Control să se întrebe ce fel de trădare fusese aceea. N-a fost. Se gândea că atributele acelea sunt toate *plusuri*, că ne preocupă prea mult marjele obișnuite de compatibilitate. Așa că am ascultat-o.

— Chiar dacă a pus să fie deshumate și reexaminate cadavrele membrilor expediției de dinainte?

— De unde ați auzit asta? întrebă Grace, surprinsă cu adevărat.

— N-ar spune asta ceva și despre compatibilitatea directoarei înseși?

Însă, cât ai clipi, surpriza se osifică devenind opoziție, iar Grace dădu iarăși s-o ia din loc. Îi răspunse laconic:

— Nu, n-ar spune.

— Bănuia ea ceva, este? întrebă Control, prinzând-o încă o dată din urmă.

Din dosare, credeau la Centru, se putea desprinde ideea că, deși spălarea pe creier a expediției de dinainte nu reprezenta neapărat vreun fel de modificare a situației din Aria X, ar fi putut

să semnifice o modificare în mintea directoarei.

Grace oftă, sătulă parcă de atâtea încercări de a se descotorosi de el.

— Bănuia că s-ar fi putut... schimba după autopsii. Dar, dacă întrebați asta, știți deja.

— Și așa era? S-au schimbat?

Dispăruseră. Fuseseră resuscitați. Își luaseră zborul către ceruri.

— Nu. S-au descompus un pic mai rapid decât ar fi fost poate de așteptat, dar nu, de schimbat, nu.

Control se întrebă cât o costase asta pe directoare, în termeni de respect și de favoruri. Se întrebă dacă nu cumva, când le spusese că voia să însoțească a douăsprezecea expediție, o parte dintre subordonații săi se simțiseră nu alarmați sau îngrijorați, ci cuprinși, mai degrabă, de un fel straniu de ușurare vinovată.

Mai avea o întrebare, dar Grace terminase și izbutise deja să vireze și să se strecoare pe un alt coridor din labirintul acela.

Urmară niște eforturi inutile, fără tragere de inimă, de a-și rearanja biroul și, totodată, parcurgerea câtorva raporturi de bază pe care le aruncase Grace în direcția lui, probabil pentru a-i opri avansul. Află că Divizia Sudică avea propria secție de design, însărcinată să creeze echipament pentru expedițiile care nu încălcau protocoalele. Fabricau, cu alte cuvinte, tehnologie învechită. Află că securitatea, în zonele ce găzduiau membri ai expedițiilor care reveniseră, fusese sporită; modelul depășit de cameră de supraveghere pe care îl folosiseră până atunci suferise o prăbușire sistemică. Ba chiar trebui să arunce un DVD care-i fusese oferit de un „biolog al ciclului de viață”, pe care era o diagramă tridimensională generată pe computer ce înfățișa ecosistemul coastei uitate. Imaginile fuseseră create ca o serie de linii topografice, într-un curcubeu de culori. Erau foarte drăguțe, dar nu-i furnizau nivelul potrivit de detalii.

La capătul zilei, pe când ieșea, se întâlni iarăși cu Whitby, în sala de mese în jurul căreia părea să se învârtă omul, aproape ca și cum n-ar fi vrut să se afle în pivnițe cu restul de cercetători. Sau ca și cum l-ar fi trimis continuu cu comisioane ca să-l țină departe. O păsărică neagră fusese prinsă înăuntru, iar Whitby se uita la ea cum zbura printre luminatoarele de pe tavan.

Control îi puse lui Whitby întrebarea pe care voise să i-o pună lui Grace înainte ca aceasta s-o șteargă în labirint.

— Whitby, de ce se întorc atât de puține jurnale din expediții?

Mult, mult mai puține decât oameni.

Whitby era încă hipnotizat de zborul păsării, întorcând capul așa cum fac pisicile, pentru a urmări orice mișcare. În privirea lui fixă era o intensitate care i se păru deconcertantă lui Control.

— Informații incomplete, zise Whitby. Prea incomplete ca să știm sigur. Dar mulți dintre cei care se întorc ne spun că nu se gândesc să vină înapoi cu ele. Nu cred că asta-i important, sau nu simt nevoia s-o facă. Simțitul e partea importantă. Îți pier nevoia sau impulsul să divulgi, să comunici, cam în felul în care pierd astronauții masă musculară. Cele mai multe jurnale par, totuși, să nimerească la far. Până nu de mult, asta nu a fost o prioritate, dar când am cerut unor expediții mai recente să le aducă înapoi, de obicei nici măcar n-au încercat. Îți pierzi motivația sau intervine altceva, devine cu mult mai important și nici măcar nu-ți dai seama. Până ce e prea târziu.

Cele spuse îi dădură lui Control o imagine deloc liniștitoare a ceva sau cineva din Aria X care intra în casa farului, se așeza peste un vraf de jurnale și le citea *pentru* Divizia Sudică. Ori le scria.

— Pot să vă arăt ceva interesant într-una din camerele de lângă secția științifică, are de-a face cu asta, zise Whitby pe un ton visător, urmând încă zborul păsării. Ați vrea să vedeți?

Privirea lui își recăpătă concentrarea și se fixă pe Control, care avu o bruscă și agasantă impresie că existau de fapt doi Whitby, unul bântuind prin interiorul celuilalt. Sau poate chiar trei, vârâți unul într-altul.

— De ce nu-mi spui pur și simplu despre ce-i vorba?

— Nu. Trebuie să vă arăt. E un pic ciudat. Trebuie să vedeți ca să înțelegeți.

Whitby lăsa acum impresia că nu-i pasă dacă noul director vede sau nu camera cea ciudată, dar că, totodată, îi pasă exagerat de mult.

Control râse. Tot felul de oameni îi arătaseră o grămadă de lucruri al naibii de nebunești, încă din vremurile când mai lucra în aria terorismului intern. Și astăzi îi spuseseră chestii al naibii de nebunești.

— Mâine, zise. O văd mâine.

Sau nu. Fără surprize. Fără dat satisfacție păstrătorilor de ciudățenii. Fără stranietăți înainte de vreme. Chiar avea nevoie să-și adune puterile, peste noapte, ca să dea nas în nas cu ciudățeniile. Chestia cu oamenii care voiau să-ți arate lucruri era că, uneori, interesul lor de a-ți oferi cunoaștere se întrepătrundea cu un pic de sadism voyeurist. Așteptau Privirea Șocată și nu le păsa ce anume o provoca, atâta vreme cât producea un fel de disconfort. Se întrebă dacă Grace îl pusese pe Whitby să-i iasă în cale după conversația lor, dacă nu cumva era vreo farsă ciudată, iar el ar fi trebuit să-și bage mâinile în vreo fantă și să se trezească cu palmele pline de râme, sau să deschidă o cutie și de-acolo să țâșnească un șarpe de plastic cu arc.

Pasărea se năpustea acum în jos, cu mișcări haotice, greu de deslușit în lumina după-amiezii târzii.

— Ar trebui să vedeți acum, zise Whitby pe un ton cumva lezat, melancolic. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Însă Control îi întorsese deja spatele, pornind spre intrare și apoi spre binecuvântata parcare.

Târziu? Cam cât de târziu credea Whitby că ar fi?

004: REINSERȚIE

Habitaclul mașinii îi oferea un spațiu mic de răgaz, o șansă pentru a scăpa de încordare și de a se transforma din ceva în altceva. Orașul Hedley era la patruzeci de minute cu mașina de Divizia Sudică. Se afla pe malurile unui râu care, la doar treizeci de kilometri mai încolo, se vărsa în ocean. Hedley era îndeajuns de mare ca să aibă un pic de personalitate și de cultură, fără a fi însă o capcană pentru turiști. Lumea se muta acolo, deși senzația era doar puțin diferită de cea a unui „oraș bun să-ți crești copiii”. Între prăvăliile cu becuri care clipeau, înghesuite la un capăt al micuțului chei de pe râu, și drumurile umbrite de coroanele copacilor se găseau indicii ale unei anumite calități a vieții, întunecate în parte de clădirile mallurilor, ce iradiau către exterior dinspre marginile orașului. Mai exista un mic colegiu privat, cu un centru de arte performative. Puteai să alergi pe lângă râu sau să pornești în drumeții pe poteci. Însă Hedley lăsa și impresia unei anume lentori care, mai ales verile, se putea

transforma peste noapte din fermecătoare în apatică. Liniștea din momentul în care briza de pe râu înceta să mai sufle indica o schimbare de dispoziție, iar unele dintre barurile aflate chiar pe malul apei erau cunoscute de mult pentru violența bruscă, fără sens – locuri unde nu te puteai duce decât dacă izbuteai să treci drept alb, sau poate nici chiar atunci. Un oraș ce părea suspendat în timp, nu foarte diferit de vremea adolescenței lui Control.

Situarea orașului Hedley îi convenea lui Control. Voia să fie aproape de mare, dar nu pe coastă. Ceva legat de incertitudinea Ariei X îl făcuse încăpățânat în privința asta. Visul său, într-un fel, îi interzicea. Visul său îi spunea că trebuia să se țină departe. În avion, îndreptându-se spre noua misiune, avusese gânduri stranii despre locuitorii acelor orășele de coastă aflate de amândouă părțile Ariei X, i se păruse că ar suferi mutații interioare. Comunități întregi care nu mai erau ce fuseseră, deși nimeni n-ar fi putut spune asta doar din priviri. Erau genul de gânduri pe care trebuia, totodată, să le ții în frâu și să le alimentezi, dacă îți ieșea șmecheria. Nu te puteai lăsa devorat de ele, dar nu trebuia nici să le ignori. Fiindcă, din experiența lui Control, reflectau ceva din subconștient, un instinct căruia nu era cazul să i te împotrivești. De fapt, Divizia Sudică știa atât de puține despre Aria X, chiar și după trei decenii, încât niște precauții irațională n-ar fi fost deloc nesăbuite.

Iar Hedley îi era familiar. Acesta era orașul în care el și prietenii săi veniseră să se distreze la sfârșit de săptămână, de îndată ce unii ajunseseră la vârsta șofatului, chiar și știind că era o văgăună infectă. Doar că mai puțin infectă decât cea în care locuiau. Fără pic de apă de jur-împrejur și la dracu-n praznic. Maică-sa îi făcuse chiar o aluzie la asta ultima dată când o văzuse. Aterizase la vechea lui slujbă din nord, care-i fusese redusă treptat de la una ce presupunea analiză și gestiune la una în care avea un rol mai mult reactiv și administrativ. Din cauza bagajului pe care-l ducea, presupunea Control. Din cauza faptului că mereu începea bine, însă apoi, dacă zăbovea prea mult... uneori se întâmpla ceva, ceva ce nu izbutea să definească limpede. Devenea prea implicat. Prea empatic sau prea puțin empatic. Îl nedumerea când totul se ducea de râpă, fiindcă nu-și putea aminti momentul când situația începea să se strice – încă era convins că putea să

obțină formula corectă.

Dar maică-sa venise de la Centru și se întâlniseră într-o sală de conferințe care era probabil pusă sub supraveghere. Călătorise și Vocea cu ea, într-un acvariu imens cu apă sărată, în încăperea de lângă?

Afară era rece și purta o haină, un pardesiu, eșarfă la taiorul sobru și pantofi negri cu tocuri înalte. Se dezbrăcase de pardesiu și-l ținuse în poală. Dar eșarfa o lăsase. Arăta de parcă ar fi putut în orice moment să sară de pe scaun și să iasă pe ușă, înainte ca el să apuce măcar să pocnească din degete. Trecuseră cinci ani de când n-o mai văzuse – și, cum se și așteptase, nu dăduse de ea când încercase să-i lase un mesaj în care o informa despre înmormântarea fostului ei soț – însă îmbătrânise doar puțin, părul șaten îi rămăsese foarte lung, ca de fotomodel, iar ochii de un albastru rece ieșeau în evidență pe un chip din care ridurile nu luaseră în stăpânire decât colțurile ochilor și fruntea, ascunsă însă de păr.

Zisese:

— O să fie ca și cum te-ai întoarce acasă, nu, John?

Îmboldindu-l, încercând să-l facă s-o spună, de parcă el ar fi fost o moluscă bine agățată de-o stâncă, iar ea un pescăruș încercând să-l convingă să slăbească strânsoarea.

— O să te simți bine cu aranjamentul ăsta. O să te simți bine cu lumea de-acolo.

Trebuise să-și înfrâneze furia amestecată cu ambivalență. De unde să știe ea dacă avea sau nu dreptate? Abia dacă fusese pe-acolo, deși avusese drept de vizită. Trăiseră acolo doar el și cu tatăl lui, iar tata începuse să decadă deja, să mănânce prea mult, să bea cam prea mult, într-o serie de episoade de după finalizarea divorțului... apoi se îndreptase spre o artă pe care n-o dorea nimeni. Se simțise ușurat, deși vinovat, să lase casa în urmă și să plece la facultate, să nu mai trăiască în atmosfera aceea.

— Și, atât de confortabil așezat într-o lume pe care o cunosc atât de bine, ce-aș avea de făcut?

Îi zâmbise. Un zâmbet real. Putea să-și dea seama de diferență, fiindcă îndurase de atâtea ori licărirea galben-palidă a celor false, cu care încercase să-i reaprindă dragostea pentru ea.

Când zâmbea cu adevărat, când chiar voia asta, chipul mamei

lui se lumina de un fel de frumusețe care-i surprindea pe toți cei care i-l vedeau, de parcă până atunci și-ar fi ascuns sinele adevărat după o mască. În vreme ce oamenilor care erau mereu sinceri arareori li se aprecia această calitate.

— E o șansă de mai bine, zisese ea. E o șansă pentru ștergerea trecutului.

Trecutul. Care parte anume? Misiunea din nord fusese a zecea sa poziție în cam cincisprezece ani, ceea ce făcea ca Divizia Sudică să fie a unsprezecea. Existau mai multe motive, întotdeauna existau motive. Sau, în cazul său, un motiv.

— Și ce-aș avea de făcut?

Dacă voia să scoată ceva de la ea, știa că se poate alege cu vreun lucru nedorit. Dar era deja sătul de natura repetitivă a slujbei actuale, care se dovedise a avea mai puțin de-a face cu reparatul și mai mult cu zugrăvirea fațadelor. Era sătul și de politicile biroului. Poate că asta fusese dintotdeauna problema lui, în esență.

— Ai auzit de Divizia Sudică?

Auzise, mai ales de la vreo doi colegi care lucraseră acolo cândva. Aluzii vagi, care se țineau de povestea-acoperire, cea cu catastrofa ecologică. Zvonuri despre o ierarhie care era, în cel mai bun caz, excentrică. Bârfe despre variații semnificative, zvonuri că povestea era mai complicată de-atât. Nu-și dăduse seama, auzindu-și mama cum pronunță cuvintele acelea, dacă se simțise sau nu încântat.

— Și de ce eu?

Zâmbetul care-i prefațase răspunsul avea o nuanță de regret, de tristețe sau altceva ce-l făcuse pe Control să-și ferească privirea. Cât fusese prin misiuni, înainte să plece definitiv, avusese o scurtă perioadă în care știuse să-i scrie epistole lungi – aproape la fel de bine pe cât știuse el să nu-și facă timp sau să nu simtă nevoia de a le citi. Dar acum aproape că-și dorea ca ea să-i fi transmis printr-o scrisoare informațiile despre Divizia Sudică, să nu vină să-i spună personal despre asta.

— Fiindcă la departamentul ăsta se fac reduceri de personal, deși s-ar putea să nu știi asta, iar tu o să fii printre cei puși pe liber. Și fiindcă însărcinarea asta ți se potrivește.

Golul, gheara aceea din stomac. O altă schimbare. Un alt oraș. Niciodată vreo șansă de a-și găsi echilibrul. Adevărul era că, după ce Control se înrolase, rareori se simțise ca o

străfulgerare de lumină. Se simțise adesea greoi și-și dăduse seama că și maică-sa trebuie să se fi simțit la fel, greoaie. Că se prefăcuse distantă sau vioaie, ascunzând de el povara de informații, istorie și context. Toate acele chestii care te uzau, chiar și compensate de sentimentul aţâţător de a te afla de o parte a frontierei unde știai lucruri pe care nu le mai știa nimeni.

— E singura opțiune?

Sigur că era, doar nu umblase atâta pe drumuri doar ca să-i spună salut. Știa că el era oaia cea neagră, că lipsa lui de reușită în carieră se reflecta prost asupra ei. Habar nu avea ce bătălii interne purtase ea la nivelurile înalte ale acelor departamente secrete, aflate atât de departe de nivelul său de acces că ar fi putut, la fel de bine, să existe în ceruri, printre îngeri.

— S-ar putea să nu fie cinstit, John, știu asta. Dar s-ar putea să fie ultima ta șansă. Sau, cel puțin, ultima șansă de care-ți pot face eu rost.

La un post permanent, la un final al vieții sale de nomad sau ultima șansă în general? Ultima șansă de a rămâne în agenție?

Nu îndrăznise să întrebe – frica rece, tulbure pe care o băgase în el era prea adâncă. Nu știuse că-i trebuia o ultimă șansă. Frica era atât de puternică, încât îi scosese din cap mai toate întrebările. Nu avusese, atunci, ocazia să se întrebe dacă, poate, ea nu se afla acolo decât pentru a-i face o favoare fiului său. Că, poate, avea *nevoie* să i se spună da.

Și apoi ceva menit să-l momească, să-i liniștească teama, furnizat cu voioșie și la momentul perfect:

— N-ai vrea să afli mai multe decât știu eu? O să afli, dacă accepți postul.

Și atunci nu mai avusese încotro. Era adevărat. Știa acum mai multe decât ea.

Îl îmbrățișase când spusese da Diviziei Sudice, lucru care-l surprinsese.

— Cu cât ești mai aproape, cu atât ești mai în siguranță, îi șoptise ea la ureche.

Mai aproape de ce?

Mirosea vag a parfum scump, a cărui mireasmă aducea oarecum cu cea a prunilor din spatele casei în care locuiseră cu toții, în nord. Micuța livadă de care și uitase până în clipa aceea. Leagănul. Malamutul de Alaska al vecinului, care-l alerga mereu,

fără prea multă vlagă, pe trotuar.

Până să se ridice din el întrebările, fusese prea târziu. Maică-sa își pusese pardesiul și plecase, ca și cum nici n-ar fi fost acolo.

Cu siguranță că nu fusese înregistrată nici la intrare, nici la ieșire.

Amurgul, începutul pauzei nocturne de la arșița zilei, se lăsase peste Hedley când ajunse el pe aleea de acces auto. Locuința pe care o închiriase se afla cam la un kilometru și jumătate distanță, pe o pantă domoală care sfârșea, în cele din urmă, prin a coborî către malurile râului. O casă mică din lemn de cedru, de vreo 400 de metri pătrați, vopsită în albastru-deschis, cu obloanele albe de la ferestre ușor deformate de căldură. Avea două băi, un dormitor mare, o cameră de zi, o bucătărie îngustă și un birou, din care dădeai în curtea îngrădită din spate. Decorațiunile interioare erau toate în stilul încărcat dar confortabil numit „tradițional șic”. În față avea o grădină cu ierburi și petunii, care se transforma, pe lângă aleea de acces, într-o fâșie scurtă de peluză.

În vreme ce urca treptele spre ușă, El Chorizo[2] sări din tufele laterale și i se vârî printre picioare. El Chorizo era un motan imens, alb cu negru, un ditamai animalul de motan, care-și primise numele de la tatăl lui. Familia mai avusese demult un porc pe nume El Gato[3]; era felul de a face glume al lui tăică-său. Control îl luase pe lângă el cam de vreo trei ani, când cancerul i se înrăutățise într-un așa hal, încât pisica devenise o povară. Avusese dintotdeauna obiceiul să umble și pe afară, prin urmare Control hotărâse să-i dea voie să hălăduiască așa și la noua sa casă. Și se părea că decizia fusese una bună: El Chorizo, sau „Chorry”, cum îl striga Control, părea vioi și încrezător, chiar dacă blana lungă îi era încurcată și murdară acum.

Intrară în casă împreună, iar Control îi puse pisicii niște mâncare umedă, o mângâie preț de câteva minute și se apucă să-și asculte mesajele, pe linia destinată exclusiv „civililor”. Avea un singur mesaj: de la Mary Phillips, iubita lui până să o rupă cu ea acum șase luni, care-l sunase ca să verifice dacă se mutase cu bine. Amenințase că vine în vizită, cu toate că nu-i dăduse adresa exactă și, pur și simplu, se obișnuise iarăși să

[2] În spaniolă, „cârnat de porc”.

[3] În spaniolă, „motanul”.

doarmă singur în pat. „Fără supărare”, nici nu-și mai amintea dacă el o rupsese cu ea sau invers. Rareori o ura pe vreuna – și lui i se părea bizar și eronat lucrul ăsta. N-ar fi trebuit să existe ceva antipatie? Avusese aproape la fel de multe iubite câte detașări în misiuni; de obicei, relațiile nu supraviețuiau mutatului, sau atitudinii sale reținute, sau orelor sale neobișnuite de lucru, ori poate că nu găsise persoana potrivită. Nu putea fi sigur de motiv și tot încerca să stoarcă, în primele luni de relație, câtă intensitate și intimitate izbutea, știind că ciclul avea să se repete și știind prea bine care avea să fie sfârșitul. „Ai un stil de agățat cam ciudat”, îi spusese o femeie cu care petrecuse o noapte înainte de relația cu Mary, chiar când era pe cale să-i facă sex oral, însă nu prea era el, de fapt, genul care să agațe. Nu știa ce era.

În loc să răspundă la mesaj, intră în camera de zi și se așează pe canapea. Chorry, prompt, se făcu ghem lângă el, iar Control, absent, începu să mângâie capul pisicii. O pitulice sau altă pasăre micuță zbură de câteva ori pe lângă fereastră. Se mai auzea și cântecul unui sturz zeflemitor, dar și chițăiala cu care se salutau liliecii, animale care nu mai erau atât de banale acum.

Totul era atât de asemănător cu ce știa din adolescență, încât decise să lase asta să-i fie o consolare, împreună cu casa, fiindcă îl ajuta să creadă că postul acesta avea să fie ultimul. Însă „mereu să ai o strategie de ieșire” era ceva ce-i fusese repetat de maică-sa până la refuz, încă din prima zi de pregătire, așa că avea pachetul-standard ascuns în fundul fals al unei valize. Luase cu el mai mult decât pistolul reglementar, avea și una dintre puști, pusă laolaltă cu pașapoartele și banii.

Control își desfăcuse deja bagajele, fiindcă îl durea ideea de a-și lăsa lucrurile în cutii. Pe policioara unui șemineu de cărămidă ce era mai mult de ornament, așezase o tablă de șah, cu figurinele mici și colorate care fuseseră ultimul refugiu al tatălui său. Le vânduse prin prăvălii de artizanat locale și lucrase într-un centru comunitar după ce cariera începuse să-i bată pasul pe loc. Când și când, pe parcursul ultimului deceniu de viață al bătrânului, câte un colecționar cumpăra vreuna dintre instalațiile imense care rugineau sub prelate în spatele casei, dar era mai degrabă ca și cum i-ar fi vizitat vreo fantomă, vreun călător în timp, decât ceva care să însemne vreo

resuscitare a interesului. Tabla de șah, înghețată în timp, arăta până unde progresase meciul lor.

Se ridică de pe canapea, se duse în dormitor și se schimbă în pantaloni scurți, tricou și pantofi de sport. Chorry ridică privirea spre el, ca și cum ar fi vrut să-l însoțească.

— Știu, știu, abia am ajuns acasă. Dar mă întorc.

Se strecură pe ușa din față, hotărând să-l lase înăuntru pe Chorry, își puse căștile, alese una dintre înregistrările cu muzică clasică ce-i plăceau atât de mult și porni să alerge ușurel pe trotuar, pe lângă lămpile stradale cu lumină palidă. Înserarea se instalase de-a binelea între timp, dar pe râul de dedesubt mai zăbovea doar o geană de albastru-închis, în vreme ce sus, departe, mai sus de luminile orașului reflectate în unde, dădeau să apară primele stele. Căldura se domolise, însă țârâitul gros și intens al greierilor și al altor insecte îi reînviau spectrul.

Simți îndată că ceva i se încordează în partea stângă a corpului, dar știa că avea să-și revină. Porni încet, dându-și timp să cerceteze cu privirea împrejurimile, care constau în principal din case mici ca a lui, cu tufe înalte înșiruite în loc de garduri și străzi paralele spre creasta dealului, cu câteva străzi secundare apucând-o drept în jos. Nu-l deranja terenul accidentat – voia un traseu zdravăn, de cinci până la opt kilometri. Mirosul pătrunzător de caprifoi îl lovea în valuri când trecea alergând pe lângă unele case. Puțină lume mai era pe afară, dacă nu-i puneai la socoteală pe cei câțiva întinși pe șezlonguri, pe cei ieșiți cu câinii la plimbare sau cuplul ce se dădea cu skateboardul. Cei mai mulți îl salutau din cap când trecea pe lângă ei.

După ce grăbi pasul și-și stabiliză ritmul, Control, care o pornise în jos către râu, intră într-un spațiu mental în care putea să stea și să se gândească la ziua ce trecuse. Evoca întâlnirile cu oamenii și mai ales întrebările pe care i le pusese biologei. Parcurse iarăși toată acea informație care îl inundase, pe care o lăsase să îl inunde. Mâine avea să fie și mai multă, la fel și poimâine, și neîndoielnic că avea să mai integreze informații noi pentru o vreme, înainte să se ivească vreo concluzie.

Putea încerca să nu se implice la acest nivel. Putea încerca să existe doar la un nivel de management și administrație abstract, însă nu credea că asta voia de la el Vocea – sau că directoarea adjunctă l-ar fi *lăsat* s-o facă. Cum putea să fie el directorul

Diviziei Sudice, dacă nu înțelegea până în străfunduri cu ce se confrunta personalul angajat aici? Programase încă cel puțin trei interviuri cu biologa pe parcursul acelei săptămâni, ca și un drum până la punctul de intrare în Aria X de la frontieră. Știa că maică-sa se aștepta să-și definească prioritățile în funcție de situația de la fața locului.

Frontiera, în special, nu-i ieșea din minte în timp ce alerga. Absurditatea ca ea să coexiste în aceeași lume cu orășelul prin care alerga el, cu muzica pe care o asculta. Crescendoul de coarde și suflători.

Frontiera era invizibilă.

Nu permitea jumătăți de măsură. Odată ce-o atingeai, te trăgea înăuntru (sau dincolo?)

Avea granițe discrete, inclusiv la un kilometru și jumătate în largul mării. Armata amplasase acolo bariere plutitoare și patrula necontenit prin zonă.

Se gândi, în vreme ce sărea peste un zid mic, cotropit de vițele unei plante agățătoare, și intra pe o scurtătură, pe un pod de piatră dărăpănat, se gândi un moment la patrulările acelea neîncetate, întrebându-se dacă soldații vedeau vreodată ceva acolo, în valuri, sau dacă viețile nu le era altceva decât aceeași înșiruire chinuitoare, zilnică, de detalii albastru-cenușiu.

Frontiera se întindea pe mai bine de o sută de kilometri în interiorul uscatului, pornind de la far, cam șaizeci de kilometri spre est și șaizeci de kilometri spre vest, de-a lungul coastei. Se sfârșea chiar sub troposferă și, sub pământ, puțin înainte de astenosferă.

Avea o ușă sau pasaj de trecere către Aria X. Și ușa era posibil să nu fi fost făcută de lucrul care crease Aria X.

Trecu de o băcănie din colț, de o farmacie, de un bar local. Traversă strada și fu cât pe ce să dea peste o femeie pe bicicletă. Abandonă trotuarul și porni pe marginea drumului, dorindu-și acum să ajungă cât mai repede la râu, deloc entuziasmat de ideea că trebuia să urce iarăși dealul.

Nu puteai trece nicicum de frontieră în partea de pe mare. Nu puteai săpa tunele pe sub pământ. N-o puteai pătrunde cu instrumente avansate, cu radare ori sonare. Din sateliții de deasupra nu se vedea decât natura sălbatică, aparent în timp real, nimic ieșit din comun. Deși asta era o iluzie optică.

În noaptea în care se lăsase, frontiera făcuse să dispară vase,

avioane și camioane, tot ce se nimerise aproape de linia imaginară, dar extrem de reală în momentul creației sale și multe ore după aceea, până să-și dea cineva seama ce se petrece, până să afle destule ca să păstreze distanța. Înainte ca locul să fie preluat de armată. Scrâșnetele jalnice ale metalului și vibrația motoarelor ce continuau să funcționeze în timp ce dispăreau... în ceva, undeva. O priveliște fumegândă, apocaliptică, platformele unui distrugător, trimis să investigheze cu insuficiente informații, „alunecând în nimic”, cum formulase un martor. Ultima transmisiune perplexă recepționată de la bărbații și femeile aflați la bord, video și radio, în vreme ce majoritatea dădea buzna în spate, o mulțime ca un val agitat, forfotitor, ce arăta, pe camera cu rezoluție slabă a elicopterului, precum o creatură enormă aruncându-se în mare. Fiindcă erau pe cale să dispară și nu puteau face nimic în privința asta, situația fiind complicată de ceață. Unii, totuși, rămăseseră pe loc și priviseră cum li se dezintegra nava, apoi trecuseră dincolo sau muriseră, sau se duseseră altundeva, sau... Control nu putea cuprinde asta cu mintea.

Panta se domoli și el reveni pe trotuar, de data asta trecând pe lângă malluri, lanțuri de magazine, lume intersectându-se la semafoare, oameni urcându-se în mașini în parcări... până ce ajunse la strada mare de dinaintea râului – o pâclă de lumini strălucitoare și alți pietoni, unii dintre ei beți – o traversă și pătrunse într-un cartier liniștit cu rulote și căsuțe mici din beton. Deja transpira abundent, chiar dacă era răcoare. Trecu pe lângă unii ieșiți la un grătar, care se opriră cu toții și-l petrecură cu privirile în timp ce se depărta.

Gândurile i se tot întorceau la biologă. La nevoia de a ști ce văzuse, ce experimentase biologa în Aria X. Era conștient că directoarea adjunctă putea face mai mult decât să amenințe că avea s-o ducă de acolo. Era conștient că directoarea adjunctă voia să se folosească de incertitudinea asta pentru a-l determina să ia decizii necugetate.

Un drum cu sens unic, mărginit de buruieni și presărat cu pietriș desprins din pavajul desfundat, îl scoase jos, la râu. Ieși, printr-un halou de ramuri, pe un ponton șubred, și se aplecă de genunchi ca să-și mențină echilibrul. Se opri în sfârșit la capătul pontonului, lângă o șalupă legată acolo. Puține lumini peste râu, câte un pâlc doar, ici și colo, nimic comparabil cu iluminația

explozivă din stânga lui, unde se afla faleza, așteptând sub lămpile stradale prostești, evident destinate turiștilor, cu fals aer victorian și având în vârfuri globuri pline parcă cu ouă lăptoase, fierte moi.

Undeva peste râu, mai spre stânga, se întindea Aria X – la mulți kilometri distanță, dar vizibilă cumva ca o apăsare, ca o umbră, ca o scânteiere. Expedițiile începuseră să se întoarcă, sau să nu se întoarcă, încă de pe când era el elev de liceu. Psihologa, la un moment dat, ocupase funcția de director. O întreagă istorie secretă se desfășurase în vreme ce el, cu amicii, intrau în Hedley cu mașinile, puși pe băut bere și pe găsit vreo petrecere, nu neapărat în ordinea asta.

Primise un apel telefonic de la maică-sa cu o zi înainte să urce în avionul ce urma să-l ducă la Divizia Sudică. Vorbiseră puțin despre legăturile lui cu Hedley. Zisese: „Cunoșteam zona asta doar fiindcă erai tu acolo. Numai că tu nu mai ții minte”. Nu, nu mai ținea. Și nici nu știuse că ea lucrase, pentru scurt timp, pentru Divizia Sudică, un fapt care îl surprinsese mai mult sau mai puțin. „Mi-am luat de muncă aici numai ca să fiu mai aproape de tine”, continuase maică-sa, iar ceva în inima lui se înmuiase, cu toate că nu știa dacă era sau nu cazul să o creadă.

Fiindcă îi era foarte greu să-și dea seama. La vremea aceea avusese parte, probabil, de poveștile ei defazate cronologic despre misiuni anterioare. Încercase să deruleze pe repede-înainte, să-și dea seama când anume, dacă vreodată o făcuse, îi relatase o versiune disimulată a poveștii despre Divizia Sudică. Nu reușise să identifice momentul sau poate memoria sa refuzase să coopereze. „Și ce-ai făcut acolo?” întrebase, dar nu primise ca răspuns decât un cuvânt ca un zid: „Secret”.

Opri muzica și rămase pe loc ascultând orăcăitul broaștelor, vuietul și plescăitul apei care se lovea de șalupă, în vreme ce peste râu bătea briza. Aici întunericul era mai adânc, iar stelele păreau mai aproape. Râul avusese un curs mai rapid pe vremuri, dar aluviunile de la exploatațiile industrial-agricole crescuseră nivelul mâlului, încetiniseră viteza apei și schimbaseră alcătuirea faunei și distribuția ei. Ascunse de întunericul de pe celălalt mal, se aflau fabrici de hârtie și ruinele unor ateliere mai vechi, care încă poluau pânza freatică. Și totul nimerea, până la urmă, în mări, din ce în mai acide.

Peste ape se auzi un chiot depărtat, care primi un răspuns de

la și mai mare distanță. Ceva mic pufni și plescăi prin păpurișul din dreapta lui. Aerul proaspăt avea un iz slab, dar persistent de mlaștină. Era genul de loc unde el și tatăl său ar fi mers să vâslească în adolescență. Nu era cu adevărat natură sălbatică, era reconfortant de aproape de civilizație, dar era suficient de separată cât să creeze o delimitare. Asta voiau cei mai mulți: să fie *aproape*, dar să nu fie *parte din*. Nu voiau să aibă de-a face cu necunoscutul înfricoșător dintr-o „sălbăticie neatinsă”. Nu voiau nicio viață artificială, lipsită de suflet.

Acum era din nou John Rodriguez, fiul unui sculptor ai cărui părinți veniseră în țara asta căutând o viață mai bună. Fiul unei femei care trăia într-un tărâm bizantin al secretelor.

Când, în cele din urmă, porni înapoi în susul dealului, se gândea dacă n-ar fi trebuit, pur și simplu, să-și facă ieșirea. Să vâre totul în mașină și să plece, să nu trebuiască iarăși să dea ochii cu directoarea adjunctă sau cu toate celelalte.

Mereu începea bine.

Putea să se sfârșească mai puțin bine.

Însă știa că, la ivirea zorilor, când avea să se trezească, va fi iarăși Control și avea să se întoarcă la Divizia Sudică.

RITURI

005: PRIMA BREȘĂ

„Ce-i asta? E pe mine? Unde pe mine? E pe mine? Unde pe mine? O vezi pe mine? O vezi? Unde-i?”

Dimineață din nou, după o noapte plină de vise în care se aflase pe creastă, holbându-se în prăpastie. Control se opri în parcarea unui local, în mână cu micul dejun format dintr-un pahar de cafea și un biscuite, holbându-se, de la două mașini distanță, la o femeie albă, de treizeci și ceva de ani, îmbrăcată într-un taior vișiniu. Aducea a agent imobiliar chiar și răsucindu-se ca să scape de o viespe păroasă care se cățărase pe ea, cu un machiaj executat atent și păr blond tuns scurt, stil „castron”. Însă taiorul nu-i venea bine, unghiile erau inegale, oja roșie se cojise, iar Control simți că problemele ei erau cu mult mai profunde decât viespea.

Insecta se opri pe ceafa ei, rămânând, o clipă, nemișcată.

Dacă i-ar fi spus asta femeii, i-ar fi dat o scatoalcă și-ar fi omorât-o. Uneori trebuia să ascunzi lucruri de oameni numai ca să nu facă primul lucru care le trece prin cap.

— Nu te mișca, îi spuse lăsând cafeaua și biscuitele pe acoperișul mașinii lui. Nu-ți face nimic, o dau eu jos de pe tine.

Fiindcă alții nu păreau să fie de vreun folos. Majoritatea o ignora, în vreme ce unii, care ieșeau și intrau în mașini și SUV-uri, râdeau de ea. Însă nu și Control. Nu i se părea amuzant. Nu știa, la rându-i, unde se fixase pe el Aria X, și toate întrebările din mintea lui păreau, în momentul acela, la fel de frenetice și de nefolositoare precum ale femeii.

— OK, OK, zise ea, tot agasată, în vreme ce el își coborî brațul curbat spre viespe, care, după ce-l împunse ușor cu capul, se așeză pe bordul mașinii.

Se străduise să avanseze pe zona cu fire de păr de pe gâtul femeii. Cu dungă roșie, moale și totuși făcându-se simțită ca o gâdilătură pe pielea brațului, viespea porni haihui, fără țintă.

Femeia scutură din cap, întinse gâtul ca și cum ar fi încercat să vadă ceva în spate, îi oferi un zâmbet ezitant și zise:

— Mersi.

Apoi o luă la fugă spre mașina ei, de parcă ar fi întârziat la o întâlnire sau de parcă s-ar fi temut de el, bărbatul ăla ciudat care-i atinsese gâtul.

Control duse viespea în peticul de vegetație ce mărginea parcarea și-o lăsă să se târască de pe degetul lui mare pe rămurelele de acolo. Viespea își veni iute în fire și porni hotărâtă spre șirul verde de copaci aflat între parcare și autostradă, mânată de un simț care-i transmitea unde se află și unde ar fi trebuit să fie, abilitate dincolo de înțelegerea lui Control.

„Atâta vreme cât nu le spui oamenilor că nu știi un lucru, ei or să creadă că probabil îl știi.”

Asta era de la taică-său, nu de la maică-sa. Sau poate că nu. Mama lui știa atât de multe lucruri, încât se gândise, poate, că n-avea de ce să se prefacă.

Oare el era femeia care nu știa pe unde-i viespea, sau era chiar viespea, neștiutoare că se suie pe femeie?

Control își petrecu primele cincisprezece minute ale dimineții căutând cheia de la sertarul încuiat. Voia să rezolve misterul înainte să se întâlnească cu mai marele mister reprezentat de

biologă. Biscuitele întărit, paharul de cafea aproape rece și rucsacul zăceau aruncate în dezordine lângă computer. Oricum, nu-i era cine știe ce foame; izul rânced de detergent îi invadase biroul.

Când găsi cheia, rămase așa o clipă, holbându-se la ea, apoi la sertarul închis și la pata pământie de pe colțul din stânga sus. Își suprimă, învârtind cheia în broască, gândul ridicol că ar fi trebuit să mai fie prezent și altcineva, Whitby de pildă, când îl deschidea.

Înăuntru era ceva mort – și ceva viu.

O plantă creștea în sertar, se dezvoltase acolo, în beznă, în tot acest timp, cu rădăcinile vineții prinse într-un bulgăre de pământ. De parcă directoarea ar fi smuls-o din sol și apoi, din cine știe ce motive, ar fi băgat-o în sertar. Opt frunze lunguiețe, de un verde intens, aproape luminos, se desfăceau din tulpina subțire la intervale neregulate, formând un model plăcut, circular, dacă erau văzute de sus. Dintr-o parte, planta aducea totuși cu o creatură care încerca să scape, cu niște membre, în cele din urmă eliberate, înconjurând reflex marginea sertarului.

La bază, pe jumătate încrustat în bulgărele de pământ, se afla corpul supt al unui șoarece mic, cenușiu. Control nu putea fi sigur că planta nu se hrănea, cumva, din el. Lângă plantă se afla un telefon mobil vechi, într-o husă ponosită de piele neagră, iar sub plantă și telefon găsi depuneri sedimentare de hârtii afectate de apă. De parcă, ciudat lucru, cineva ar fi venit, din când în când, și-ar fi stropit planta. Dar dacă directoarea dispăruse, cine făcuse asta? Cine ar fi făcut asta mai degrabă decât să scoată de-acolo planta și șoarecele?

Control privi o clipă, șovăielnic, șoarecele mort, apoi, fără tragere de inimă, băgă mâna pe sub el ca să scoată telefonul – husa părea cam destrămată – și, cu vârful unui creion, desprinse o foaie sau două. Nu erau hârtii oficiale, din câte-și dădea seama, ci mai degrabă dosare pline de notițe scrise de mână, tăieturi din ziare și alte materiale fără importanță. Zări în treacăt cuvinte care-l alarmară, apoi lăsă paginile la locul lor.

Întregul ansamblu lăsa impresia că directoarea ar fi creat o moviliță de îngrășământ pentru plantă. Una conținând puzderie de informații excentrice. Sau vreun proiect științific ridicol: „sistem de irigare folosind șoarecele ca sursă de energie, destinat transmiterii de date și întreținerii biosferei.” Văzuse

chestii și mai ciudate la târgurile de știință din liceu, cu toate că lipsa lui de înclinație spre așa ceva însemnase că, atunci când i se oferise perspectiva unei note bune, rămăsese la bine-cunoscuții clasici, gen vulcani în miniatură și cartofi crescuți din alți cartofi.

Poate că, admise Control după ce mai scormoni un pic, directoarea adjunctă a avut dreptate. Poate că ar fi fost mai înțelept să fi ocupat un alt birou. Ridicându-se pieziș din spatele biroului, căută ceva în care să pună planta și descoperi un ghiveci după un teanc de cărți. Poate că și directoarea îl căutase.

Folosind câteva pagini luate la întâmplare din teancurile de care-i era plin biroul – dacă acelea dețineau secretul Ariei X, n-aveau decât – Control scosese cu grijă șoarecele din bulgărele de pământ și-l aruncă la gunoi. Apoi puse planta în ghiveci și-o așeză pe marginea biroului, cât mai departe de el cu putință.

Și-acum ce? Scăpase de microfoanele și de șoarecii din birou. Nu mai rămânea, dincolo de sarcina herculeană de a face curat pe rafturi și de a cerceta materialele de acolo, decât cea de-a doua ușă, cea care nu ducea nicăieri.

Întărindu-se cu o gură de cafea amară, Control o porni spre ușă. Îi luă câteva minute să dea deoparte cărțile și alte resturi din față.

Așa. Ultimul mister, pe cale să fie dezvăluit. Ezită preț de o clipă, iritat de gândul că trebuia să-i raporteze Vocii toate aceste mici ciudățenii.

Deschise ușa.

Se uită fix timp de câteva minute.

După un timp o închise la loc.

006: ANOMALII TOPOGRAFICE

Aceeași cameră de interogatoriu. Aceleași scaune uzate. Aceeași lumină nesigură. Aceeași Pasăre Rară. Chiar așa? Rămășițele unei luciri sau sclipiri nefamiliare în ochii sau expresia ei, nu-și dădea seama exact de unde. Ceva ce nu băgase de seamă la prima lor sesiune. Biologa părea, totodată, și mai molatică, dar și mai dură decât înainte. „Dacă cineva pare să se fi schimbat de la o sesiune la alta, asigură-te că nu tu

ești cel care s-a schimbat.” Un avertisment de la maică-sa, primit pe vremuri, transmis ca și cum ar fi deschis o cutie cu prăjiturele cu răvașe conținând sfaturi pentru spioni și-ar fi ales o prăjiturică oarecare.

Control așează, ca din întâmplare, ghiveciul pe masă, la stânga lui, și puse între ei dosarul femeii, ca pe o tentație mereu prezentă. Primise oare, drept reacție la așezarea ghiveciului, o ușoară ridicare din sprâncene? Nu era sigur. Dar biologa nu zise nimic, deși o persoană normală ar fi fost curioasă. Dintr-un impuls, Control recuperase șoarecele și-l pusese înapoi în ghiveci cu planta. În locul acela deprimant, ghiveciul arăta ca un coș de gunoi.

Control se așează. Îi oferi un surâs, dar nu i se răspunse. Decisese deja să nu reia de unde rămăseseră, la povestea cu înecatul, deși asta însemna că trebuia să-și înfrângă nevoia de a fi direct. Cuvintele pe care Control le găsise scrijelite pe peretele de dincolo de ușă continuau să i se învârtă în cap, într-un fel cât se poate de neplăcut. *Unde se află fructul sugrumător venit din mâinile păcătosului voi zămisli semințele morților...* O plantă. Un șoarece mort. Un soi de frază delirantă. Sau poate o farsă, o glumă. Ori proba continuă a unei spirale coborâtoare, un salt de pe stâncă într-un ocean plin cu monștri. Poate că, la sfârșit, înainte să se autodesemneze membră a expediției a douăsprezecea, directoarea practicase o formă perversă de Scrabble.

Și nici directoarea adjunctă nu putea fi cu totul străină de această degenerare. Un alt motiv pentru care Control se bucura că n-avea să-l privească de după geamul-oglindă. Folosindu-se de un truc învățat de la un coleg, care i-l făcuse chiar lui la ultima misiune, Control îi comunicase lui Grace că ancheta avea să continue după-amiază. Apoi se dusese în zona în care erau ținuți membrii expedițiilor, vorbise cu paznicul și ceruse ca biologa să fie adusă imediat în camera de interogatoriu.

Cufundându-se în interogatoriu, de data asta fără niciun preambul, Control ignoră petele de igrasie de pe pereți, ce aduceau cu o ureche și cu un ochi uriaș, subacvatic, care îl privea de la înălțime.

— E o anomalie topografică în Aria X, relativ aproape de tabăra principală. Ați descoperit, tu sau ceilalți membri ai expediției, această anomalie? Dacă da, ați intrat acolo?

De fapt, mare parte dintre cei care dădeau peste ea o numeau tunel sau turn, ba chiar și puț, dar el rămânea la sintagma de „anomalie topografică” în speranța că ea avea să-i ofere un nume al ei, mai precis.

— Nu țin minte.

Începea să-l irite constanța cu care folosea cuvintele acelea, sau poate cuvintele de pe perete îl iritau, iar privirea ei neclintită nu făcea decât să-i sporească iritarea.

— Ești sigură?

Evident că era.

— Cred că mi-aș aminti dacă aș fi uitat asta.

Privind-o acum, Control îi observa colțurile ușor ridicate ale gurii, îi observa ochii care, de această dată, aveau în ei o lucire anume, cu totul altfel decât la întâlnirea de dinainte. Din motive neștiute, asta îl frustra. Nu era aceeași persoană. Sau era?

— Nu-i o glumă, zise decizând să vadă cum avea să reacționeze biologa dacă părea iritat.

Numai că era cu adevărat iritat.

— Nu-mi amintesc. Ce altceva să mai zic?

Vorbele fuseseră rostite ca și cum el ar fi fost un pic cam lent în gândire și n-ar fi priceput de prima dată.

O imagine a canapelei de-acasă, a lui Chorry ghemuit în poală, cu muzică și-o carte în mână. Un loc mai bun decât aici.

— Că îți amintești. Că ascunzi ceva.

Presiune. Unii voiau să fie pe placul anchetatorilor. Altora nu le păsa ori încercau, deliberat, să obstrucționeze interogatoriul. Îi venise gândul, în urma întâlnirii de dinainte și a citirii transcrierilor celorlalte trei dăți când fusese luată la întrebări, că biologa aluneca, posibil, înainte și înapoi între aceste extreme, că ori nu-și dădea seama nici ea ce anume crede, ori trăia într-o încordare și nedumerire teribile. Ce putea face ca s-o convingă? Șoarecele din ghiveci nu o impresionase. Și nici schimbarea subiectului discuției.

Biologa nu spuse nimic.

— Puțin probabil, zise el, ca și cum ea ar fi negat iarăși. Multe alte expediții au întâlnit această anomalie topografică.

O anomalie mică, mititică.

— Chiar și așa, zise ea, nu țin minte niciun turn.

Turn. Nu tunel, puț, peșteră sau gaură în pământ.

— De ce-i spui turn? se repezi Control.

Dar exagerase, își dădu seama după câteva secunde.

Un zâmbet larg apăru pe fața Păsării Rare și un soi de afecțiune distantă. Pentru el? De la vreun gând pe care îl declanșaseră vorbele lui?

— Știați, răspunse ea, că melcul phorus își prinde de propria cochilie pe cele goale ale altor melci? Ca atare, melcul phorus de apă sărată e foarte stângaci. Se împiedică și se rostogolește din cauza acestor cochilii goale, care-l ascund vederii inamicului, dar cu un preț.

Control se simți rănit de amuzamentul puternic ce se întrezărea dincolo de răspuns.

Poate că voise și ca ea să-i împărtășească disprețul pentru termenul *anomalie topografică*. Termenul apăruse pe parcursul întâlnirii de informare inițiale avute cu Grace și alți membri ai instituției. În vreme ce un expert oarecare în „anomalia topografică" bâzâia acolo despre non-aspectele acesteia, conturând, în principiu, imaginea neștiinței lor în acea privință, Control simțise un impuls. Și un întreg monolog odată cu acesta. Îl invocase în gând pe bunicul Jack, care, atunci când voia, se putea lăsa cuprins de o mânie strașnică, în special atunci când se confrunta cu prostia lumii. Bunicul lui s-ar fi ridicat și-ar fi zis ceva de genul: „Anomalie topografică? Anomalie topologică? Nu mai bine *vrăjitorie?* Nu mai bine sfârșitul civilizației? Nu-i, adică, o chestie care te bagă în sperieți și despre care nu știm nimic, zero barat, nici atâtica?" Doar o umbră pe o fotografie neclară, un coșmar răsucit în el însuși, exprimat de notițele câtorva martori nedemni de crezare – făcuți și mai puțin demni de crezare prin hipnoză, poate, indiferent de protestele Centrului. O potecă spiralată coborând în beznă, care putea, sau nu, să fie făcută din cu totul altceva – fără măcar posibilitatea cercetării acesteia, în excentricitatea sa, așa cum puteai face cu un melc care fură casele altora. Fără speranța de a ști ce este, fără măcar posibilitatea de a o arunca naibii în aer, fiindcă asta fac maimuțele inteligente. Doar o chestie în pământ, menționată în treacăt, cât se poate de banal, drept *gură de canal* sau *țeavă* sau *adâncitură*. *Anomalie topografică.*

Dar mare parte din toate acestea le zisese către rafturile cu cărți din birou, marți – le zisese stafiei directoarei, în vreme ce, încet ca melcul, începuse să-i pună ordine în notițe. Lui Grace și

celorlalți le spusese, cu voce calmă: „Mai e altceva de știut?” Dar nu reușiseră să-i zică mai multe.

Și, din câte se părea, nu reușea nici biologa.

Control o privi lung preț de o clipă, puterea anchetatorului care dă fiori, menită, de obicei, să intimideze. Însă Pasărea Rară îi susținu privirea cu ochii aceia verzi și pătrunzători, făcându-l să se uite în altă parte. Îl tot sâcâia chestia asta, că femeia era, astăzi, altfel decât fusese în ajun. Ce se schimbase în ultimele douăzeci și patru de ore? făcuse aceleași lucruri ca de obicei, iar camerele de supraveghere nu dezvăluiseră nimic diferit în privința stării ei mentale. Îi oferiseră ocazia unui apel telefonic atent monitorizat cu părinții, dar nu avusese nimic să le spună. Plictiseala de a fi ținută închisă, cu nimic altceva decât un DVD-player și o selecție cenzurată de filme și cărți, nu putea fi cauza. Mâncarea pe care o mâncase fusese de la cantină, așa că putea empatiza cu ea în privința asta, însă acest lucru tot nu constituia un motiv.

— Poate asta o să-ți dezmorțească memoria.

Sau să te oprească din mințit. Începu să citească rezumate ale relatărilor din expedițiile trecute.

— Un puț nesfârșit e săpat în pământ. N-am reușit să ajungem la fundul lui. Nu ne-am putut opri din prăbușire.

— Un turn prăvălit în interiorul pământului, care emana o stare de neliniște intensă. Niciunul dintre noi nu a vrut să între acolo, dar am făcut-o. Unii. Alții s-au întors.

— Nu exista nicio intrare. Doar un cerc de piatră care pulsa. Și senzația că are o adâncime uriașă.

Doar doi membri ai expediției aceleia se întorseseră, dar aduseseră jurnalele colegilor. Care erau pline cu desene: un puț, un tunel, un turn, un ciclon, un șir de trepte. Pe unde nu apăreau imagini ale unor lucruri mai pământești. Și nu erau două jurnale la fel.

Control nu citi mult. Începuse să recite conștient că pasajele respective i-ar fi putut penetra biologei amnezia… dacă suferea cu adevărat de pierderea memoriei… și sentimentul acela se intensificase rapid. Dar mai degrabă stinghereala îl făcu să se poticnească, apoi să se oprească. Senzația că, făcând acel turn-puț mai adevărat în imaginația sa, îl făcea, totodată, și mai adevărat în realitate.

Însă nu funcționa cu Pasărea Rară ori femeia își dădea seama

că anchetatorul ei avusese un moment de tulburare, fiindcă zise:

— De ce v-ați oprit?

O ignoră și mută discuția spre celălalt turn.

— Și cu farul cum a fost?

— Ce-i cu farul?

Primul gând: mă îngână. Gând care scoase la iveală amintiri cu umilințe îndurate de la bătăuși prin gimnaziu, înainte de transformarea pe care o suferise în liceu, când își dăduse silința să joace fotbal și încercase să se gândească la el ca la un spion într-o lume de atleți fără creier. Își dădu seama că fusese afectat de cuvintele scrise pe perete. Nu prea mult, dar suficient.

— Ți-l amintești?

— Da, zise ea, luându-l prin surprindere.

Dar trebuia să scoată totuși informația:

— Ce-ți amintești?

— Că m-am apropiat de el pe o potecă, prin stufăriș. Că mă uitam prin cadrul ușii.

— Și ce-ai văzut?

— Interiorul.

O ținură așa o vreme, până ce Control începu să piardă șirul răspunsurilor ei. Apoi urmară alte și alte lucruri despre care biologa nu-și amintea; Control lăsă conversația să capete un anumit ritm, unul pe care ea să-l poată găsi confortabil. Își spuse că încerca să-și dea seama ce ticuri nervoase are femeia, sau altceva, orice, care să-i dezvăluie adevărata ei stare de spirit și adevăratele intenții. Nu era, de fapt, nicio primejdie să o privească fix. Nu era deloc periculos. El era Control și deținea controlul.

Unde se află fructul sugrumător venit din mâinile păcătosului voi zămisli semințele morților pentru a le împărți cu viermii care se adună în întuneric și înconjoară lumea cu puterea vieților lor, în vreme ce din sălile abia luminate ale altor locuri se întrupează ceea ce nu poate fi clintit de nerăbdarea celor puțini care nu au văzut sau nu au fost văzuți niciodată. În apa neagră cu soarele strălucind la miez de noapte fructele se vor coace și în bezna a ceea ce este de aur se vor desface și vor dezvălui revelația moliciunii mortale din pământ. Umbrele abisului sunt precum petalele unei flori monstruoase care va înflori în craniu și va

întinde puterea minții dincolo de ce poate îndura orice om... Și așa mai departe, făcându-l pe Control să creadă că, dacă directoarea n-ar fi rămas fără spațiu, dacă n-ar fi adăugat o hartă a Ariei X, n-ar fi rămas nici fără cuvinte.

La început crezuse că peretele de după ușă era acoperit cu un model întunecat. Dar nu, cineva astupase totul cu o serie de fraze bizare, scrise cu un tuș negru foarte gros. Unele cuvinte fuseseră subliniate cu roșu, altele încercuite cu verde. Greutatea lor îl făcuse să se dea un pas înapoi și să rămână acolo, încruntat.

Teoria inițială, abandonată ca ridicolă: cuvintele erau o odă psihotică a directoarei, adresată plantei din sertar. Îi atrăseseră atenția, apoi, ușoarele asemănări dintre cadența cuvintelor și discursul unora dintre milițiile antiguvernamentale mai religioase pe care le monitorizase în carieră. I se păruse, apoi, că detectează, vag, ceva din atitudinea acelor lunatici indolenți care își lipeau tăieturi de prin ziare și printuri de pe internet pe pereții pivniței părinților. Din cei care-și creau – lipici peste lipici și piuneză lângă piuneză – propriul lor univers de unică folosință. Însă asemenea misive, asemenea filosofii rareori emanau acest gen de melancolie, acest tip de mesaj pe cât de robust, pe atât de eteric pe care-l scoteau la iveală frazele de pe zid.

Uitându-se la perete, pierdut, Control simțise cu acuitate nu confuzie sau frică, ci iritare, cu care și venise la acest interogatoriu cu biologa. O emoție care-l lua pe nepregătite: apă rece turnată într-un pahar gol, nebănuitor.

Inconsecvențele puteau duce la eșec, fiindcă o fisură mică ducea la apariția altor fisuri. Apoi, fisurile se lărgeau și, cât ai zice pește, te trezeai că te prăbușești. Putea să fie orice. Să uiți să transcrii notițele de teren într-o după-amiază. Să te apropii prea mult de un subiect supravegheat. Să treci cu vederea un dosar pe care ar trebuit să-l citești cu mare atenție.

Control nu fusese informat despre cuvintele aflate pe peretele directoarei și nu văzuse nicio mențiune despre ele în vreunul dintre dosarele pe care le citise și recitise cu atâta sârguință. Era primul indiciu al unei erori în procesul său de analiză.

Când socoti că biologa se simte confortabil, că e mulțumită de ea însăși, ba chiar că se simte foarte deșteaptă, Control zise:

— Spui că ultima ta amintire cu Aria X e că te înecai în lac.

Ce-ți amintești mai exact?

Biologa ar fi trebuit să se facă palidă la față, să capete o expresie melancolică și să schițeze un zâmbet trist care să-l întristeze și pe Control, de parcă s-ar fi simțit dezamăgită, din vreun motiv oarecare, de el. Apoi ar fi trebuit să protesteze, să zică: „Nu în lac. A fost în ocean”, apoi restul să vină de la sine.

Dar nu se întâmplă nimic din toate astea. Nu avu parte de niciun fel de zâmbet. În loc de asta, ea se închise complet, ba chiar și privirea i se retrase spre undeva, departe, la înălțime – un far, poate – de unde începu să se uite la el ca de la o distanță sigură.

— Ieri m-am încurcat, zise. Nu eram în Aria X. Era o amintire de când aveam cinci ani și am fost cât pe ce să mă înec într-o fântână arteziană. M-am lovit la cap, am avut copci. Nu știu de ce, dar asta mi-am amintit, pe bucăți, când mi-ați pus întrebarea aceea.

Aproape că-i venea s-o aplaude. Îi venea să se ridice în picioare, s-o aplaude și să-i înmâneze propriul ei dosar.

Stătuse peste noapte în camera ei, plictisită de moarte de lipsa de stimuli, și-i anticipase întrebarea. Nu doar că i-o anticipase, dar Pasărea Rară decisese să se folosească de ea. Să dezvăluie detalii mai puțin personale pentru a proteja ceva mai important. Incidentul cu fântâna apărea cu multe detalii în dosarul său, fiindcă trebuise să meargă la spital ca să i se coasă rana. Asta îi putea confirma lui Control că își amintea ceva din copilărie, dar nimic mai mult.

Bărbatul se întrebă, deodată, dacă avea dreptul la amintirile ei. Poate că nimeni nu avea. Dar se strădui să se propulseze deoparte de gândul acela, așa cum un astronaut se arunca împingându-se în corpul capsulei spațiale. Cu toate că nu știa unde avea să nimerească în felul ăsta.

— Nu te cred, îi zise de la obraz.

— Nu-mi pasă, replică ea, lăsându-se pe spătarul scaunului. Când ies de aici?

— A, știi care-i procedura – trebuie să suporți asta pentru echipă, zise folosindu-se de clișee pentru a-i evita întrebarea, încercând să sune ignorant sau tâmpit. Nu atât ca strategie, ci mai degrabă pentru a se pedepsi, pentru că nu dăduse ce avea mai bun.

— Ai semnat contractul. Știi că interogatoriul de la întoarcere

ar putea să dureze ceva. Știai și că există posibilitatea să te întorci cu cancer sau să nu te mai întorci deloc.

— N-am computer, zise ea. N-am niciuna dintre cărțile pe care le-am cerut. Sunt ținută într-o celulă care are doar o ferestruică în partea de sus a zidului. Nu se vede decât cerul. Dacă am noroc, văd, la câteva ore odată, câte un uliu învârtindu-se.

— E o cameră, nu o celulă.

Era și una și alta.

— Nu pot să ies, deci e o celulă. Măcar dați-mi niște cărți.

Dar nu-i putea da cărțile pe care le dorea, pe subiectul pierderilor de memorie. Nu până ce nu afla mai multe despre natura amneziei sale. Mai ceruse și tot felul de texte despre mimetism și camuflaj – trebuia, cândva, s-o întrebe despre ce era vorba.

— Asta înseamnă ceva pentru tine? zise ca să-i distragă atenția, împingând spre ea ghiveciul cu planta-șoarece.

Se îndreptă în scaun, părând să devină nu doar mai înaltă ci și mai lată în umeri, mai impozantă, și se aplecă spre el.

— O plantă și un șoarece mort? E un semn că ar trebui să-mi dai, naibii, cărțile și computerul ăla.

Poate că nu amuzamentul o făcea să fie altfel astăzi. Poate simțea că nu mai are nimic de pierdut.

— Nu pot.

— Atunci știi ce trebuie să faci cu planta și cu șoarecele tău.

— Bine atunci.

Râsul ei încărcat de batjocură îl urmă pe coridor. Avea un râs plăcut, chiar și când îl folosea ca pe o armă împotriva lui.

007: SUPERSTIȚIE

Douăzeci de minute după aceea, Control izbutea să-i bage pe Whitby, pe Grace și pe lingvista instituției, Jessica Hsyu, în încăperea micuță de dinaintea bucății de perete dezvăluite, acoperită cu scrisul de mână, bizar, al directoarei. Nu se obosise să miște cărțile sau altceva de acolo. Voia ca ei să trebuiască să stea aproape, într-o proximitate lipsită de confort – să devenim, deci, prieteni în cabina asta telefonică, înghesuiți de ni se freacă genunchii de genunchii altora. Fâșâit ușor de material textil, respirat pe gură, scârțâit de pantofi, mirosuri neașteptate, toate

aveau să fie intensificate. Lui i se părea o experiență menită să întărească legăturile. Poate.

Doar directoarea adjunctă căpătase un scaun de dimensiuni normale. În acest fel putea să se cramponeze pe iluzia că era la conducere; sau, mai degrabă, Control spera să prevină vreo eventuală plângere din partea ei, cum că ar fi fost meschin. Ignorase deja replica țintită a lui Grace, „Sunt așa de mulțumită că asta apare corect în program”, lucru ce însemna că aflase deja despre felul în care el mutase în avans anchetarea biologei. Îl făcuse să aștepte cât stătuse la taifas cu cineva, pe coridor, iar el luase asta drept un fel de răzbunare.

Erau acum înghesuiți în jurul celei mai mici mese/scaun de conferințe din lume, pe care Control așezase ghiveciul cu planta și șoarecele. Totul la locul și timpul potrivit, deși telefonul mobil al fostei directoare n-avea să facă parte din discuție – Grace îl și confiscase.

— Ce e cu asta, zise arătând spre peretele de cuvinte, în biroul meu?

Nu tocmai dornic să cedeze în fața mesajului mut ce iradia dinspre Grace ca un câmp de forță: era încă biroul fostei directoare.

„Asta” includea nu doar cuvintele, ci și harta brută a Ariei X desenată dedesubt, cu verde, roșu și negru, înfățișând toate punctele de reper: farul, anomalia topografică, tabăra principală… dar și, mai departe pe coastă, insula. Câteva cuvinte disparate fuseseră mâzgălite cu un pix pe laturi – ininteligibile – și mai apăreau două linii oblice destul de intimidante, cam la vreo cincisprezece centimetri deasupra capului lui Control, însemnate cu date calendaristice, între care exista o diferență de aproximativ trei ani. Una roșie. Una verde. Și alături se aflau inițialele directoarei. Oare directoarea *își verificase înălțimea?* Dintre toate bizareriile de pe perete, aceasta din urmă părea cea mai stranie.

— Credeam că ați citit toate dosarele, replică Grace.

Nimic, în dosare, nu menționase vreo ușă după care să se afle vreun text ciudat, dar n-avea de gând să se ia la ceartă cu ea pe tema asta. Știa că era prea puțin probabil să fi descoperit ceva necunoscut lor.

— Ajută-mă tu.

— Directoarea a scris textul, zise Grace. Sunt cuvinte

descoperite pe pereții tunelului.

Control își luă o secundă ca să digere informația.

— Dar de ce l-ați lăsat aici?

Pentru o clipă, cuvintele și izul de miere alterată se combinară intens, făcându-l să se simtă rău fizic.

— În amintirea ei, zise repede Whitby, de parcă ar fi vrut să-i furnizeze o scuză directoarei adjuncte. Părea prea mare lipsă de respect să-l ștergem.

Control observase că Whitby continua să arunce priviri ciudate înspre șoarece.

— Nu-i în amintirea ei. Nu-i, fiindcă directoarea n-a murit. Nu cred să fi murit.

Spusese asta cu voce domoală, dar hotărâtă, făcându-i să amuțească pe Whitby și pe Hsyu, de parcă Grace ar fi comunicat o opinie stânjenitoare pentru ea. Control manipulase cu grijă termostatul, iar acest lucru însemna că oricum transpirau și se foiau un pic.

— Ce înseamnă? întrebă Control ca să depășească momentul.

Vedea, dincolo de obstrucționismul lui Grace, cum în ea crește o durere pe care n-avea pic de dorință s-o exploateze.

— De aceea am adus o lingvistă, zise înțelegător Whitby, deși se văzuse clar că prezența lui Hsyu o surprinsese pe directoarea adjunctă.

Însă influența lui Hsyu avea să crească pe măsură ce rândurile angajaților de la Divizia Sudică se subțiau; nu peste mult, se puteau confrunta cu o situație în care subdepartamentele să fie alcătuite din câte o singură persoană, care să se pedepsească pe sine însăși pentru abateri, care să-și ofere singură bonusuri și creșteri salariale și să-și sărbătorească de una singură ziua de naștere cu prăjitură cu morcovi făcută la comandă ca să semene cu clădirea Diviziei Sudice.

Hsyu, o femeie scundă și slăbuță, cu păr negru și lung, vorbi.

— Mai înainte de orice, suntem nouăzeci și nouă virgulă nouă la sută siguri că acest text îl are ca autor pe paznicul farului, Saul Evans.

O accentuare ușor ridicată a vocii sale conferea până și celei mai neutre sau grave afirmații o notă de optimism.

— Saul Evans…

— E chiar aici, zise Whitby arătând către peretele cu poze înrămate. În mijlocul acelei fotografii alb-negru.

Cea făcută în fața farului. Acela, deci, era Saul. Asta știa deja, informația îi era îngropată undeva prin minte.

— Fiindcă ați găsit-o imprimată altundeva? o întrebă Control pe Hsyu.

N-avusese timp să arunce mai mult decât o privire fugară dosarului lui Evans – fusese prea ocupat să se familiarizeze cu personalul Diviziei Sudice și coordonatele generale ale situației din Aria X.

— Fiindcă se potrivește cu sintaxa și vocabularul din câteva predici ale sale, pe care le avem înregistrate pe casete audio.

— Cum predica, dacă era paznic la far?

— Fusese predicator, de fapt, dar se pensionase. Și-a lăsat parohia din nord, deodată, fără vreun motiv pe care să-l știm, apoi a venit în sud și a ocupat postul de îngrijitor al farului. Era acolo de cinci ani când a coborât frontiera.

— Crezi că el a adus lucrul care a provocat Aria X? se aventură Control, dar nimeni nu-l urmă la bătut câmpii.

— S-a verificat, zise Whitby.

Pentru prima oară, o nuanță condescendentă i se strecurase în glas când i se adresase lui Control.

— Și cuvintele au fost descoperite în interiorul anomaliei topografice?

— Da, răspunse Hsyu. Reconstruite din rapoartele mai multor expediții, deși n-am putut obține o mostră folositoare din materialul de construcție a cuvintelor.

— Țesut viu, zise Control.

Își amintea acum, parcă, ceva. Cuvintele nu făcuseră parte din rezumatul său, dar văzuse rapoarte despre cuvinte scrise pe zidurile turnului, cu țesut viu.

Din nou lingvista, de data asta pe un ton mai șovăielnic:

— Sinceră să fiu, nu ne place să multiplicăm cuvintele. Deci se poate să fi fost îngropate în date, ca de pildă în vreun rezumat al dosarului paznicului de far.

Grace nu părea să aibă altceva de adăugat, însă se băgă Whitby:

— Nu ne place să reproducem cuvintele fiindcă nu știm încă, exact, ce a declanșat crearea Ariei X… sau de ce.

Și astfel lăsaseră cuvintele în spatele ușii ce nu ducea nicăieri. Control încercă să vadă logica din toate acestea.

— Asta-i superstiție, protestă Hsyu. E superstiție toată ziua. N-

ar trebui să spui așa ceva.

Control știa că părinții ei erau foarte conservatori și că proveneau dintr-o cultură în care spiritele existau, iar cuvintele aveau o altă semnificație. Hsyu nu împărtășea aceste credințe – le respingea vehement, practicând un tip de creștinism mai relaxat, care aducea cu el propriile fantasmagorii și elemente inexplicabile. Însă era totuși de acord cu afirmațiile ei, chiar dacă în analiza lingvistei nu era exclus să se strecoare o anumită antipatie.

Ar fi continuat să atace furibund superstițiile, însă Grace o opri.

— Nu e superstiție, spuse.

Se întoarseră cu toții spre ea, rotindu-și scaunele.

— De fapt este, admise Grace. Dar s-ar putea să fie adevărată.

Cum putea o superstiție să fie adevărată? Control ajunse să cugete la asta mai târziu, când își îndreptă atenția către călătoria spre frontieră, privind în treacăt dosarul pe care i-l adusese Whitby, intitulat, simplu, „Teorii”. Poate că „superstiția” era puntea de peste prăpastie, poate că ajuta să te strecori prin fisuri, atunci când lucrai într-un loc unde moralul era la pământ și resursele reduse. Poate că asta se întâmpla, superstiția, când directoarea ta dispărea în misiune și directoarea adjunctă încă îi mai jelea pierderea. Poate că așa ajungeai să recazi în practicarea de vrăji și ritualuri, poate creierul tău reptilian transmitea restului: „Preiau eu de aici. Tu ai ratat ocazia”. Nici măcar nu era o chestie cu adevărat lipsită de bun simț. Oare câte incantații invizibile, abstracte nu conduceau lumea întreagă, ce se întindea dincolo de Divizia Sudică?

Dar nu agreau cu toții aceleași variante. Lingvista credea încă în superstiția logicii, de pildă, poate fiindcă nu lucra decât de doi ani la Divizia Sudică. Dacă statisticile erau adevărate, n-avea să reziste mai mult de încă optsprezece luni acolo; din cine știe ce motiv, Aria X ducea o lipsă cruntă de lingviști, aproape la fel de cruntă precum cea de preoți, categorie deloc reprezentată, în momentul acela, în Divizia Sudică.

Așa că, poate, nu-i mai rămâneau lingvistei decât vreo câteva luni până să se convertească la sistemul de credințe al directoarei adjuncte sau al lui Whitby, care-o fi fost. Control știa că există, până la urmă, o limită în a crede în procesul științific.

Erau, de pildă, piramidele de nonsens logic înălțate de vreun terorist domestic oarecare, când cumpăra îngrășământul menit fabricării unei bombe sau lăsa ca un detonator să îi concentreze elanul șovăielnic și energia. Când turnurile acelea se prăbușeau, continuau totuși să existe, neatinse, în mintea făptașului și în mințile tuturor – doar că din motive diferite.

Însă Hsyu fusese de neclintit, din motive care nu-l făcuseră pe Control să se simtă mai în largul său în privința Ariei X.

— Închipuiți-vă, îi spusese lui Control, că limba e doar o parte a unei metode de comunicare. Imaginați-vă că nici măcar nu-i partea cea mai importantă, ci mai degrabă e ca o conductă, o cale de acces. Doar o canalizare. *Infrastructură* era cuvântul pe care Control avea, mai târziu, să-l folosească raportându-i Vocii.

Miezul real al comunicării, sensul, ar fi fost, așadar, reprezentat de combinația de materie vie ce alcătuia cuvintele, ca și cum „cerneala” în sine ar fi fost mesajul.

— Și dacă mesajul e pe jumătate fizic, dacă o anumită codare este pe jumătate fizică, atunci cuvintele de pe perete nu înseamnă, după părerea mea, cine știe ce. Aș putea să analizez cuvintele acelea ani întregi – lucru pe care înțeleg că l-a făcut fosta directoare – și nu m-ar ajuta să pricep nimic. Tipul căii de transmitere contribuie la determinarea rapidității mesajului și poate la un anume context, dar atâta tot. Mai departe – aici Control își dăduse seama că Hsyu aluneca în rutina unei prelegeri ținute de multe ori înainte, posibil acompaniată de o prezentare în Powerpoint – dacă cineva încearcă să-ți bage informații în cap folosind cuvinte pe care le înțelegi, dar fără să le pricepi semnificația, asta nu înseamnă doar că mesajul e transmis pe o lungime de undă pe care n-o poți recepționa, e mult mai rău de-atât. E ca și cum mesajul ar fi un cuțit care și-ar crea sensul tăind în carne, capul tău ar fi receptorul, iar vârful cuțitului ți-ar fi împins în ureche iarăși și iarăși…

Nu trebuise să spună mai multe pentru ca gândul lui Control să zboare la expedițiile ce dăduseră de bucluc înainte să se interzică folosirea numelor și a tehnologiilor moderne de comunicare. Dacă soarta primei expediții, în special, fusese pecetluită de un fel de *interferență* cu care se întorseseră și care-i făcuse, pur și simplu, incapabili să asculte, să perceapă?

Revenise la chestiunea paznicului de la far.

— Credem, așadar, că Saul Evans a scris toate astea cu mult

timp în urmă? Bine, dar acum n-ar mai avea cum să le scrie. Ar fi, în momentul ăsta, matusalemic.

— Nu știm. Pur și simplu, nu știm.

Asta venise, pe un ton defel optimist, de la Whitby, în vreme ce-i aruncau cu toții priviri ca de animale surprinse, noaptea, în mijlocul șoselei, de farurile unei mașini ce se apropie în viteză.

008: TEROAREA

Cam la vreo oră după aceea, când se făcu vremea să viziteze frontiera, Grace îi spuse că ghidul său avea să fie Cheney.

— Vrea să facă asta, nu știu de ce.

Iar Grace, clar, nu voia să facă asta. Porni iarăși pe coridor spre ușile acelea imense, duble, călăuzit de Whitby, de parcă lui Control i-ar fi lipsit memoria – și fu întâmpinat de un Cheney foarte voios, a cărui geacă de piele cafenie părea nu atât atotprezentă ori atașată de el, ci mai degrabă lăsa impresia că face parte din corpul său, precum carapacea unui cărăbuș. Whitby se pierdu pe fundal, dispărând printre uși cu un icnet brusc, zgomotos, ca și cum ar fi luat o gură de aer înainte să plonjeze într-un lac.

— Mă gândeam să urc eu, să vă scutesc de mănușile groazei, exclamă Cheney strângând mâna lui Control.

Control se întrebă dacă nu exista, în amabilitatea lui, și ceva viclean, sau dacă nu era decât paranoia ce crescuse în el după interacțiunile cu Grace.

— De ce sunt ținute aici? întrebă Control, în vreme ce Cheney îl purta printr-o „scurtătură” ocolitoare ce ducea dincolo de punctele de securitate, spre parcare.

— Limitări de buget, mă tem. Ăsta-i mereu răspunsul pe-aici, zise Cheney. E prea costisitor să le luăm de acolo. Și după aia au ajuns subiect de glume. Sau mai degrabă noi am făcut din ele o glumă.

— O glumă?

Avusese parte de suficiente glume pe ziua aceea.

La intrare, Whitby, în mod miraculos, îi aștepta la volanul unei mașini de teren neacoperite. Arăta ca o vedetă de filme mute, persoana menită să cadă în fund, iar gesticulația sa frenetică, menită să le indice că trebuiau să suie în mașină, nu făcea decât

să sporească impresia respectivă. Control își dădu ochii peste cap înspre Whitby, iar Whitby îi făcu și el cu ochiul. Oare activase în vreo trupă de teatru la facultate? Era un comediant care-și ratase vocația?

— Da, o glumă, continuă îndatoritor Cheney, în timp ce săltau pe bancheta din spate.

Whitby sau altcineva pusese foarte la vedere, pe locul din față, o cutie imensă pentru dosare, astfel ca nimeni să nu se așeze acolo.

— Cum că toate lucrurile bizare care trebuie analizate provin de la noi, din interiorul clădirii, și nu din Aria X. I-ați *cunoscut* pe oamenii ăia? Suntem o hoardă de țicniți.

Un zâmbet întins pe toată fața, supradimensionat – o altă glumă.

— Whitby, ia-o pe drumul cu peisaj.

Dar Control abia dacă-l mai asculta; strâmba din nas a neplăcere, fiindcă izul de miere alterată îi urmase în mașina de teren.

Mult timp, Whitby nu vorbi deloc, iar Cheney zise lucruri pe care Control le știa deja, făcând-o pe ghidul și părând să uite că repeta lucruri de la întrunirea cu iepurași ținută cu doar o zi înainte. Astfel încât Control își îndreptă atenția către împrejurimi. „Drumul cu peisaj” era cum văzuse Control pe hărți: șoseaua șerpuitoare, punctele de control, tranșeele, ca niște rămășițe ale unui război străvechi. Pe unde fusese posibil, mlaștinile și pădurile fuseseră menținute ca obstacole și bariere naturale. Însă petice bizare de mlaștină secată și de pădure tăiată apăreau din loc în loc, uneori cu puncte de pază sau unități plasate acolo, dar cel mai adesea transformate, pur și simplu, în pajiști cu ierburi îngălbenite. Control simți o gâdilitură pe gât care-l făcu să se gândească la lunetiști și la supraveghere de la distanță. Majoritatea personalului militar pe lângă care treceau purta uniforme de camuflaj; îi era greu să le evalueze numărul. Dar știa că cei pe lângă care tocmai treceau, la ultimul punct de control, credeau că dincolo de acesta se întinde o zonă periculoasă din cauza contaminării mediului.

În „cooperare cu” Divizia Sudică, armata fusese însărcinată să descopere noi puncte de intrare în Aria X, așa că, neosteniți – sau poate cu o crescândă plictiseală – soldații monitorizau marginea în căutare de fisuri. Tot armata, din când în când,

testa frontiera cu proiectile. Mai știa și că bombele nucleare din cea mai apropiată unitate erau fixate pe Aria X, și că sateliții militari supravegheau totul de sus.

Însă sarcina principală a armatei era să se străduiască din greu să țină lumea departe și, totodată, să mențină ficțiunea unei zone de dezastru ecologic. Armata își însușise terenul ce cuprindea Aria X, și încă tot atâta pământ în jur. O extindere naturală a unei baze militare aflate mai departe, în susul coastei, fusese de ajutor în această privință. La fel și presupusele „poligoane de tir” cu care zona era înțesată. Rolul armatei crescuse, în vreme ce Divizia Sudică fusese minimizată. Întregul personal medical, ca și inginerii, locuiau în bazele militare. Dacă se strica o toaletă la Divizia Sudică, instalatorul venea tocmai de la baza militară ca să o repare.

Whitby smunci jeepul dintr-o parte într-alta, pe o bucată de drum cu hârtoape, aducându-l pe Cheney alarmant de aproape. La o a doua privire, Cheney afișa un rest de fizic de culturist, de parcă ar fi fost în formă cândva, însă acea bună condiție fizică, cum se întâmplă tuturor oamenilor, se degradase – apoi se reconstituise sub forma unui strat de grăsime în jurul taliei – și totuși ieșirea asta din formă lăsase în urmă un piept încă puternic, ce se înălța pe sub cămașa albă, ieșind din geaca maro într-un chip triumfător, care aproape că-i ascundea burdihanul. Era, totodată, potrivit dosarului său, „un cercetător de prima mână cu o slăbiciune pentru bere”, un gen de minte cum Control mai întâlnise. O minte ce avea nevoie să fie amorțită pentru a încetini sau pentru a se distanța de posibilitatea de a cădea pradă deznădejdii. Bere contra om de știință – un fel de schismă între banalitatea discursului și originalitatea gândirii. O bătălie perpetuă.

De ce o făcea Cheney pe bufonul, când era de fapt un creier strălucit? Ei bine, poate că în afara specializării sale era un bufon, dar până la urmă nici pe Control nu-l punea nimeni în capul listei de invitați la petreceri.

Odată ce lăsară în spate punctele de control majore și intrară pe fâșia de șaptezeci și cinci de kilometri a drumului cu pietriș – care părea să-i absoarbă lui Whitby întreaga atenție, așa că rămânea mai departe tăcut – Control întrebă:

— Ăsta e drumul pe care pornesc expedițiile spre frontieră, nu?

Cu cât străbătuseră mai mult din drum, cu atât imaginea pe care și-o proiectase el, a avansului expediției străbătând chiar traseul acela, cu membrii tăcuți, singuri într-un noian de gânduri, fusese tulburată de punerile în scenă de la multele puncte de control, la care trebuiseră să încetinească și să se oprească. Distrugerea solitudinii.

— Sigur, zise Cheney. Dar se merge cu un autobuz special, care nu trebuie să oprească.

Un autobuz special. Fără puncte de control. Nu existau limuzine pentru expediționari, nu pe un asemenea drum. Aveau oare dreptul să-și aleagă ce să mănânce la ultima masă? Primeau consiliere religioasă? Dosarele nu spuneau nimic aici. Centrul cobora în Divizia Sudică, precum un super-parazit cu membre nenumărate, și coordona partea asta.

— Înarmați sau nu? Deja cu rucsacuri și echipament? întrebă.

O și vedea pe biologă în autobuzul acela special, fără puncte de verificare, făcându-și de lucru cu rucsacul sau stând tăcută, cu echipamentul alături. Nervoasă sau calmă? Indiferent care îi fusese atunci starea de spirit, Control putea ghici că nu vorbise cu tovarășele de expediție.

— Nu, li se dau de toate când ajung la frontieră. Dar oricum ei știu ce e în echipament – aceleași lucruri ca la antrenamente. Doar că mai puține pietroaie.

Din nou privirea aceea care însemna că ar fi trebuit să râdă, însă, grijuliu, Cheney chicoti iarăși în locul lui.

Așadar: Apropierea de frontieră. Fusese oare Pasărea Rară peste poate de încântată, indiferentă? îl frustra faptul că era mai sigur pe ce n-ar fi făcut decât pe ce ar fi făcut.

— Obișnuiam să glumim, zise Cheney, întrerupt de o groapă pe care Whitby nu izbutise s-o evite, obișnuiam să glumim că ar trebui să-i trimitem acolo doar cu un abac și o bucată de cremene. Și poate ceva elastice de prins părul.

Verificând reacția lui Control la lejeritatea cu care trata lucrurile, Cheney trebuie să fi văzut ceva dezaprobator sau primejdios, fiindcă adăugă:

— Umor negru, știți. Cum fac medicii la urgențe.

Doar că nu el fusese în pericol. El rămăsese acasă și analizase ce aduseseră ei la întoarcere. Cei care se mai întorseseră. Un depozit întreg de eșantioane în mare parte nefolositoare, care costaseră sânge și cariere, fiindcă mai niciunul dintre

supraviețuitori nu continuase să ducă o viață fericită, plină de realizări. Oare Pasărea Rară își amintea de Cheney, și, dacă da, ce părere avea despre acesta?

Unduirea necurmată a trunchiurilor cafenii, pipernicite. Mirosul de ace de pin, amestecat cu izul înțepător de putreziciune și de gaze de eșapament. Cerul albastru-cenușiu de deasupra, vizibil prin frunzișul rărit al copacilor. Ceafa lui Whitby, zgâlțâindu-se. Whitby. Invizibil, și totuși prea vizibil. Mesajul cifrat care intra și ieșea din câmpul atenției sale, părând, totodată, și aproape și departe.

— Teroarea, zisese Whitby în timpul întâlnirii de dimineață, holbându-se la plantă și la șoarece. *Teroarea*.

Însă, ciudat, rostise cuvântul alene și pe un ton care voia mai degrabă să transmită o informație decât să aibă o reacție sau să exprime o emoție.

Teroare declanșată de ce anume? De ce spusese vorba asta cu un entuziasm atât de vizibil? Însă lingvista îl acoperise pe Whitby și îndată depășise momentul acela, încât Control nu mai reușise să revină la el.

— Un nume aduce cu el o serie întreagă de asocieri înrudite, așa zisese Hsyu lansându-se într-o secțiune mai timpurie a prezentării ei în Powerpoint, creată într-o altă epocă și destinată poate, inițial, unui public interesat de megafauna prinsă în ghețuri, despre care Control avea amintiri atât de vii de la muzeul de științe naturale. Un set de idei, fapte înrudite etc. Și aceste asociații există nu doar în mintea celui numit – formându-le identitatea – ci și în mințile celorlalți membri ai expediției, devenind, așadar, accesibile oricui ar putea să le acceseze în Aria X. Chiar dacă printr-un proces necunoscut nouă și pur speculativ în natura sa. În timp ce „biologă” – asta e o funcție, o subdiviziune a unei identități complete.

Nu și dacă o făceai ca lumea, precum Pasărea Rară, și nu erai nimic altceva decât meseria ta, fără rest.

— Dacă poți fi funcția ta, atunci, în teorie, aceste asocieri se diminuează sau se blochează cu totul, și asta închide calea spre personalitate. Posibil să fie așa.

Numai că el știa că acesta nu era singurul motiv pentru care li se luau numele: intenția era de a le șterge personalitatea, cu scopul, mult mai clar delimitat, de a fi se instaura un sentiment

de loialitate și de a face sugestia și hipnoza mai eficiente. Lucru care, la rândul său, ajuta la contracararea sau diminuarea efectelor Ariei X – sau, cel puțin, aceasta era motivația pe care Control o găsise prin dosare, formulată într-o notă făcută de James Lowry, unicul supraviețuitor al primei expediții, un bărbat care rămăsese apoi la Divizia Sudică, deși fusese afectat grav și trecuseră ani până să-și revină.

Cuprinsă deodată de un gând pe care alesese să nu-l comunice, Hsyu își executase apoi propria răsucire în jurul axei, precum Grace în labirintul de coridoare:

— Continuăm să spunem „lucrul acela” – și când zic „lucrul” mă refer la entitatea ce a inițiat aceste procese și, poate, a folosit cuvintele lui Saul Evans – să spunem că „lucrul” seamănă cu aia, că aduce cu cealaltă. Dar nu e așa, există doar entitatea în sine. Orice ar fi. Fiindcă mințile noastre procesează informația aproape exclusiv prin analogie și clasificare, suntem foarte des depășiți când ni se prezintă ceva ce nu se potrivește în nicio categorie și se situează în afara tărâmului analogiilor noastre.

Control își imagină atunci că prezentarea în Powerpoint se terminase și că șirul de imagini în chenar lăsase locul unui ecran alb, cu cuvântul *Întrebări?* pe el.

Însă Control înțelegea despre ce-i vorba. Rezona, într-un alt fel, cu lucruri pe care le zisese biologa în timpul întâlnirii lor. În facultate, ce-i rămăsese pentru totdeauna în cap de la cursul introductiv de astronomie fusese faptul că primii astronomi care consideraseră că punctele de lumină nu făceau parte dintr-o tapiserie celestă care se rotea în jurul pământului, ci erau planete de sine stătătoare, trebuiseră să-și dea peste cap imaginația – și, prin urmare, analogiile și metaforele – scoțând-o de pe cărăruia îngustă ce fusese săpată, vreme de sute de ani, în mințile tuturor.

Cine, la Divizia Sudică, avea oare acel fel de minte necesar pentru a vedea ceva nou? Probabil că nu Cheney, în momentul de față. Intelectul fremătător al lui Cheney nu mai descoperise nimic nou de ceva timp și poate că nu era cu adevărat vina lui. Însă lui Control îi tot venea un gând: faptul că Cheney fusese dispus să se dea cu capul de zid, fără oprire – în ciuda faptului că n-avea niciodată să publice vreun articol științific pe respectiva temă – era, într-un fel pervers, unul dintre cele mai bune motive pentru a presupune că directoarea fusese

competentă.

Mușchi cenușiu agățat de copaci. Un uliu rotindu-se peste un luminiș, sub cerul din ce în ce mai întunecat. Căldura și umiditatea aerului, încercând să înfrângă suflarea vântului.

Divizia Sudică numise a douăsprezecea expediție ultima, însă lui Control, la numărătoare, îi ieșise că aceasta era, de fapt, a treizeci și opta încercare, dintr-o serie ce includea și șase expediții numite „a unsprezecea”. Hagiografia era clară: după a cincea expediție, a cincea în realitate, Divizia Sudică se blocase precum un CD în aparat, cu aproape aceleași repetiții. Expediția a cincea devenise X.5. A, îi urmaseră X.5. B și X.5. C, iar șirul continua până la X.5.G. După asta, fiecare numerotare a expedițiilor aderase la un set anume de indicatori și introdusese, cu fiecare literă nouă, variabile în ecuație. Seria de expediții „a unsprezecea”, de pildă, fusese alcătuită exclusiv din bărbați, în vreme ce a douăsprezecea serie, dacă era derulată dincolo de X.12. B, urma să aibă drept membri, și pe mai departe, exclusiv femei. Se întrebă dacă maică-sa știa despre vreo evaluare în paralel, dacă niște studii secrete nu arătaseră ceva despre gen care lui îi scăpa când socotea acest indicator irelevant.

Control încă nu izbutea să-și dea seama, după examinarea din acea dimineață a datelor, dacă numărătoarea cu repetiție fusese la început o eroare birocratică și apoi cineva o codificase, transformând-o în procedeu (puțin probabil), sau fusese inițiată intenționat de directoare, pusă în practică pe furiș, fără să fie discutată. Apăruse așa, pur și simplu, de parcă ar fi existat dintotdeauna. Dintr-o nevoie de a acționa, cumva, ca și cum n-ar fi încercat de atâta vreme, fără succes, să obțină rezultate concrete ori răspunsuri. Sau nevoia de a construi o narațiune coerentă pentru fiecare serie de expediții, una care să nu dezvăluie rapiditatea cu care misiunile ajungeau să fie inutile.

Tot de la a cincea expediție, Divizia Sudică începuse și să-i mintă pe participanți. Niciunuia nu i se spusese că făceau parte din expedițiile 7. F, 8. G sau 9. B, și Control se întrebă cum de izbutiseră să nu se încurce în explicații, și în ce fel adevărul surpase moralul în loc să-l ridice, aducând în Divizia Sudică un fel de fatalism cinic. Cât de ciudat era să pregătești iarăși și iarăși a „cincea” expediție, să tot împingi bolovanul până sus,

pe coama dealului, din nou și din nou!

Grace se mulțumise să ridice din umeri când o întrebase despre tranziția de la X.11. K la X.12. A, în timpul ședinței de ghidaj de luni, care acum, miercuri, i se părea deja la o lună distanță.

— Biologa a aflat despre a unsprezecea expediție fiindcă soțul ei și-a dat drumul la gură. Așa că am trecut la a douăsprezecea.

Oare acesta să fi fost singurul motiv?

— I s-au creat foarte multe condiții biologei, observase Control.

— Directoarea a cerut asta, iar eu am sprijinit-o.

Și așa se terminase discuția, cu Grace nemaidorind să admită că ar fi existat o anumită distanță între ea și directoare.

Și, cum se întâmplă adesea, o minciună gogonată dusese la un șir de minciuni mai mici, sub camuflajul „schimbării indicatorilor", al modificării experimentului. Așa că, pe măsură ce tot mai puțini reveneau, directoarea își făcuse din ce în ce mai mult de lucru cu alcătuirea expedițiilor și se jucase cu informația pe care le-o transmisese, dar cine putea spune dacă asta ajutase în vreun fel? Ajungeai undeva, pe o culme a deznădejdii, gândeai, poate, că funia se apropie de par și foloseai tot ce-ți cădea în mână, fie că era o armă sau doar o agrafă pentru hârtie, îndoită.

Dacă vorbeai ca un om de știință, dacă umblai ca un savant, deveneai curând, pentru cei care nu erau cercetători, subiect de discuție și nicidecum o persoană. Unii cercetători jucau piesa asta, aproape că-și îmbrățișau rolul, transformați în ipoteze ambulante sau în manuale vii.

Așa ceva nu se putea spune, totuși, despre Cheney, deși o dădea și el pe jargon, precum „încurcături cuantice".

Control începu, cândva pe drumul spre frontieră, să colecționeze ziceri de-ale lui Cheney. Cele mai multe nesolicitate, fiindcă își dăduse seama că Cheney, odată ce se încălzea, nu mai suporta liniștea și arunca în tăcerea aceea o stranie combinație de erudiție și sintaxă neîndemânatică. Tot ce trebuia Control să facă, cu Whitby pe post de complice inocent, era să nu răspundă la vreo glumă sau comentariu de-al lui, iar Cheney umplea imediat spațiul cu propriile-i cuvinte. Măiculiță, dar lung mai era drumul ăsta cu mașina!

— Da, cu teoriile astea ne cam pupăm în fund unii pe alții.

Cam asta-i tot ce avem.

— Nici nu înțelegem măcar cum funcționează toate organismele de pe planeta noastră. Dacă, pur și simplu, nu avem limbajul potrivit pentru așa ceva?

— Suntem depășiți? Nu cred, nu prea cred. Dar să nu-i întrebați pe ăștia din armată. Un cerc se uită la un pătrat și nu vede decât un cerc prost desenat.

— Ca fizician, ce te faci când ai de-a face cu ceva căruia nu-i pasă de ce faci tu și nu-i afectat de acțiunile tale? După aia începi să te gândești la energie întunecată și-ți vine un pic de nebunie.

— Mda, e-o chestie la care ne gândim: cum știi că ceva e ieșit din comun, când nu știi dacă instrumentele tale or să înregistreze diferența? Lasere, detectoare cu unde gravitaționale, raze X. Nimic nu merge acolo. Am și eu un hârleț, o găleată, niște bandă adezivă și ceva elastice de păr, știți cum e?

— Nu prea mai sunt oameni de știință nici la Centru. Am dreptate?

— Cred că-i un picuț cam ciudat. Să trăiești, practic, lângă chestia asta. Presupun că pot zice așa. Dar după aia te duci acasă și ești acasă.

— Știți vreun pic de fizică? Nu, sigur că nu. Cum să știți?

— Găurile negre și valurile au o structură similară. Știați? Foarte, foarte similară, așa se pare. Cine s-ar fi așteptat la una ca asta?

— Adică, vreau să zic, te-ai aștepta ca Aria X să coopereze și ea un pic, nu? Mi-aș fi pus reputația în joc că o să coopereze cât de cât, suficient cât să obținem și noi niște măsurători acolo, vreo intensificare anormală a căldurii sau ceva.

Apoi o rafinare a afirmației precedente:

— Există un anumit acord printre noi acum, chiar și puțini câți am rămas, că, pentru a analiza anumite lucruri, obiectul trebuie să permită analiza, să fie de acord cu ea. Chiar dacă face asta, pur și simplu, *reacționând.*

Ultimele două rânduri de afirmații Cheney le pronunțase, mișcând din coate, cu o anumită tristețe, deoarece, în fapt, își pusese reputația la bătaie cu Aria X – în sensul general că Divizia Sudică devenise cariera sa. Gloria inițială, cea de a fi ales, apoi strângerea lațului, ca și cum un ditamai șarpele pe

nume Aria X l-ar fi sufocat, iar pe lângă asta ceea ce ascundea, probabil, în gândurile cele mai ascunse, sau îi circula, cine știe, chiar la suprafața creierului. Și anume că Divizia Sudică îi distrusese de fapt cariera, ori poate fusese, chiar, motivul pentru care divorțase.

— Cum te simți în privința tuturor informațiilor eronate care se furnizează expedițiilor? îl întrebă Control pe Cheney, sperând să mai stăvilească cumva puhoiul de înțelepciuni rostite de acesta.

Știa că Cheney avusese ceva influență în alcătuirea acelor informații false.

Cheney se încruntă auzind întrebarea, ca și cum Control ar fi criticat felul în care era vopsită o mașină implicată într-un accident teribil. Chiar voia Control să-i taie avântul lui Cheney, să-i îngroape jovialitatea aceea butucănoasă, gen m-a-luat-gura-pe-dinainte? Însă voioșia asta îl agasa în cea mai mare parte a timpului pe Control. „Voioșia” fusese întotdeauna un pretext, încă din vremea vestiarului echipei de fotbal din liceu – tachinări cordiale menite să ascundă delicte mai mari sau mai mărunte.

— N-a fost… nu este, de fapt, dezinformare, zise Cheney și se întunecă la față o clipă, căutându-și cuvintele.

Poate credea că e pus la încercare. Un test de loialitate, de atitudine sau de rigoare morală. Însă vorbele îi reveniră îndeajuns de iute:

— E mai degrabă ca și cum ai crea o poveste sau o linie narativă, care să-i călăuzească prin necunoscut. O ancoră.

Ca un far care să-i distragă de la anomaliile topografice, un far care să pară, prin însăși funcția sa, că oferă siguranță. Poate Cheney își spusese povestea asta despre narațiune sau narațiunea despre poveste, însă Control se îndoia că directoarea văzuse astfel lucrurile, ori fie și o biologă cu memoria tulbure.

— Isuse, da-i lung tare drumul, zise Cheney în tăcerea lăsată.

009: DOVEZI

Se ocupaseră în cele din urmă, pe parcursul întrunirii privitoare la zidul de după ușă, și de chestiunea șoarecelui și a plantei.

— Ce-i cu șoarecele și cu planta asta? întrebase Control, voind

să vadă dacă stârnește vreo reacție. E și asta o comemorare?

Planta și șoarecele se aflau încă în vas, nu săriseră la beregățile lor, chiar dacă Hsyu nu le scăpase din ochi pe parcursul întregii întruniri. Cât despre Whitby, care nu învrednicise ghiveciul nici măcar cu o privire, acesta arăta ca o pisică gata să sară în cealaltă direcție la cel mai mic semn de pericol provenind din ghiveci.

— Nu, nu chiar, recunoscu Grace după o pauză. Încerca să o omoare.

— Cum?

— Nu voia să moară mai repede.

Zisese asta cu dispreț, ca și cum evadarea din ordinea naturală a lucrurilor n-ar fi fost un miracol, ci un afront.

Directoarea-adjunctă îl făcuse pe Whitby să se lanseze într-un rezumat al fioroaselor încercări de distrugere care includeau împunsături cu cuțitul, incendiere controlată, privare de sol și apă, infestare cu paraziți, neglijare totală, emanare de vibrații negative, abuz verbal și fizic, plus altele încă. Whitby recrease unele dintre aceste încercări, cu o energie maniacală.

Mostre din plantă fuseseră trimise la Centru și poate că, în clipa aceea chiar, savanții trudeau ca să dezlege secretele plantei. Însă Centrul nu trimisese nicio informație înapoi și nimic din ce făcuse directoarea nu omorâse planta, nici chiar băgatul într-un sertar încuiat. Doar că cineva milos avusese grijă de plantă și o udase, ba chiar îi băgase, poate, la rădăcină șoarecele mort, să aibă din ce se hrăni. Ideea că unul dintre ei se arătase milos îl făcuse pe Control să-i placă pe amândoi ceva mai mult.

Apoi lui Hsyu îi scăpase:

— A luat-o de la depozitul de mostre, așa cred. A fost adusă din Aria X. O plantă foarte banală, deși nu-s botanistă să zic eu.

Atunci ce mai aștepți, condu-mă spre depozitul de mostre.

Doar că Hsyu, ca lingvistă, nu avea un nivel de acces suficient de mare.

La câțiva kilometri de frontieră peisajul se schimbă, iar Whitby trebui să încetinească la vreo cincisprezece kilometri pe oră, fiindcă drumul se îngusta și devenea mai nesigur. Pinii negricioși și porțiunile mlăștinoase lăsară locul unui soi de pădure tropicală. Control putu să vadă vârfurile curbate, ca

niște semne de întrebare, ale ferigilor, și o surprinzătoare densitate de efemere cu aripi negre, în vreme ce mașina de teren trecea peste mai multe poduri de lemn care traversau o încrengătură de pâraie. Mirosul se schimbase, devenise, din umed și îmbâcsit, ceva la fel de întrebător ca ferigile: un iz proaspăt, datorat unor coronamente mai dese. Își făceau loc, își dădu seama, pe la periferia unei căldări imense, genul de „anomalie topografică” ce crea un habitat cu totul diferit. Depresiunile împădurite din zonă erau, în tinerețea lui, din cine știe ce motive, locuri preferate de adolescenți și, uneori, după ce plecau din Hedley cu câte un carton de șase beri obținut ilegal, se duceau pe-acolo să se întâlnească cu fete. Adânciturile circulare pe care și le amintea fuseseră transformate în gropi de gunoi, pline de cutii strivite de bere și de ambalaje de prezervative aruncate. Genul de locuri pe care poliția le ținea sub ochi, fiindcă rareori trecea un sfârșit de săptămână fără ca cineva să se încaiere pe acolo.

Și mai uimitor încă, se vedeau iepuri albi, strecurându-se cu iuțeală pe malurile bălților și ale bucăților umede și acoperite de frunze cafenii, unde putreziciunea își urma cursul și ciuperci cu pălărie roșie se iteau din abundență, ca la începuturile lumii.

Vederea iepurilor îl făcu pe Control să întrerupă una dintre tiradele împiedicate ale lui Cheney:

— Ăștia sunt ce cred eu că sunt?

Și Cheney zise, ușurat că în sfârșit Control spusese ceva:

— Da, sunt adevărații descendenți ai experimentului. Cei care au scăpat. Se înmulțesc… ei bine, ca iepurii. Am făcut un efort să-i stârpim, dar ne consumau prea multe resurse, așa că i-am lăsat în pace de-acum.

Control urmări cu ochii înaintarea unei brute albe, mai mare decât tovarășii lui – sau ai ei – care urca povârnișul cu salturi și țopăieli nesfârșite. Avea, în felul în care înainta, ceva sfidător. Sau poate Control îl învestea cu trăsăturile acestea, la fel cum, pe mare parte dintre ceilalți iepuri, îi vedea afectați de o nemișcare și o stare de alertă stranii.

Whitby se băgă pe neașteptate în vorbă:

— Iepurii au trei pleoape și nu pot să vomite.

Preț de o clipă, Control, speriat că Whitby vorbise, atribui celor spuse de acesta mai multă semnificație decât meritau.

— Știți, asta ne amintește să fim umili, zise Cheney, ca un

malaxor huruitor, pornit să-l facă afiș pe Whitby, să fim umiliți. O experiență de umilință. Ceva de genul ăsta.

— Dacă unii dintre ei s-au întors de dincolo? întrebă Control.

— Poftim?

Era sigur că Cheney auzise de prima dată, însă repetă întrebarea.

— Adică de dincolo de frontieră – să o treacă și să revină? Ei bine, asta ar fi rău. Ar fi o scăpare gravă. Fiindcă știm că s-au răspândit destul de rapid. Cei destul de isteți ca să supraviețuiască. Și, de fapt, unii dintre ei au ieșit din zona de carantină, au fost prinși de niște persoane mai întreprinzătoare și vânduți unor magazine de animale.

— Spui, deci, că este posibil ca unii dintre urmașii experimentului vostru făcut cu cincisprezece ani în urmă să locuiască acum în niște case de oameni? Ca animale de companie?

Control era peste poate de uimit.

— N-aș pune chiar așa problema, dar cam asta-i esența, presupun, admise Cheney.

— Remarcabil, reuși să comenteze Control, perplex.

— Nu chiar, replică Cheney blând, dar ferm. Așa merg lucrurile pe lume. Sau cel puțin când e vorba de specii invazive. Vă pot vinde un piton de pe peninsula groazei care are aceleași motivații.

Whitby, câteva momente mai târziu, rosti, pe nerăsuflate, cea mai lungă frază a sa de pe parcursul întregii călătorii:

— Puținii care sunt albi cu cafeniu sunt urmașii iepurilor albi care s-au împerecheat cu iepurii de mlaștină locali. Le zicem Speciali de Frontieră, iar soldații îi împușcă și îi mănâncă. Dar nu și pe cei complet albi, chestie care nu mi se pare că ar avea sens. De ce, pe unii, să-i împuști?

De ce să nu-i împuști *pe toți*? De ce să *mănânci* vreunul, totuși?

Cincizeci de mii de eșantioane zăceau în încăperile lungi ce formau al doilea etaj al părții stângi a potcoavei, dacă se presupunea că vii dinspre parcare. Se duseseră înainte de prânz acolo, dar fără Hsyu. Trebuiseră să îmbrace costume albe, de protecție, cu mănuși; așa ajunsese Control să poarte o versiune a mănușilor care-l neliniștiseră în departamentul științific. Asta-i

era răzbunarea, să-și afunde mâinile în ele și să le transforme în marionetele lui, chiar dacă nu-i plăcea cum se simte cauciucul pe piele.

Atmosfera era precum cea dintr-o catedrală și, de parcă departamentul științific ar fi fost un fel de repetiție pentru evenimentul acesta, dispunerea ecluzelor era la fel. Te-ai fi așteptat să se audă o muzică eterică, paradiziacă, iar felul în care razele soarelui intrau în contact cu aerul îl făcea pe Control, în anumite porțiuni luminate, să vadă plutind particule de praf. Arcadele și contraforturile confereau încăperilor o aură de spiritualitate, iar senzația era intensificată de tavanul înalt.

— E locul meu preferat din Divizia Sudică, îi zisese Whitby, cu fața iluminată dincolo de casca transparentă, lăsând o impresie de calm și siguranță.

Oare în alte secțiuni ale clădirii nu se simțea în siguranță? Control mai că-i puse întrebarea asta, însă se temu, până la urmă, să nu strice atmosfera. Își dorea să fi auzit niște muzică neoclasică în căști pentru o experiență completă, însă oricum notele îi răsunau în minte, ca o stranie melopee.

El, Whitby și Grace păşiră prin camere, în costumele spațiale terestre, precum zeii de pe alte tărâmuri pătrunzând pe un teren ales de voința divină. Chiar dacă acele costume erau voluminoase, țesătura ușoară nu părea să-i atingă pielea, și simțea că plutește, ca și cum gravitația ar fi acționat diferit aici. Costumul mirosea vag a transpirație și a mentă, dar încercă să ignore asta.

Rafturile cu mostre proliferau și se extindeau, iar efectul era întărit de oglinzile ce mărgineau pereții despărțitori dintre coridoare. Plante felurite, bucăți de scoarță, libelule, carcasele înghețate ale unei vulpi și ale unui șobolan, excremente de coiot, o bucată dintr-un butoi vechi. Mușchi, licheni și ciuperci. Stinghiile unei roți și ochii sticloși ai trei broaște, holbându-se la el orbește. Se așteptase, cumva, la un laborator gen Frankenstein, cu viței cu două capete conservați în formol și vreun servitor hidos, cu cocoașă, strecurându-se înaintea lor și explicându-le totul într-o bălmăjeală de bune intenții și sintaxă sâsâită. Însă era doar Whitby, era doar Grace, și niciunul nu arăta prea multă tragere de inimă să explice ceva.

Analiza celor mai recente eșantioane, făcută de oamenii de știință ai Diviziei Sudice acum șase ani pe mostre aduse de

expediția X.11. D, arăta că în Aria X nu mai rămăsese nici urmă de toxicitate creată de oameni. Absolut deloc. Fără metale grele. Fără reziduuri industriale sau agricole. Fără plastic. Ceea ce era imposibil.

Control aruncă o privire prin ușa pe care directoarea adjunctă tocmai i-o deschisese.

— Ați ajuns, zise ea, iar lui i se păru pueril.

Dar iată că ajunsese în camera principală, cu un tavan mai înalt chiar și încă mai multe coloane, uitându-se la șirurile nesfârșite de rafturi adăpostite de încăperea lungă și lată.

— Aerul e pur pe aici, zise Whitby. Te poate lua de cap, pur și simplu, de la procentul de oxigen.

Nici măcar o singură mostră nu arătase vreo alterare: structuri celulare normale, bacterii, niveluri de radiații, câte și mai câte. Dar văzuse, totodată, și niște remarci neobișnuite în rapoartele făcute de cei câțiva cercetători care trecuseră de sistemul de securitate și veniseră aici să examineze eșantioanele, cu toate că nu li se lămurise și contextul acestora. Lucrul de căpătâi, în aceste comentarii, fusese că, atunci când oamenii își luau ochii de la microscop, mostrele se schimbau; apoi, când se uitau la ele iarăși, lucrul pe care-l priveau se reconstituia iarăși ca să arate normal.

— Ați ajuns.

Lui Control, cât aruncase privirea aceea scurtă, trecându-și-o peste întinderea de obiecte răsfirate înaintea sa, i se păruse că sala seamănă, mai degrabă, cu un cabinet de curiozități: carapace de cărăbuș uscate, stele de mare deshidratate și alte chestii în borcane, sticle, recipiente cu gură largă și cutii de felurite dimensiuni.

— A încercat vreodată cineva să mănânce vreo mostră? o întrebă pe Grace.

Dacă ar fi devorat, pur și simplu, planta nemuritoare, Control era destul de sigur că aceasta n-ar mai fi revenit la viață.

— Șșt, zise ea, întocmai ca și cum ar fi fost într-o biserică și el ar fi vorbit prea tare sau ar fi sunat telefonul.

Însă observă că Whitby îl privește întrebător, cu capul lăsat pe-o parte în interiorul căștii. Oare *Whitby* se ocupase de mostre? În ciuda terorii sale?

Împreună cu aceste gânduri cunoașterea faptului că Hsyu și alții, care nu erau biologi, nu văzuseră niciodată catedrala

mostrelor. Se întrebă ce-ar fi citit aceștia, oare, în striațiile de pe blana unui șobolan de mlaștină mort sau în ochii pustii, sticloși, ai unui uliu de smârc, ori în curbura ciocului său? Ce șoapte sau exclamații s-ar fi întrupat în cuvinte, pe neașteptate, la vederea unei bucăți de mușchi de copac sau de scoarță de chiparos? Ce modele repetitive ar fi găsit în rămurele și frunze?

Era un gând prea absurd ca să-l formuleze cu voce tare. Nu acum, când era nou-venit. Sau poate nici măcar după ce căpăta vechime în slujba asta, cum avea să-i fie norocul sau nenorocul.

Ajunsese, așadar.

Când directoarea adjunctă închise ușa și porniră spre următoarea secțiune a catedralei, Control trebui să-și muște degetul mare ca să-și înăbușe un chicotit. Îi venise în minte o imagine a eșantioanelor începând să danseze în spatele ușii, eliberate de limitările teribile ale privirii umane. „Imaginația noastră banală, criminală”, cum zisese biologa într-unul din rarele momente petrecute cu directoarea în care slăbise controlul, înainte de a douăsprezecea expediție.

La ieșire, apoi, pe coridorul exterior cu Whitby, un pic extenuat de experiență:

— Asta era camera pe care voiai să mi-o arăți?

— Nu, zisese Whitby, dar fără să lămurească mai mult.

Oare-l insultase cu refuzul anterior? Chiar dacă nu așa stăteau lucrurile, era clar că Whitby își retrăsese oferta.

Când și când, imagini scurte cu orășele acoperite acum de kudzu și de alte plante agățătoare, dezintegrându-se sub mușchi: un teren de minigolf, abandonat demult, având ca temă pirații și pirateria. Părțile verzi ale terenului fuseseră îngropate sub frunze și noroi. Punțile scunde ale vaselor de corsari se ridicau în unghiuri nebunești de sub mările de vegetație vălurită, catargele fisurate, dispărând în neguri de îndată ce începea să plouă. O benzinărie dărăpănată se afla alături, cu adâncituri în acoperiș de la copacii prăbușiți, cu asfaltul atât de crăpat de rădăcinile umflate, încât se transformase în petice îmbibate de apă ce păreau să aibă textura și consistența pandișpanului cu cacao, negricioase și moi. Formele nelămurite, neregulate ale caselor și ale clădirilor cu două niveluri, ițindu-se printre copaci, demonstrau că înainte de evacuare acolo locuiseră oameni. Prea puține lucruri fuseseră mișcate din loc

aici, atât de aproape de frontieră, astfel că aceste spații abandonate fuseseră măcinate exclusiv de procese naturale, de decenii de ploaie și putregai.

Ultima bucată de drum până la frontieră Whitby o parcurse coborând neîncetat, până ce Control fu sigur că se aflau sub nivelul mării, după care urcară iarăși pe un delușor nu foarte înalt, pe care fuseseră construite niște barăci de un verde mohorât, o clădire de cărămidă cu aspect ceva mai oficial pentru comandamentul armatei și un sediu local al Diviziei Sudice.

Potrivit labirinticului tabel ierarhic ce arăta ca și cum mai mulți șerpi groși s-ar fi împerecheat unii cu alții, Divizia Sudică se afla, aici, sub jurisdicția armatei, probabil motivul pentru care sediul local, închis între expediții, aducea un pic cu un șir de corturi mari, făcute din tartă cu lămâie. Arăta, adică, la fel ca multe dintre bisericile făcute din prelată cu care Control se familiarizase în anii adolescenței, de obicei din cauza vreunei fete cu care se întâlnea. Calcifiate, bisericile resurecționiștilor și evangheliștilor căpătau adesea forma asta: era ca și cum ceva temporar s-ar fi întărit și ar fi devenit permanent. Așadar, îi întâmpinau ori o serie de corturi albe precum permafrostul, ori umflăturile albe ale unor valuri încremenite într-un perpetuu îngheț. Priveliștea era neobișnuită și dătătoare de fiori, aducând cu o adunătură uriașă de biscuiți dubli cu cremă, o delicatesă a acelor ani tineri.

Centrul de comandă al militarilor se afla într-o secțiune în formă de cupolă a unității, după punctul de verificare final, însă nu părea să fie nimeni prin preajmă cu excepția câtorva soldați ce stăteau în baia de noroi răscolit ce era locul neoficial de parcare. Zăboveau acolo nepăsători la ploaia ușoară ce cădea peste ei, discutând într-un fel plictisit, însă intens, și fumând țigări cu filtru cu aromă de cireșe. „Cum vrei.” „Du-te naibii.” Aveau priviri de oameni care nu știu ce păzesc sau care știu și încearcă să uite.

Aflară că Samantha Higgins, comandantul de frontieră – care ocupa o încăpere doar cu puțin mai spațioasă decât o debara și la fel de deprimantă – lipsea nemotivat când cerură să vorbească cu ea. Aghiotantul ei – „agitantul”, cum i-ar fi zis taică-său, căruia îi plăceau calamburile – veni cu o scuză cum că femeia trebuise „să părăsească unitatea” și nu îi „putea

recepționa personal.” Aproape ca și cum ar fi fost un colet pentru care era nevoie de semnătură.

Dar fie și așa. Între cele două entități fuseseră fricțiuni după ultima expediție din a unsprezecea serie, care ajunsese înapoi acasă – se schimbaseră proceduri, înregistrările de securitate fuseseră cercetate amănunțit, în repetate rânduri. Verificaseră din nou frontiera, căutând alte puncte de ieșire, urmărind modificări de temperatură, fluctuații în curenții de aer, orice. Nu descoperiseră nimic.

Așadar, Control socotea că un „comandant de frontieră” însemna ceva nefolositor, dacă nu chiar o eroare, și nu-i prea păsa dacă Higgins era sau nu de față, chiar dacă Cheney părea să ia asta ca pe un afront personal:

— I-am spus că e important. Știe că e important.

În vreme ce Whitby profită de ocazie ca să mângâie o ferigă, dezvăluind o sensibilitate tactilă neobservată până atunci de Control.

Control se simțise aiurea să-l întrebe pe Whitby ce voise să zică cu „teroare”, dar nici nu putea lăsa deoparte subiectul. Mai ales după ce citise dosarul cu teorii pe care i-l înmânase în dimineața aceea Whitby și despre care voia, de asemenea, să stea de vorbă. Control considera aceste teorii ca aparținând categoriei „moarte lentă provocată de”, plus context: moarte lentă provocată de extratereștri. Moarte lentă provocată de un univers paralel. Moarte lentă provocată de o forță răuvoitoare care călătorea în timp. Moarte lentă provocată de o invazie de pe un Pământ alternativ. Moarte lentă provocată de tehnologii divergente, de microorganisme ascunse, de simbioză, de iconografie sau etimologie. Moarte din cauza aia sau din cauza cealaltă. Moarte provocată de indiferență și inferență. Preferata lui: „organisme terestre de suprafață, necunoscute anterior.” Și unde, mă rog, se ascunseseră în toți acești ani? Într-un lac? La vreo fermă? În jetoanele dintr-un cazinou?

Însă își dădea seama că hlizeala care-l apuca era la marginea isteriei și știa ce înseamnă cinismul său: un mecanism de apărare, ca să nu trebuiască să-și bată capul cu toate astea.

Încă o moarte, provocată de ridicatul din sprâncene: o cantitate îndestulătoare de afirmații, implicite sau explicite, de genul „teoria ta e ridicolă, fără bază, nefolositoare”. Unele

dintre fantomele vechilor rivalități interdepartamentale bântuiau încă și se revelau în feluri ciudate printre fraze. Se întrebase cât de mult fraternizaseră, pe parcursul anilor, secțiile – dacă disprețul unui arheolog pentru o afirmație a unui specialist în mediu, ce părea totuși rezonabilă, reprezenta o opinie onestă sau dacă nu cumva asista la un sfârșit de partidă, la consecințele finale ale unei interacțiuni personale produse cu douăzeci de ani în urmă.

Așa că, înainte să pornească spre frontieră și renunțând la masa de prânz, Control îl convocase pe Whitby în birou ca să se lămurească în privința „terorii” și să vorbească despre teoriile acelea. Deși, până la urmă, abia dacă atinseseră subiectul teoriilor.

Whitby se așeză pe marginea unui scaun, în fața lui Control și a biroului său uriaș, încordat, așteptând. Aproape că vibra, ca un diapazon. Asta-l făcu pe Control să se poticnească în ce avea de zis, deși, până la urmă, o spuse:

— De ce ai zis „teroare” mai devreme? Și după aia ai repetat?

Pe fața lui Whitby apăru o expresie de nedumerire completă, apoi chipul i se lumină atât de tare că, un moment, păru că plutește. Zise apoi, cu o expresie preocupată, ca un colibri care polenizează o floare:

— Nu „teroare”. Niciun fel de teroare. *Terroir.*

Și de data asta rosti răspicat cuvântul, corectându-i pronunția, astfel încât Control își dădu seama că nu era vorba despre „teroare.”

— Atunci… ce e *terroir* ăsta?

— Un termen care se folosește pentru vinuri, zise Whitby cu un asemenea entuziasm încât Control se întrebă dacă nu cumva omul are o a doua slujbă ca degustător de vinuri la vreun restaurant de lux din Hedley, pe malul râului.

Cumva, totuși, animația interlocutorului său îl însuflețise și pe Control. Erau atâta îmbufnare și atâta rutină în Divizia Sudică încât, văzându-l pe Whitby încântat de o idee, simțise că i se îmbunătățește și lui starea de spirit.

— Și ce înseamnă? întrebă, deși nu știa dacă era totuși o idee bună să-l încurajeze pe Whitby.

— A, dar ce nu înseamnă? replică Whitby. Înseamnă caracteristicile aparte ale unui loc – geografia, geologia și climatul, care, împreună cu atributele proprii soiului de struguri,

pot crea un produs surprinzător, profund, excelent.

Control era, acum, nedumerit și amuzat, totodată.

— Și cum are asta de-a face cu treaba noastră?

— În fel și chip, zise Whitby cu un entuziasm sporit. Traducerea liberă a lui *terroir* este „specificul local” și se referă la totalul efectelor care apar într-un spațiu anume și care au impact asupra unui produs anume. Da, se poate referi la vin, dar dacă am aplica aceleași criterii când ne gândim la Aria X?

Cât pe ce să se molipsească de încântarea lui Whitby, Control zise:

— Asta ar însemna să studiezi întreaga istorie – naturală și umană – a bucății aceleia de coastă, pe lângă celelalte elemente? Și că ai putea – că ar fi posibil – să găsești, în punctul de confluență al acelor date, un răspuns?

Pe lângă ideea acestui *terroir*, celelalte teorii care-i fuseseră prezentate păreau găunoase și plictisitoare.

— Exact. Ideea, cu acest specific local, e că nu există două zone la fel. Că nu pot exista două vinuri identice, fiindcă nu poate exista o combinație identică de elemente. Că anumite soiuri nu pot crește în anumite locuri. Însă, ca să poți ajunge la concluzii, e nevoie de o cunoaștere în profunzime a unei regiuni.

— Și asta nu s-a făcut deja?

Whitby ridică din umeri.

— O parte. O parte, da. Numai că nu s-a gândit totul împreună, după părerea mea. Mi se pare că se pune prea mult accent pe far, pe turn, pe tabără – elementele acelea discrete care se întrevăd prin peisaj – în vreme ce peisajul însuși este, în mare măsură, ignorat. La fel și ideea că Aria X nu s-ar fi putut forma niciunde altundeva… deși teoria asta ar fi extrem de speculativă și, poate, bazată în principal pe observații proprii.

Control încuviință se, de data asta fără a reuși să alunge un scepticism încăpățânat. Oare teoria cu specificul local chiar ar fi fost mai de folos decât altă abordare? Dacă ceva cu mult dincolo de experiența ființelor umane decisese să se dedice unui scop ce nu intenționa să permită oamenilor să recunoască ori să înțeleagă, atunci acest *terroir* ar fi fost, pur și simplu, un fel de autopsie, un fel de a accepta limitările sistemelor umane. Poți circumscrie un proces, în deplinătatea lui – sau, să spunem, o debarcare sau o invazie – doar după ce a avut loc, și tot fără să știi neapărat *cine* sau *de ce.* Îi venea să-i spună lui Whitby:

„Cultivarea strugurilor e mai simplă decât Aria X”, dar se abținu.

— Vă pot furniza date despre unele descoperiri făcute de mine, personal, zisese Whitby. Vă pot arăta începutul lucrurilor.

— Fantastic, făcuse Control și dăduse din cap cu o voioșie exagerată.

Se simțise ușurat că Whitby luase acel unic cuvânt ca pe o încheiere a conversației și-și făcuse o ieșire îndeajuns de rapidă, însă nu tocmai ușurat că celălalt păruse să considere replica sa o aprobare entuziastă.

Marile teorii unificatoare puteau avea efecte perverse – ca de pildă accentul exagerat pus de Centru pe conexiunile dintre miliții de dreapta fără legături între ele. Își aminti că tatăl lui inventa istorii în care vreo lucrare din adunătura dezorganizată de sculpturi din grădină comenta despre celelalte și despre cum făceau toate parte dintr-o poveste mai mare. Lucrările ocupaseră același spațiu, erau rezultatul muncii aceluiași creator, însă nu fuseseră făcute să comunice una cu cealaltă. La fel cum nu fuseseră făcute să se dezintegreze și să ruginească în curtea din spate. Dar, cel puțin, în felul acesta, taică-său putea să justifice faptul că rămâneau acolo împreună, sub soarele fierbinte și bătute de ploi, chiar și apărate de prelate.

Frontiera apăruse dis-de-dimineață, la o oră și la o dată pe care nimeni, în afara Diviziei Sudice, nu și-o mai amintea și n-o mai comemora. Numai că evenimentul acela inexplicabil ucisese aproximativ o mie cinci sute de oameni. Cum afectau fantomele specificul locului? Îmbunătățeau aroma sau făceau lucrurile să fie seci, buretoase, ireconciliabile? Control simțea un gust amar în gură.

Dacă specificul local însemna o confluență, atunci intrarea prin frontieră, către Aria X, era confluența absolută. Era, de asemenea, și secretul absolut, fiindcă nu existau înregistrări video disponibile cu acel punct de intrare. Dacă nu erai acolo, să te uiți la el, nu aveai cum să ai parte de experiența asta. Și nici nu ajuta să te holbezi la el printr-o vijelie furioasă, cu pantofii plini de noroi și o singură umbrelă la trei oameni.

Se opriră, uzi leoarcă și înfrigurați, aproape de capătul unei poteci care șerpuia, de la unitatea militară, pe muchia înălțată a uriașei adâncituri, trecând apoi pe pământ ceva mai stabil. Se uitau înspre latura dreaptă a unei rame înalte, solide și roșii de

lemn ce delimita perimetrul, în lățime și înălțime, al intrării aflate mai jos. Cărarea se întindea paralel cu o linie vopsită, împrospătată continuu pentru a-ți indica faptul că frontiera se afla la cinci metri mai jos. Dacă avansai mai mult de trei metri dincolo de dunga aceea, laserele dintr-un sistem de securitate ascuns se activau și te transformau în carne friptă. Însă, în afară de asta, armata lăsase cât mai puține urme cu putință; nimeni nu știa ce anume ar fi putut schimba specificul local. Aici, nivelul de toxicitate aproape că echivala cu cel dinăuntrul Ariei X, adică deloc, zero, nimic.

Cât despre teroare, nivelul său personal fusese intensificat de fulgerele triunghiulare care despicau cerul și de tunetele ce păreau să provină de la un uriaș care, aflat într-o dispoziție proastă, frângea copaci de genunchi. Dar perseveraseră totuși, Cheney cu umbrela în dungi albe și albastre ridicată în sus, cu brațul întins către cer, iar Control și Whitby înghesuiți lângă el, încercând să pășească sincron pe cărarea îngustă, fără să se împiedice. Dar toate aceste strategii nu-i fereau defel de ploaia ce cădea pieziș.

— Intrarea nu-i vizibilă din lateral, zise tare Cheney, a cărui frunte era împodobită cu bucăți de frunze și cu noroi. Dar o s-o vedeți îndată. Cărarea face un ocol și ajunge chiar în fața ei.

— Nu emană lumină? întrebă Control în timp ce alunga cu dosul palmei ceva roșu, cu șase picioare, care i se cățărase pe pantaloni.

— Ba da, dar nu se vede din lateral. Din lateral pare că nici nu-i acolo.

— Are șapte metri înălțime și patru lățime, adăugă Whitby.

— Sau, cum îmi place mie să zic, șaizeci de iepuri înălțime și treizeci și șase de iepuri lățime, zise Cheney.

Control, lovit de o subită generozitate, râse la gluma asta, lucru care, își imagină, aduse un val de fericire pe chipul lui Cheney, deși abia se puteau recunoaște unii pe alții prin ploaia aceea deasă ca o pâclă.

Zona avea aspectul unui altar, chiar și acum, când turna cu găleata. Mai ales fiindcă puhoiul se oprea brusc la frontieră, deși relieful nu era întrerupt. Cumva, Control se așteptase la o mică discontinuitate de planuri, ca atunci când, într-un album, apare o imagine ce se întinde și pe pagina de alături. Dar, în loc de asta, părea că-și târăsc picioarele printr-un terariu imens sau

printr-o seră a cărei sticlă invizibilă lasă să se vadă, dincolo, o zi însorită.

Continuară să înainteze până la capăt, printr-o abundență de plante, printr-un peisaj în care se zărea un număr alarmant de mare de insecte și păsări, ba chiar se întrevedea și o căprioară, undeva mai departe, dincolo de cortina ploii. Hsyu zisese ceva, în timpul întâlnirii lor, despre aroganța terminologică, la care el replicase, întâmpinat de o tăcere asurzitoare, „Adică, gen, să numești ceva «frontieră»?” Și apoi iarăși despre renunțarea la nume a membrilor expedițiilor: dar dacă, atunci când lipești personalitatea și alte detalii de simpla funcție, iese la iveală o cu totul altă imagine?

După câteva minute de plescăit prin noroi, făcură o curbă și se opriră în fața structurii de lemn.

Nu se așteptase să găsească ceva frumos acolo, însă era frumos.

Dincolo de cadrul roșu de lemn, Control zări un spațiu aproximativ dreptunghiular care, în partea de sus, forma o arcadă prin care se mișca o lumină vie, albă și scânteietoare, o lumină care pâlpâia și licărea și părea mereu pe cale să se stângă, dar nu se stingea deloc… care lăsa impresia unei spirale, fiindcă se tot răsucea în ea însăși. Dacă clipeai iute, lumina asta aproape lăsa impresia că era alcătuită din opt sau zece spițe rotitoare, însă era doar o iluzie.

Lumina nu semăna cu nimic din ce văzuse vreodată. Nu era nici puternică, nici slabă. Nu era nici dulceagă, precum haloul zânelor din filmele proaste. Nu avea tenta întunecată a scamatorilor, a iluzioniștilor sau a altor asemenea, din cei care încercau să definească lumina prin intermediul umbrelor. Îi lipsea limpezimea atotpătrunzătoare a vitraliilor de catedrală, însă nu era tulbure, onctuoasă sau în orice alt fel la care se putea gândi. Își imagină că încearcă să-i spună lui taică-său asta, dar, de fapt, tatăl lui ar fi izbutit, poate, să-i descrie natura acelei lumini.

— Chiar dacă acel coridor e așa de înalt și de lat, trebuie să te târăști, cu rucsacul în spate, cât mai aproape de mijloc cu putință. Cât mai departe de margini.

Cheney, confirmând ceva ce Control citise deja în rezumatele din dosare. Ca niște pisici cu bandă adezivă prinsă pe spate, înaintând cu burțile lipite de pământ.

— Orice părere ai avea despre spații închise sau deschise, aici o să fie tare ciudat, fiindcă o să simți, în același timp, că înaintezi pe un câmp larg deschis și că te afli pe o culme îngustă, fără balustradă protectoare, de unde ai putea să te prăbușești în orice moment. Exiști, așadar, într-un spațiu în același timp limitat și nelimitat. Este unul dintre motivele pentru care îi hipnotizăm pe membrii expedițiilor.

Fără a mai menționa – iar Cheney nu menționase – că liderul expediției, în fiecare caz, trebuia să îndure întreaga experiență fără beneficiile hipnozei și că unii aveau parte de viziuni stranii cât se aflau înăuntru.

„A fost ca și cum eram într-un acvariu mare, cu apă deasupra capului, dar mai tulbure, așa că nu-mi dădeam de fapt seama ce înoată pe acolo. Sau nu apa era tulbure, ci mai degrabă creaturile.”

„Am văzut constelațiile, iar totul era în același timp aproape și departe.”

„Era o câmpie întinsă, ca aceea unde am crescut, și se tot lățea și se tot întindea, până ce a trebuit să mă uit în pământ, fiindcă mi se părea că sunt atât de plin, încât o să plesnesc.”

Toate acestea ar fi putut, la fel de bine, să se petreacă în mințile subiecților.

Și nici lungimea pasajului nu corespundea cu lățimea frontierei invizibile. Unele rapoarte indicaseră, la întoarcere, că pasajul șerpuia, în vreme ce în alte rapoarte era descris ca fiind drept. Dimensiunile erau așadar variabile, iar timpul necesar pentru străbaterea căii de acces spre Aria X nu putea fi estimat decât în niște parametri mai largi, o „normă” de trei până la zece ore. Și, din acest motiv, una din temerile dintâi ale Centrului fusese ca nu cumva punctul de inserție să dispară cu totul, deși existaseră și alte opinii. Printre fișele ce aveau ca subiect frontiera, Control descoperise un citat relevant din James Lowry: „... Ușa, când am văzut-o, arăta ca și cum era acolo dintotdeauna și acolo avea să rămână, chiar dacă n-ar mai fi existat Aria X”.

Directoarea crezuse, se pare, că frontiera avansa, însă nu exista nicio dovadă în sprijinul acestei opinii. O notă adăugată la dosar, provenind din susul ierarhiei, comenta că, poate, directoarea încerca, pur și simplu, să obțină atenție și bani pentru o „agenție muribundă”. Acum, văzând intrarea, Control

se întrebă cum și-ar da cineva seama ce anume înseamnă un „avans”.

— Nu vă uitați prea mult direct la ea, zise Whitby. Are tendința să te atragă înăuntru.

— O să încerc să nu mă uit, spuse Control.

Însă era prea târziu și îl oprea doar gândul că, dacă ar fi început să pășească spre intrare, Whitby sau Cheney l-ar fi oprit. Sau laserele.

Rotocolul de lumină sfida orice încercare a sa de a o invoca pe biologă. N-o putea face să-i stea alături, să-i urmeze pe ceilalți trei membri ai expediției în lumina aceea. Până atunci, până să ajungă în punctul ăsta, trebuia să fi intrat deja sub influența hipnozei. Lingvista părăsise deja expediția. Rămăseseră doar patru, cu rucsacele lor, gata să se târască prin lumina aceea imposibilă. Doar directorul o văzuse limpede. În cazul în care Control i-ar fi parcurs notițele mâzgălite, dacă ar fi excavat straturile sedimentare și ar fi ajuns la miezul ei… oare putea să se întoarcă aici și să-i reconstruiască gândurile, sentimentele din momentul acela?

— Cum au reușit membrii ultimei expediții a unsprezecea și cei dintr-a douăsprezecea să iasă din Aria X fără să fie văzuți? îl întrebă Control pe Cheney.

— Trebuie să fie vreun alt punct de ieșire pe care n-am fost în stare să-l găsim.

Obiectul, observat, însă nevrând să coopereze. O viziune a tatălui său în bucătărie, când avea paisprezece ani, punând căpșuni stricate pe fundul unui pahar și adăugând apoi un cornet de hârtie peste gura paharului, ca să prindă musculițele ce intraseră în casă.

— De ce putem vedea coridorul? întrebă Control.

— Nu cred că înțeleg, zise Cheney.

— Dacă este vizibil, atunci înseamnă că așa a fost conceput, ca să-l vedem.

Poate. Cine știa cu adevărat? Orice comentariu neprevăzut pe care-l făcea Control părea să aibă integrat în el un ecou, de parcă observațiile din trecut, banale, ale altor vizitatori și nou-angajați ar fi persistat în aer, căutând să se alipească, același cu același, și să-și găsească, mult prea adesea, corespondentul exact.

Cheney își supse obrazul o secundă, apoi admise, bombănind:

— E o teorie. E cu siguranță o teorie. Nu pot zice că n-ar fi.

Împunsătura unui gând: ce putea să pătrundă în lume pe un coridor înalt de șapte metri și lat de patru?

Rămaseră acolo momente lungi, sângerând un timp, însă fără să-și dea seama, nepăsători la căderea ploii. Whitby se dădu într-o parte, lăsându-se îmbibat de rafale, disprețuind umbrela. În spatele lor, printre bubuiturile tunetului, vuietul puternic al apei din pâraie, căzând, bolborosit, în căldarea din josul marginii abrupte. În față, limpezimea unei zile de vară fără pic de nori.

Iar Control încercă să se uite la scânteierea aceea, la lumina care dansa.

010: A PATRA BREȘĂ

„Spațiul local” i se strecură iarăși printre gânduri când, spre sfârșitul zilei, în timp ce se usca, primi transcrierile interogatoriului de dimineață cu biologa. Călătoria la frontieră încă îi trimitea prin minte imagini ca de caleidoscop. Abia ce aruncase din nou, șovăielnic, șoarecele la gunoi și repatriase planta în catedrala-depozit. Făcuse un efort de voință pentru asta și pentru a închide ușa peste ciudata liturghie mâzgălită pe peretele său. Nu suporta să se lase pradă superstițiilor, însă îndoiala persista – că făcuse o greșeală, că directoarea lăsase șoarecele și planta în sertar cu un motiv anume, ca pe un fel de protecție bizară împotriva… a ce?

Încă nu se lămurise în privința asta când începu să caute pe internet referința Păsării Rare la melcul phorus, căutare care-i dezvălui că citase aproape cuvânt cu cuvânt dintr-o carte veche, scrisă de un „cleric-naturalist” amator. Ceva peste care biologa dăduse, probabil, în facultate, și care-i revenise în amintiri. Nu credea să aibă vreo însemnătate, în afară de cea care sărea în ochi: biologa îl comparase cu un melc stângaci.

Parcurse apoi transcrierea, răsfoind filele, și găsi acest lucru liniștitor. La un anumit moment al întâlnirii, sondând, Control se depărtase de subiectul turnului și de cel al farului, revenind la locul unde fusese găsită femeia.

Î: Ce ai lăsat pe terenul viran?

Dar dacă, specula acum, așezat la biroul său – încă ignorând paginile pe care picurase apă, din sertarul de alături – terenul

viran era un *terroir* ce avea legătură cu *terroir-ul* reprezentat de Aria X? Dacă acea confluență dintre loc și persoană însemna mai mult decât o simplă întoarcere acasă? Oare era nevoie să ceară o excavație istorică completă? Și celelalte două, antropologa și topografa? Prins în meandrele labirintice ale Diviziei Sudice cum era, i-ar mai fi luat vreo câteva zile până să le analizeze și pe ele. Mda, mii de mulțumiri lui Grace, fiindcă-i simplificase munca trimițându-le de acolo.

Între timp, pe pagină, biologa îi răspundea la întrebări:

R: Să las? Ce să las? Un lănțișor cu cruciuliță? O confesiune?

Î: Nu.

R: Ei bine, atunci de ce nu-mi spui ce crezi că aș fi putut lăsa acolo?

Î: Bunele maniere?

Cu asta obținuse un chicotit, cu toate că unul caustic, urmat de un oftat lung, obosit, ce păruse să-i extragă tot aerul din plămâni.

R: Ți-am spus că nu s-a întâmplat nimic acolo. M-am trezit ca dintr-un vis interminabil. Apoi au venit și m-au luat.

Î: Visezi vreodată? Acum, vreau să zic.

R: Ce rost ar avea?

Î: Cum adică?

R: Nu visez decât să scap din locul ăsta.

Î: Vrei să-ți spun ce visez eu?

Nu știa de ce-i spusese asta. Nu știa ce să-i spună. Să-i povestească despre prăbușirea nesfârșită în ape, între fălcile leviatanului?

Spre surprinderea sa, ea replicase:

R: Ce visezi, John? Spune-mi.

Era pentru prima oară când îi folosea numele și se străduise să nu-i placă felul în care îl făcuse să vibreze. *John.* Biologa își pusese picioarele pe scaun și-și strânsese genunchii la piept, cuprinzându-i cu brațele, privindu-l aproape răutăcios.

Uneori trebuia să-ți adaptezi strategia, să lași ceva de la tine ca să te alegi cu ceva. Așa că-i povesti visul său, deși cu o anumită îngrijorare, temându-se ca nu cumva Grace să parcurgă înregistrarea oficială și să folosească asta împotriva lui. Dar dacă ar fi mințit, dacă ar fi inventat ceva, Control credea că Pasărea Rară și-ar fi dat seama, credea că în chiar momentele în care încercase să-i interpreteze spusele biologa îl procesase *ea*

pe el. Până și atunci când pusese întrebările lăsase să se scurgă o hemoragie de date. Avu, brusc, o imagine cu informațiile ieșindu-i ca o ceață dintr-o parte a capului, arătând ca o pâclă sângerie. Acestea sunt rudele mele. Ea este fosta iubită. Tata a fost sculptor. Mama e spioană.

Însă și ea, pe parcursul discuției, se înmuiase preț de o clipă.

R: M-am trezit pe maidan și m-am gândit că sunt moartă. Mi-am zis că am ajuns în purgatoriu, poate, chiar dacă nu cred în viața de apoi. Dar era liniște și așa de pustiu... și am așteptat acolo, mi-era frică să plec, mi-era frică să nu existe vreun motiv pentru care trebuia să fiu acolo. Nu cred că voiam să mai știu altceva. Apoi a venit poliția și, după aceea, Divizia Sudică. Dar tot cred că nu eram vie cu adevărat.

Dacă biologa decisese, chiar în dimineața aceea, că era de fapt vie și nu moartă? Poate de aici provenea schimbarea stării ei de spirit.

Simți, acum, că terminase de citit, că Pasărea Rară încă îl țintuiește cu privirea, că nu vrea să-și mute ochii de la el, că-l fixează acolo. Și că el o lasă să facă asta. Oricare ar fi fost motivul.

Pe drumul de întoarcere de la frontieră, Control, Whitby și Cheney se cufundaseră în tăcere, copleșiți, poate, de contrastul dintre soare/căldură și ploaie/frig. Însă lui Control i se păruse mai degrabă genul de tăcere tovărășească ce se lasă în urma unei experiențe comune, de parcă ar fi devenit membru într-un club exclusivist fără ca, mai întâi, să fie întrebat dacă dorește asta. Senzația aceea îl îngrijora; era un spațiu în care umbrele se strecurau pe unde n-ar fi trebuit să se strecoare, unde oamenii se arătau de acord cu lucruri cu care, de fapt, nu erau de acord, crezând că au aceleași scopuri și intenții emise. Odată, într-un asemenea spațiu, un coleg de la agenție îi zisese „frățioare” și emisese un compliment destul de nepotrivit la adresa lui, zicându-i că nu e „tocmai genul obișnuit de fasolar”.

Când ajunseră la cam un kilometru jumătate de Divizia Sudică, Cheney zise, pe un ton cam prea relaxat:

— Apropo, umblă un zvon despre fosta directoare și frontieră.

— Așa?

Gata, asta era. În felul ăsta ajungeai să exagerezi sau aproape să dezvălui lucruri care ar fi trebuit să rămână ascunse.

— Că, odată, a trecut frontiera de una singură, zise Cheney

privind departe, în gol.

Până și Whitby părea că vrea să ia distanță de afirmația aceea, fiindcă se aplecă în față, peste volan.

— E doar o bârfă, atât, adăugă Cheney. N-am habar dacă-i adevărată.

Însă lui Control nu-i păsa de asta, în ciuda faptului că vorbele adăugate la final nu fuseseră sincere. Era clar că adevărul nu-l preocupa pe Cheney, ori știa deja că ce spusese era adevărat și voia să-l pună pe Control să amușine.

— Și bârfa asta când anume s-a răspândit? întrebă Control.

— Înainte de ultima expediție din seria a unsprezecea.

Simțise, într-o oarecare măsură, că ar fi vrut să vină cu asta la directoarea adjunctă și să vadă dacă știa sau nu știa ceva. Dar o altă parte din el decise că ideea era prematură. Așa că se mulțumise să rumege informația, întrebându-se de ce i-o servise Cheney și, în plus, de față cu Whitby. Însemna asta că Whitby avea tăria, în ciuda dovezilor ce arătau contrariul, de a ține lucruri ascunse chiar și când Grace voia ca informațiile să fie transmise?

— Ai trecut vreodată frontiera, Cheney?

Un pufnet exploziv.

— Nu, ai înnebunit? Nu.

În parcare, la terminarea zilei, Control se așeză la volan, cu cheile în contact, și încercă, o clipă, să se detensioneze. Ploaia trecuse, lăsând băltoace uleioase și un fel de lustru verzui pe iarbă și pe copaci. Doar mașina electrică, vișinie a lui Whitby mai era în parcare, întinsă oblic peste două locuri, de parcă ar fi fost adusă și uitată acolo de ape.

Era vremea să sune Vocea și să-i dea raportul. Mai bine să scape de treaba pe care-o mai avea decât s-o lase să se infiltreze în ce-i mai rămânea din zi.

Telefonul sună din nou și din nou.

În cele din urmă, Vocea răspunse cu un „da, ce-i?”, ca și cum Control ar fi apelat într-un moment nepotrivit.

Voise să întrebe despre excursia clandestină dincolo de frontieră a directoarei, însă tonul Vocii îl descurajă. Începu, în loc de asta, să-i relateze despre plantă și șoarece:

— Am descoperit ceva ciudat în biroul directoarei…

Control clipi o dată, de două, de trei ori. Observase ceva în timp ce vorbeau. Un lucru absolut neînsemnat, dar care îl

zgândărea totuși. Pe partea interioară a parbrizului era un țânțar strivit, iar Control habar nu avea cum ajunsese acolo. Știa că nu fusese acolo de dimineață și, oricum, nu-și amintea să fi strivit vreunul cu palma. Gând paranoic: neglijența cuiva pus să-i umble prin mașină… ori poate că cineva voia ca el să știe că era supravegheat?

Cu atenția împărțită, Control își dădu seama că în conversația sa cu Vocea apăreau suișuri și coborâșuri. Aproape ca niște curenți de aer care împingeau un avion în sus și-n jos, în vreme ce pasagerul dinăuntru stătea cu centura de siguranță pusă, alarmat. Ori ca și cum s-ar fi uitat la o emisiune TV cu întreruperi de semnal, unde transmisia sărea cu cinci secunde înainte la fiecare câteva minute. Dar reluară discuția, totuși, de unde o lăsaseră.

Vocea zicea, mai morocănoasă decât de obicei:

— O să-ți fac rost de mai multe informații – și fii fără grijă, încă lucrez la problema cu afurisita de directoare adjunctă. Sună-mă mâine.

În minte i se insinuă o imagine ridicolă, cu directoarea adjunctă mergând prin parcare, în timp ce el era plecat să viziteze frontiera, forțându-i portiera mașinii, scormonindu-i prin torpedou, strivind cu sadism țânțarul.

— Nu știu dacă în momentul ăsta e o idee așa de bună, în privința lui Grace, zise Control. Ar fi poate mai nimerit să…

Însă Vocea închisese deja, lăsându-l pe Control să se întrebe cum de se întunecase atât de repede afară.

Control contemplă geometria învălmășită de sânge și membre delicate de pe parbriz. Nu se putea opri să nu se holbeze la țânțar. Voise să-i spună altceva Vocii, dar uitase din cauza țânțarului, și-acum trebuia să aștepte până mâine.

Oare era posibil ca *el* să fi strivit țânțarul, cu o mișcare reflexă, și să nu-și mai amintească asta? I se părea prea puțin probabil. Ei bine, în caz că totuși n-o făcuse, avea să lase chestia aia afurisită acolo, împreună cu pata de sânge. Asta avea să trimită un mesaj. În cele din urmă.

011: A ȘASEA BREȘĂ

Când ajunse acasă, îl găsi pe Chorry, așteptându-l la intrare. Îl

lăsă înăuntru, îi dădu niște mâncare de pisici pe care-o cumpărase de la magazin împreună cu un sendviș cu pui pentru el, pe care-l mâncă în bucătărie, deși cina lui Chorry făcea ca locul să duhnească unsuros a somon. Privi motanul cum înfulecă, însă cu gândurile în altă parte: la ceea ce considera el a fi eșecurile din ziua aceea. Era de parcă greșise majoritatea paselor, la meci, și antrenorul din liceu țipa la el. Peretele de dincolo de ușă îl deturnase. Peretele și întâlnirile îi luaseră prea mult timp. Nici chiar drumul până la frontieră nu așezase lucrurile în lumina corectă, ci doar le stabilizase, scoțând noi semne de întrebare la iveală. Ideea că directoarea trecuse frontiera înainte de ultima expediție din seria a unsprezecea îl sâcâia iarăși. Cheney, pe parcursul călătoriei: „N-am avut niciodată impresia că directoarea ar fi fost prea mult de acord cu noi, știți? Ori nu-i trebuiau consultanți, ori avea alții decât noi, împreună cu Grace. Sau nu mă pricep eu la oameni. Chestie care-i posibilă, cred.”

Control băgă mâna în rucsac, căutând notițele pe care și le făcuse pe parcursul călătoriei, și descoperi cu uimire, făcând asta, trei telefoane mobile în loc de două – cel subțire, pe care-l folosea ca să comunice cu Vocea, celălalt pentru uzul obișnuit și încă unul, mai voluminos. Încruntându-se, Control le scoase pe toate. Cel de-al treilea era aparatul vechi, care nu mergea, găsit în biroul directoarei. Se holbă la el. Cum ajunsese aici? I-l băgase Grace în rucsac? Un telefon negru, rotunjit ca un cărăbuș, cu o urmă ondulată și lunguiață de arsură pe husa de piele ce aducea un pic cu o carapace. Grace n-ar fi putut face asta. Probabil că lăsase telefonul în birou și el, absent, îl luase fără să-și dea seama. Atunci de ce nu-l văzuse în parcare, după ce terminase de vorbit cu Vocea?

Lăsă telefonul pe blatul din bucătărie, aruncându-i câteva priviri preocupate înainte să se retragă în camera de zi. Ce îi scăpa oare?

După câteva serii de flotări făcute fără tragere de inimă, deschise televizorul. Și imediat fu bombardat de un potpuriu de docu-drame, știri despre încă un masacru la o școală, o relatare despre o nouă zonă de acumulări de gunoaie în ocean și un prezentator care răcnea înainte de începerea unui meci de lupte libere. Șovăi între o emisiune de gătit și un serial polițist, două dintre genurile sale preferate fiindcă nu-i cereau să gândească,

apoi se decise pentru serialul polițist și se așeză să-l privească, cu pisica torcându-i în poală precum un motoraș ambalat.

Își aminti, uitându-se la televizor, de o prelegere pe care o ținuse, în al doilea an de facultate, un profesor de științele mediului. În esență fusese vorba despre faptul că instituțiile, ba chiar și departamentele individuale din guverne, erau întruchipările concrete nu doar ale unor idei sau opinii, ci și ale unor atitudini și emoții. Precum ura sau compasiunea, afirmații de genul „imigranții trebuie să învețe engleza dacă vor să fie cetățeni adevărați” sau „toți bolnavii psihic merită respectul nostru”. Profesorul spunea că în activitatea, de pildă, a unei agenții, puteai, dacă te străduiai, să descoperi nu doar gândirea abstractă, ci și emoțiile concrete. Divizia Sudică fusese înființată pentru a investiga (și stăvili) Aria X, și totuși, în ciuda tuturor semnelor și simbolurilor acelei misiuni – toate discuțiile, dosarele, ședințele și analizele – în cadrul agenției existau, totodată, și alte emoții sau atitudini. Îl frustra că nu reușea să le identifice cu precizie maximă, de parcă i-ar fi trebuit pentru asta un alt simț sau o sensibilitate care-i lipsea. Și totuși, cum zisese Grace, odată ce se făcea prea comod în Divizia Sudică, odată ce era învăluit de îmbrățișarea ei, avea să devină prea îndoctrinat ca să le mai poată percepe.

În noaptea aceea nu visă nimic. Își aminti că îl trezise, cu mult înainte de revărsatul zorilor, un sunet scos de ceva mic care se târa pe acoperiș, oprindu-se și apoi înaintând iarăși, dar lucrul acela încetă apoi să se mai miște. Zgomotul nu fusese îndeajuns de puternic ca să trezească pisica.

012: UN FEL DE SORTARE

De dimineață, reîntors la muncă, descoperi că tubul fluorescent din birou se arsese, făcând lumina să scapete. Scaunul lui Control și, în special, biroul se aflau sub un fel de negură. Luă o veioză de pe un raft cu cărți și o așeză pe o policioară ce ieșea în relief în dreapta biroului. Văzu, astfel, că Whitby își urmase amenințarea și că îi lăsase un document gros, cumva uzat pe birou, cu titlul: „*Terroir* și Aria X: o abordare completă”. Ceva în felul în care rugina de pe agrafa uriașă care mușca din pagina cu titlul, în galbenul paginilor dactilografiate,

în adnotațiile scrise de mână cu diferite culori, sau poate imaginile șterse imprimate acolo îl făceau reticent în a dori să se aventureze în acea vizuină de iepure anume. Trebuia să-și aștepte rândul, lucru care putea să însemne săptămâna viitoare sau chiar luna viitoare. Avea un nou interogatoriu cu biologa, mai avea și o întâlnire cu Grace, privitoare la recomandările pe care le făcea agenției, după care, vineri, îl aștepta o sesiune de vizionare a unor filmări cu prima expediție. Printre alte lucruri care nu suportau amânare... ca de pildă un pic de reamenajare a biroului. Control deschise ușa în spatele căreia se ascundeau cuvintele. Făcu câteva fotografii. Apoi, folosind o cutie cu vopsea albă și o pensulă pe care o rechiziționase de la îngrijitori, acoperi totul, meticulos, cu vopsea: fiecare cuvințel, fiecare detaliu al hărții. Grace și ceilalți n-aveau decât să se descurce și fără monument comemorativ, fiindcă nu putea să trăiască cu presiunea acelor cuvinte pulsând din spatele ușii. La fel făcu și cu măsurătorile de înălțime, dacă asta erau. Două rânduri de vopsea, trei, până ce nu mai rămase decât o umbră, cu toate că măsurătorile de înălțime, care fuseseră notate cu un alt tip de tuș, continuau să se întrevadă. Dacă erau semne de măsurat înălțimea, atunci directoarea crescuse aproape un centimetru între măsurători, asta dacă nu cumva, a doua oară, nu purtase pantofi cu toc.

După ce termină cu zugrăvitul, Control așeză pe birou două dintre sculpturile tatălui său, pe care le luase din cutia de șah de acasă, cu care intenționa să înlocuiască talismanul absent format din plantă și șoarece. Un cocoșel roșu și o capră de un albastru-palid care proveneau dintr-o serie intitulată, simplu, *Mi Familia*. Cocoșul purta numele unuia dintre unchii săi, capra pe cel al unei mătuși. Tatăl lui avea poze din adolescență, când se juca în curtea din spate cu prietenii și verii, înconjurați de găini și de capre, înconjurați de o grădină ce se întindea dincolo de marginile pozei, mărginită de un gard de lemn. Dar Control nu-și mai amintea decât găinile lui taică-său – niște găini tradiționale, mari, care aveau nume și pe care nu le tăia nimeni niciodată. „Puii omagiu”, cum obișnuia să-l necăjească Control pe taică-său.

Se apucase de șah fiindcă putea să joace împreună cu tatăl lui în timpul chimioterapiei și fiindcă îi dădea părintelui său ceva la care să se gândească, un lucru care să-l preocupe și când

Control nu se afla cu el în cameră. Înainte să se instaureze cancerul, pasiunea lor comună fusese biliardul, la care erau mediocri amândoi, cu toate că le plăcea. Însă afecțiunile fizice ale tatălui său ajunseseră mai pronunțate decât deteriorarea mentală, așa că biliardul nu mai putea fi o opțiune. Cărți, ca salvare de la plicticoșenia televizorului? Nu, fiindcă semnul de carte începuse, pur și simplu, să separe o mare de cuvinte necitite de alta. Dar, cu un bilețel care să amintească al cui era rândul la mutare, șahul lăsase niște dovezi ale existenței sale trecute chiar și spre sfârșit, când taică-său începuse să devină confuz.

Control făcuse piese de șah din sculpturile tatălui său; erau o amestecătură pestriță care nu se prea potrivea cu funcția lor, de vreme ce erau dublu-reinterpretate – mai întâi ca oameni în chip de animale, apoi ca piese pe tablă. Dar jocul lui se îmbunătățise, interesul îi sporise fiindcă abstracțiunea fusese transformată în ceva real și fiindcă rezultatele, deși li se păreau comice, păreau să capete importanță. „Mătușa ia nebunul”, mutarea asta îi făcuse să chicotească. Sau „Vărul Humberto o papă pe Sobrina Mercedez”.

Figurinele astea cioplite aveau, acum, să-l ajute pe el. Control așează cocoșul în colțul din stânga al biroului și capra pe dreapta, cu cocoșul arătându-i coada și capra privindu-l drept în ochi. Lipise de fiecare câte o nano-cameră aproape invizibilă, care aveau să transmită către telefonul și laptopul lui. Voia, cel puțin, ca biroul să-i fie securizat, să-l transforme într-un bastion, să nu mai existe nicio necunoscută și să le înlocuiască pe acestea doar cu lucruri care linișteau. Cine știe ce avea să descopere?

Apoi se apucă de notițele directoarei.

Preambulul la cititul însemnărilor directoarei semănase mult cu un ritual al curățeniei de primăvară. Scăpase de toate scaunele, în afară de cel pe care stătea el însuși la birou, și le depozitase afară, pe hol. Apoi se apucă să adune lucruri în mijlocul podelei. Încercă să ignore petele dubioase de pe covor. Cafea? Sânge? Sos? Vomă de pisică? Se vedea bine că omului de serviciu și altora asemenea le fusese de multișor interzis să pătrundă în biroul directoarei. Fusese. Și-o închipui pe Grace cerând ca biroul să fie păstrat așa cum era, cam în felul în care, în emisiunile cu polițiști, părinții copiilor uciși nu mai lasă niciun

firicel de praf să se așeze peste lucrurile nemișcate din sanctuarul-dormitor al celor pe care i-au pierdut. Grace ținuse încăperea încuiată până la sosirea lui, apoi păstrase o cheie de rezervă, dar, cu toate acestea, nu credea s-o vadă pe filmările de supraveghere.

Se așează, așadar, pe un taburet, își puse la laptop o lucrare a compozitorului său neoclasic preferat și lăsă muzica să umple încăperea, să creeze un fel de ordine din haos. Nu sar niciun pas, bunicule! Chiar dacă pasul îi era săltăreț. Primise deja niște dosare de la Grace, de dimineață – transmise printr-un intermediar, un asistent, ca să evite vreo discuție. Fișele dădeau detalii despre toate rapoartele și solicitările fostei directoare – trebuia acum să compare datele din dosar cu toate mâzgălelile și fragmentele. Un „inventar”, așa îi venea lui Control să-i zică. Se gândise să-i ceară lui Whitby să organizeze foile scrise, dar de la o notiță la alta nivelul de acreditare de securitate necesar fluctua dinspre „secret” spre „strict secret” și apoi se ducea spre „ce-dracu-mai-e-și-asta-secret”, mai ceva ca niște acțiuni speculative pe piața bursieră.

Titlul dat de Grace listei era prea funcțional: FIȘE DIRECTOR – PGD AL RAPOARTELOR ȘI CERERILOR MAJORE ȘI MINORE. PGD – sau Programul de Gestiune Date se referea la sistemul de arhivare propriu, pentru care Divizia Sudică plătise ca să fie introdus în anii nouăzeci. În locul lui Grace, Control ar fi ales ceva mai scurt și la obiect, gen DOCUMENTELE DIRECTOAREI, sau ceva mai dramatic, precum LEGENDELE UNEI AGENȚII UITATE sau DOSARUL ARIEI X.

Teancurile de hârtii trebuiau organizate pe subiecte, pentru a se potrivi măcar cât de cât cu PGD-ul lui Grace: frontieră, far, turn, insulă, tabăra-bază, istorie naturală, istorie nonnaturală, istorie generală, necunoscute. Decise, totodată, să facă un vraf și cu „irelevante”, deși ceea ce i se părea irelevant lui ar fi putut să fie piatra de temelie pentru altcineva – dacă o asemenea piatră sau pietricică exista prin toată harababura asta.

Era un loc confortabil pentru el, o sarcină confortabilă, familiară, precum penitența într-o vreme a rușinii și a decăderii, și se putea pierde în ea, i se putea dedica automat, fără vreun gând, ca și cum ar fi spălat vasele după cină sau ar fi făcut patul dimineața – și să se simtă, după aceea, cumva împrospătat.

Însă cu diferența crucială că aceste teancuri arătau, în parte,

ca și cum le-ar fi murdărit cu noroi adus de afară pe tălpi. Fosta directoare îl transforma într-un soi nou de fermier urban, îl făcea să construiască mormane de îngrășământ din materiale secrete, care-și aveau originea în lumea de afară și care aduceau cu ele propria lor poveste. Stejarul și magnolia furnizaseră o parte din materialul brut, sub formă de frunze, la care directoarea adăugase șervețele, facturi, uneori chiar hârtie igienică, alcătuind un strat gros, protector.

Restaurantul în care Control luase micul dejun cedase câteva chitanțe demne de atenție, la fel ca o băcănie de pe stradă, unde fosta directoare își făcuse adesea cumpărăturile de primă necesitate. Pe chitanțe apăreau obiecte disparate, haotice, nu tocmai genul clasic de cumpărături. Odată niște prosoape de hârtie și niște carne de vită uscată, altă dată suc de fructe și cereale pentru micul dejun, apoi, data următoare, cârnați, un litru de lapte degresat și o carte poștală. Șervețelele, chitanțele și fluturașii ce făceau reclamă unui restaurant cu carne la grătar din orașul ei natal, Bleakersville, erau bine reprezentate și-i făcură lui Control poftă de coaste fripte pe cărbuni. Bleakersville era la doar cincisprezece minute distanță de Divizia Sudică, aproape de autostrada ce ducea spre Hedley. Potrivit lui Grace, locuința de acolo fusese bine curățată de orice lucru legat de Divizia Sudică, iar rezultatele acestei curățări, catalogate într-o secțiune specială, CASA DIRECTOAREI, din dosarul PGD.

Un gând care îl panică, cam după o oră: dacă suprafețele aparent folosite la întâmplare pe care își scrisese directoarea mesajele aveau vreo semnificație? Dacă vorbele acelea nu erau întregul mesaj, așa cum slujba dementă a paznicului de la far nu era întreaga poveste? Depozitul-catedrală îi veni în minte și, cu toate că nu părea tocmai probabil, se întrebă, paranoic, dacă unele dintre frunze nu proveneau cumva din Aria X, apoi alungă acest gând, socotindu-l speculativ și contraproductiv.

Nu, vasta întindere de texturi a directoarei dezvăluia „doar” cât de absorbită fusese de sarcina ei, arăta cu câtă disperare își scrisese observațiile, prinsă în focul momentului, și că nu voise nici să uite și nici ca vreun editor intern să-i întrerupă strădania de a înțelege. Sau să nu-i pătrundă vreun hoț de informații în străfundurile minții, transformate în PGD sau altcumva.

Așa că trebui, prin urmare, să sorteze nu doar teancuri de documente „primare”, ci și înregistrări alandala ale vieții

directoarei și ale preumblărilor acesteia prin lumea din afara Diviziei Sudice. Asta era de ajutor, fiindcă în dosarul oficial avea doar fragmente disparate, insuficiente – fie datorită interferenței lui Grace, fie pentru că directoarea însăși reușise să le reducă la minimum. Nu avea frați și crescuse cu tatăl ei, în Vestul Mijlociu, părinții fiind divorțați. Studiase psihologia la un colegiu de stat și fusese psiholog vreme de aproximativ cinci ani la o clinică privată. Apoi solicitase o slujbă la Divizia Sudică, prin Centru, unde îndurase un program extenuant, conceput să o forțeze să-și demonstreze din nou și din nou abilitățile – pentru a fi, după aceea, capabilă să facă față carierei ce urmase. Pe atunci, Divizia Sudică trebuie să fi părut un loc de muncă mai atractiv – și locul unde crâmpeiele de informații se transformaseră în grămada de notițe din biroul ei. Solicitarea lui, prin care cerea informații suplimentare, ajunsese în văgăunile obscure și labirintice ale Centrului, care o înghițise fără urmă. Cândva, într-o bună zi, poate că un dosar avea să fie scuipat în direcția lui.

Așa că n-avusese ce altceva să facă decât să-și încropească o adevărată viziune a *terroir*-ului directoarei – motivațiile și informațiile pe care se bazase – din ceea ce alegea din teancurile de hârtii și creându-şi în minte cu totul alte categorii, care nu erau PGD. Femeia fusese abonată la un ghid TV și la o serie de reviste de artă și cultură, asta dacă se lua nu doar după paginile rupte, ci după formularele de reînnoire a abonamentelor. Datorase cândva dentistului 72,12 dolari, pentru un detartraj care nu fusese acoperit de asigurare, și nu-i păsase cine știa asta. O sală de bowling aflată lângă oraș fusese o destinație frecventă. Primise felicitări de ziua ei de la o mătușă, dar ori nu se dădea în vânt după felicitări, ori nu fusese apropiată de ruda aceea. Îi plăceau cotletul de porc și creveții cu sos. Prefera să mănânce singură, dar o notă de plată de la restaurantul cu grătare avea două comenzi pe ea. Fusese însoțită? Poate că, la fel ca el, obișnuia să comande și mâncare pentru acasă, ca să aibă pentru a doua zi la prânz.

Prea multe referiri la frontieră nu existau în hârtiile ei, însă spirala aceea albă, spațiul acela enorm, nu voia să-i dea pace cu totul. Exista o sincronie bizară ce lega spirala de strălfulgerarea luminoasă a mamei sale pe cer, literalul și metaforicul îmbinate peste o întindere de timp și de context atât de vastă, încât doar gândul putea să treacă peste prăpastie.

Straturile sedimentare care existaseră sub plantă și șoarece se dovediră cel mai dificil de separat. Unele dintre pagini erau sfărâmicioase și subțiate, iar peticele de hârtie și colajele din frunze rupte aveau tendința de a se lipi și, pe deasupra, mai fuseseră și infiltrate, fixate și mai temeinic unele de altele de rămășițele rădăcinilor translucide, cu irizații purpurii, lăsate în urmă de plantă. În vreme ce Control se chinuia să dezlipească paginile, un miros de stătut, până atunci inert, se făcu simțit, tare și acru. Încercă să nu-l compare cu duhoarea de șosete murdare.

Straturile de hârtii demonstrau în continuare că directoarei îi plăcuseră atât natura cât și să se hrănească cu mâncare rece la micul dejun. Extrăgând un pătrățel de carton, ce dovedea cumpărarea unei cutii de cereale, din care fusese decupat, de o frunză de stejar, pătată în albastru de cuvintele îngroșate, aproape ilizibile, știu că bucata de carton nu fusese niciodată desprinsă de tovarășa sa, frunza cea sfărâmicioasă. „A se revedea transcrierea din X.10. C, în sp. Antro. Despre acostarea la CF”, scria pe carton. „Recomand a nu se mai folosi cutii negre în scopuri de condiționare”, scria pe frunză. Așează frunza de stejar în vraful cu necunoscute, cu „valoare necunoscută” adică.

Apărură și alte fragmente care-l puseră pe gânduri, unele ițindu-se printre cărțile din rafturi, altele îndesate brutal între paginile volumelor, nu atât ca niște semne de carte cât, mai degrabă, ca și cum directoarea s-ar fi simțit iritată și ar fi vrut să pedepsească chiar cuvintele pe care le scrisese în grabă. Și, printre paginile unui manual de biologie generală, de facultate, care părea destul de uzat ca să fi aparținut directoarei înseși în timpul școlii, Control găsi, pe hârtie adevărată, tipărită ciudat la o imprimantă veche, cu bandă, cu toate că purta o dată veche de doar optsprezece luni, o notiță legată de a douăsprezecea expediție.

În această notă, care nu făcea parte din dosarul PGD al lui Grace, directoarea o numise pe topografă „o persoană cu un puternic simț al realității, o ancoră bună pentru ceilalți”. Lingvista, cea lăsată în urmă în zona de antrenament, era numită „folositoare, însă nu esențială; posibil o adăugire periculoasă, un caracter empatic, însă mărginit, ce ar putea abate atenția”. Empatic cu cine? Să abată atenția de la ce? Iar abaterea asta era de dorit sau...? La antropologă se făcea

referire folosindu-i-se numele, lucru care-l încurcă pe Control până ce, subit, îl recunoscu. „Hildi o să fie la bord, o să înțeleagă.” La care bord? Să înțeleagă ce?

În afara unei frustrante lipse de context, notițele lăsau impresia că directoarea se ocupase cu distribuția într-o piesă de teatru sau într-un film. Indicații pentru actori. Echipele au nevoie de coeziune, însă nu morala și dinamica grupului o preocupaseră pe directoare, cât… alte calități.

Notița privitoare la biologă era cea mai consistentă și-l făcu pe Control să vibreze, încordat de ivirea atâtor necunoscute suplimentare.

Nu este un biolog foarte bun. Empatia i se îndreaptă mai degrabă către mediu decât spre oameni. Uită motivele pentru care se apucă de ceva, uită cine îi plătește salariul. Dar izbutește să se integreze într-o măsură extraordinară. Ar ști Aria X mai bine decât mine, aproape din primul moment în care ar pune piciorul acolo. Experiență cu cadre similare. Autonomă. Nu este împovărată de nimic. Conexiune prin intermediul soțului ei. Ce o să fie în Aria X? Un semnal? O flacără? Sau va fi invizibilă? Exploatează.

O altă însemnare, găsită alături, în volumul doi al unei trilogii deloc voluminoase, un pamflet având ca subiect xenobiologia, îi veni în minte: „bio: exp. La contam AT?” Expunerea biologei la anomalia topografică, din câte putea ghici – și era ușor de ghicit. Dar, fără o dată, nu putea fi sigur că se referă, măcar, la aceeași expediție. În același fel, când dăduse peste „Atenție la L” și „L zice că nu – nu-i o surpriză”, scrise pe două bilețele separate, oare acel „L” venea de la Lowry sau, într-un fel mai ezoteric și mai puțin probabil, de la „lumina farului”?

Lăsă toate acestea să se așeze, știind că trebuia să aibă răbdare. Erau o mulțime de însemnări acolo și o sumedenie de pagini în dosarul PGD al lui Grace, însă nimic, deocamdată, despre o expediție anterioară a directoarei dincolo de frontieră. Simțea însă, deja, curenții subterani, găsea acum în teoria lui Whitby cu specificul locului ceva ce s-ar fi potrivit mai mult Diviziei Sudice decât Ariei X, un lucru, poate, plănuit de o singură minte. Ideea că un gând disfuncțional se poate înrădăcina într-un vacuum, anonim și fără carne, ca o nălucă, de neștiut fiindcă, mai ales la început, el sau ea nu interacționează cu alții. Fiindcă tot mai adesea, în era asta modernă a

internetului, dădeai peste cazuri izolate de viruși sau troieni mentali: creiere care se spălau singure, ideologii care puteau rămâne adormite sau ascunse cu anii, tăcute, precum moartea, până ce izbeau. În ziua de astăzi aproape orice se putea întâmpla, și se și întâmpla. Guvernul nu putea investiga orice achiziție de artificii și de îngrășământ a fiecărui fermier în parte – nu putea păzi de el însuși orice creier deviant.

Îi venise în minte, scormonind printre hârtii că, dacă vei conduce o agenție dedicată înțelegerii și combaterii unei forțe socotite insurgente și dacă vei crede că frontiera, cel puțin într-un anumit sens, înaintează, atunci s-ar putea să deviezi de la protocoalele oficiale. Că, dacă supervizorii și colegii tăi nu sunt de acord cu evaluările tale, s-ar putea să încropești un plan alternativ și să-l pui în practică tu însuți. Că, precaut, cu atenție maximă, ai începe, atunci și doar atunci, să-i înregimentezi și pe alții care te-ar putea ajuta, sau care, cel puțin, nu se opun implementării ideilor tale. Despre care le-ai putea da, sau nu, detalii. Se prea poate, apoi, să trasezi planul ăsta pe notele de plată de la restaurantele tale preferate, în timp ce te uiți la televizor sau citești vreo revistă.

Când se făcu vremea să se ducă la întâlnirea pe care o stabilise cu Grace, Control ridică privirea și-și dădu seama că se înconjurase cu teancuri de hârtii și vrafuri de dosare. Odată ce ieși dintre ele, cadrul ușii plin de scaune, plus o măsuță rabatabilă impuseseră un asemenea efort pentru a naviga printre ele, încât se întrebă dacă nu cumva, în subconștient, încerca să țină ceva departe de el.

013: RECOMANDĂRI

Control voise să se impună pe teritoriul controlat de Grace, să-i arate că se simțea în largul său aici, însă, atunci când ajunse la întâlnire, o găsi în mijlocul unei conversații purtate cu o bună dispoziție de-a dreptul ridicolă cu asistentul ei administrativ.

În vreme ce aștepta, Control parcurse iarăși datele de bază, fiindcă doar datele de bază, din cine știe ce motiv, i se furnizaseră. Grace Stevenson. *Homo sapiens*. Sex feminin. Familie originară din Indiile de Vest. A treia generație care

locuia în țară. Cea mai mare din trei surori. Părinții munciseră din greu ca să le poarte pe toate trei prin facultăți, iar Grace terminase șefă de promoție, cu dublă specializare în științe politice și istorie. Urmase apoi pregătirea la Centru. După care, în timpul unei misiuni speciale, se rănise la picior – nu apăreau detalii – și eșuase pe țărmul Diviziei Sudice. Nu, nu era corect așa. Directoarea îi alesese oare numele la întâmplare? Cheney făcuse un pic de gălăgie pe tema asta, la un moment dat pe parcursul călătoriei lor la frontieră.

Dar nutrise probabil, cândva, ambiții mai mari, așa că ce o ținuse aici – doar directoarea? Fiindcă, după ce se înfundase la Divizia Sudică, Grace Stevenson bătuse, într-un fel, pasul pe loc, dacă nu cumva chiar începuse să coboare ușor-ușor pe panta stagnării – poate că la asta contribuiseră motive profund personale, divorțul urât, complicat de acum opt ani, petrecut cam în același timp cu absolvirea facultății de către cei doi băieți gemeni ai săi. La un an după aceea informase Centrul despre o relație cu un cetățean panamez – o femeie – ca să poată fi iarăși verificată și evaluată ca nereprezentând vreun risc de securitate, și nu reprezenta. Încă o complicație, de data asta plănuită, dar totuși traumatizantă. Băieții ei erau doctori acum, imortalizați într-o fotografie pe biroul ei, jucând fotbal. O altă fotografie o înfățișa braț la braț cu directoarea. Directoarea era o femeie masivă, cu genul de constituție de care nu-ți dădeai seama dacă era prea grasă sau doar musculoasă. Se aflau la un picnic al Diviziei Sudice, cu un grătar intrând în cadru dinspre stânga și oameni în cămăși înflorate pe fundal. Ideea unor evenimente sociale ale agenției i se părea absurdă lui Control. Amândouă fotografiile îi erau deja familiare.

După divorț, soarta adjunctei fusese încă și mai îngemănată cu cea a directoarei, pe care trebuise să o acopere de vreo câteva ori, dacă citea el bine printre rânduri. Povestea se termina cu dispariția directoarei și cu Grace alegându-se cu nedoritul premiu-surpriză: să rămână directoare adjunctă pe viață.

O, da, și ca rezultat al acestor întâmplări, și al altora, Grace Stevenson nutrea față de el un copleșitor sentiment de ostilitate. O emoție pe care o înțelegea, deși doar până la un punct, lucru care era, probabil, greșit din partea lui. „Empatia e un joc în care ai doar de pierdut”, obișnuia să spună taică-său,

agasat, uneori, de câte o conduită rasistă întâmplătoare. Dacă trebuia să te gândești la asta, atunci n-o făceai cum trebuie.

După ce asistentul plecă în cele din urmă, Control se așeză de cealaltă parte a mesei lui Grace, în vreme ce ea luă lista tipărită cu recomandările sale inițiale, ținând-o la o lungime de braț distanță, nu fiindcă ar fi mirosit a ceva sau ar fi deranjat-o în vreun alt fel, ci fiindcă refuza să poarte ochelari.

Avea să ia recomandările ca pe o provocare? Erau intenționat premature, dar așa spera. Cu toate că, evident, nu dădea prea bine că în fața lui se afla un minicasetofon pornit, reacție la prezența lui în spațiul ei personal. Dar își exersase gesticulația în oglindă, de dimineață, doar așa, să vadă cât de nonverbal reușea să fie.

De fapt, cea mai mare parte a recomandărilor sale administrative și manageriale s-ar fi putut aplica oricărei organizații rămase fără cârmă – ori, ca să fie generos, rămasă cu doar jumătate de cârmă – vreme de câțiva ani. Restul erau împunsături în întuneric, dar oriunde ar fi împuns existau șanse, totodată, să dea peste moliciune sau să reteze vreun tendon. Voia ca fluxul de informație să meargă în direcții multiple, astfel ca, de pildă, lingvista Hsyu să aibă acces la informații secrete de la alte departamente ale agenției. Mai voia, de asemenea, să aprobe de mult interzisele ore peste program și lucrul de noapte, de vreme ce oricum lumina trebuia să rămână mereu aprinsă în clădire. Observase că majoritatea angajaților plecau devreme acasă.

Mai erau și alte lucruri ce nu erau necesare, dar, dacă avea noroc, Grace avea să-și piardă timpul și energia contestându-le pe acestea.

— A fost rapid, zise în cele din urmă, împingând pe birou, spre el, paginile prinse în agrafă.

Paginile îi alunecară în poală până să apuce să le oprească.

— Mi-am făcut temele, zise Control.

Orice ar fi însemnat asta.

— Un elev conștiincios. Un școlar eminent.

— Prima parte.

Control încuviință, neștiind totuși dacă-i plăcea felul în care o spusese ea.

Grace nu se obosi să-i arunce nici măcar un zâmbet nesincer ca răspuns.

— Să trec la subiect. Cineva s-a vârât peste accesul meu la Centru, săptămâna asta – a pus întrebări, și-a băgat nasul. Dar cine îți face favoarea asta n-are pic de tact – sau facțiunea care e în spatele chestiei nu-i îndeajuns de eficientă.

— Nu știu despre ce vorbești, zise Control, iar limbajul său nonverbal îi arătă surprinderea, cu toate eforturile sale.

Facțiune. În ciuda reveriei sale cum că Vocea ar avea o identitate secretă, nu-i trecuse prin minte că maică-sa ar fi putut conduce o facțiune, lucru care-l ducea, automat, la ideea unei adevărate operațiuni din umbră – și la ideea unei opoziții la aceasta. Ideea că Centrul ar putea fi atât de fragmentat îl punea pe gânduri puțin. Oare cât de elefantine, cât de rinoceriene fuseseră eforturile Vocii de a îndeplini solicitarea lui Control? Și: pentru ce își folosea Grace contactele, atunci când nu le folosea împotriva lui?

Expresia dezgustată a lui Grace îi transmise ce părere avea despre răspunsul său.

— Atunci, în acest caz, John Rodriguez, nu am ce comenta la recomandările tale; nu pot să-ți spun decât că o să încep să le pun în practică în cel mai chinuitor de lent mod cu putință. Câteva schimbări or să se vadă – de pildă „a se cumpăra un nou detergent pentru podele” – prin următorul semestru. Posibil. Poate.

În minte îi apăru, din nou, o imagine cu Grace trimițând-o de acolo pe biologă, cu nenumărate încercări de distrugere reciprocă, apoi, undeva în nori, în susul a două ascensoare imense și scăldate în sânge, bătălia lor continuând niște ani de acum încolo.

Încuviințarea țeapănă din cap a lui Control – acceptarea morocănoasă a înfrângerii – nu era tocmai gestul pe care sperase să-l folosească.

Dar adjuncta nu terminase. Ochii îi luciră când deschise un sertar și scoase de acolo o cutie de bijuterii ornată cu perle.

— Știi ce-i asta? îl întrebă.

— O cutie de bijuterii? răspunse el nedumerit, luat cu adevărat pe nepregătite.

— E o cutie plină cu acuzații, zise Grace, întinzând-o spre el ca pe o ofrandă.

Cu această cutie de bijuterii mă leg să te disprețuiesc pentru totdeauna.

— Ce e aia o cutie cu acuzații? întrebă el, deși nu voia să știe.

Cu un clic și un zuruit, gura de catifea se deschise și din ea se revărsă o mână de microtransmițători, pe care, când se rostogoliră pe tăblie, Control îi recunoscu de îndată. Mulți se opriră înainte să ajungă pe margine, dar câțiva se luară după lista cu recomandări și-i poposiră în poală. Mirosul de miere alterată se simțea iarăși.

— *Asta* este o cutie cu acuzații.

Dădu să replice, conștient că era depășit de situație:

— Văd o singură acuzație aici, făcută de mai multe ori.

— Încă n-am golit cutia.

— Ai vrea s-o golești?

Femeia clătină din cap.

— Încă nu, dar o s-o fac, dacă mai intervii la Centru. Și poți să-ți iei spionii cu tine.

Să mintă? Nu l-ar fi ajutat să-și transmită mesajul.

— De ce te-aș pune sub supraveghere? zise cu o privire care numai inocentă nu părea, deși simți că indignarea se ridică în el, arzătoare, de parcă ar fi *fost* cu adevărat inocent. Fiindcă, într-un fel, se și socotea nevinovat: acțiunea duce la reacțiune. Pierzi niște membri ai expedițiilor, te alegi cu niște microfoane. Poate că pe unele le și recunoștea.

Însă Grace insistă:

— Ai făcut-o. Și mi-ai umblat și prin dosare, te-ai uitat în toate sertarele mele.

— Ba nu.

De data asta mânia lui avea bază reală. Nu-i răscolise prin birou, se mulțumise doar să-i pună microtransmițătorii, însă acum până și asta, cu cât se gândea mai mult, ajungea să-l deranjeze din ce în ce mai tare. Nu-i stătea în fire, nu folosise la nimic, fusese o acțiune contraproductivă.

Grace continuă, răbdătoare:

— Dacă mai faci asta vreodată, o să depun o plângere. Am schimbat deja codul de la ușă. Orice vrei să știi, n-ai decât să mă întrebi.

Ușor de zis, însă Control nu credea să fie adevărat, așa că o testă:

— Tu mi-ai pus în rucsac telefonul directoarei?

Nu izbutea s-o întrebe chestii încă și mai penibile, precum „Tu ai strivit țânțarul în mașina mea?” sau orice în legătură cu

directoarea și frontiera.

— Nu, de ce să fac așa ceva? întrebă ea ca un ecou al său, însă părea serioasă, uimită. Despre ce vorbești?

— Păstrează microfoanele ca amintire, zise. Pune-le în Prăvălia cu Suveniruri a Diviziei Sudice și vinde-le turiștilor.

— Nu, serios, despre ce vorbești?

În loc să răspundă, Control se ridică și se retrase spre coridor, nesigur dacă nu cumva auzise, plecând, vreun hohot de râs sau doar un ecou distorsionat de la ventilatoarele de deasupra.

014: EROICII EROI AI REVOLUȚIEI

Mai târziu, după ce se cufundase în însemnări, astupându-și urechile și ochii cu ele, ca să uite de Grace – dacă nu el îi răscolise prin birou, atunci cine? — primi un apel din aripa unde erau ținuți membrii expedițiilor. O voce masculină îi spuse, pe un ton voios, că biologa „nu se simte deloc bine, nu poate să susțină interviul de azi”. Când întrebă care era problema, bărbatul îi răspunse:

— S-a plâns de crampe și febră. Doctorul zice că-i răcită.

Răcită? O răceală nu era cine știe ce.

— Fug spre voi.

Notițele și interogatoriile acestea erau, încă, printre atribuțiile sale cele mai clare. Nu voia să amâne, așa că avea să se ducă la ea. Dacă avea noroc, n-avea să dea peste Grace. I-ar fi prins bine ajutorul lui Whitby, dar, deși îl apelase la interfon, omul nu era de găsit pe nicăieri.

Anunțând că urma să treacă pe acolo în puțin timp, Control își dădu seama că era posibil să i se arunce praf în ochi – în felul obișnuit, lipsa de cooperare – dar și că, dacă se ducea, renunța la un anumit avantaj sau confirma că ea avea o oarecare putere asupra sa. Însă capul îi era plin de frânturi de însemnări, de misterul unei posibile expediții clandestine a directoarei dincolo de frontieră și de răsunetul mortal al conținutului unor cutii de bijuterii. Voia să și-l limpezească sau măcar să și-l umple cu altceva pentru o vreme.

Ieși din birou și o apucă pe culoar. Dintre puținii angajați aflați pe coridoare, unii, de data asta, chiar purtau halate de laborator. O făceau pentru el?

— Te plictisești? murmură un lungan tânăr și palid, care-i părea vag cunoscut, înspre negresa care-l însoțea, trecând pe lângă el.

— Abia aștept să se termine, veni răspunsul.

— Chiar îți place locul ăsta, pe bune, nu?

Ar fi trebuit să mai strângă frâiele? Poate. Nu putea nega că biologa i se cuibărise în minte: o presiune slabă, care făcea culoarul ce ducea spre aripa expedițiilor să pară mai îngust, tavanul mai jos, care-l făcea să aibă impresia că limba verde și continuă a mochetei de pe jos se răsucea în jurul lui. Începeau să existe într-un spațiu de tranziție între interogatoriu și conversație, ceva pentru care nu găsea, deocamdată, un nume.

— Bună ziua, domnule director, zise Hsyu ridicând pe neașteptate capul de deasupra unei țâșnitori din stânga lui, ca și cum o marionetă mare sau o instalație artistică ar fi prins pe neașteptate viață. E totul în regulă?

Totul fusese în regulă cu o secundă în urmă, așa că de ce n-ar fi fost și acum?

— Păreați foarte serios, atâta tot.

Poate că *tu* nu ești foarte serioasă astăzi, nu putea să fie și așa? Dar nu zise nimic, se mulțumi să zâmbească și-și văzu de drum, lăsând deja în urmă tărâmul liliputan al secției de lingvistică.

De fiecare dată când vorbea cu biologa, ceva se schimba în lumea lui, lucru care la un anumit nivel i se părea suspect, se simțea deturnat de asta. Dar nu era vorba despre flirt, nu, și nici măcar despre o banală legătură emoțională. Știa cu maximă certitudine că *nu* avea să devină prea fixat sau obsesional, că n-avea să între într-o spirală coborâtoare în cazul în care continuau să discute, să împartă același spațiu. Asta n-avea loc în planurile sale și nu se potrivea cu profilul său.

Ca să ajungi în aripa expedițiilor trebuia să treci prin patru puncte de control succesive, vizibile, cu camera de interogatoriu pe care o foloseau de obicei așezată lângă punctul dinspre ieșire – chiar după ce treceai printr-o zonă de decontaminare care te scana de absolut tot, de la bacterii până la fantoma cuiului ruginit care-ți intrase în picior pe plaja aceea stâncoasă, când aveai zece ani. Dacă țineai cont că biologa ajunsese pe un maidan pustiu, plin de buruieni, metal ruginit, beton crăpat și rahați de câine și stătuse acolo cu orele înainte să fie

recuperată, toate acestea păreau fără rost. Dar o făceau totuși, eficienți, fără să zâmbească. Dincolo de punctul acela totul era de un alb aproape orbitor, care contrasta cu textura spălăcită, albăstruie și arămie, a încăperilor aflate de cealaltă parte a coridorului. Alte trei uși încuiate se aflau între restul Diviziei Sudice și „apartamente”, adică spațiile de detenție. O textură și o nuanță care fusese cândva, poate, futuristă, însă acum părea retrofuturistă alăturată mobilei în alb și negru, ce lăsa o impresie de modernism abstract.

Asta e un scaun. Asta e o aproximare a unei mese, a unei tejghele. Despărțiturile „îndrăcite” de sticlă, cum ar fi glumit taică-său, fuseseră tratate cu acid și decorate cu scene simple, din natură, inclusiv niște stufăriș, plus o aproximare a unui uliu de mlaștină plutind pe deasupra. Ca majoritatea străduniilor de acest fel, toate acestea ar fi putut să țină de decorul unui film SF cu buget mic din anii 1970. N-avea nimic din fluiditatea, din senzația de mișcare pe care tatăl lui încercase s-o imprime sculpturilor sale abstracte.

În holul de intrare minimalist și în sala de recreere ce servea de palier apartamentelor se puteau găsi, de asemenea, o puzderie de fotografii și portrete, ficțiune curată, fără vreo legătură cu realitatea. Fotografiile fuseseră atent alese pentru a sugera succesul post-misiune, erau numai zâmbete largi și voioșie, însă înfățișau, de fapt, perioadele de antrenament de dinainte de misiuni, adesea ale unor expediții ce sfârșiseră dezastruos, sau actori ce pozaseră. Portretele, o procesiune lungă ce se sfârșea în fața apartamentelor, erau, în opinia lui Control, și mai rele de atât. Îi înfățișau pe toți cei douăzeci și cinci de membri „reîntorși” din prima expediție, pionierii triumfători care întâlniseră „natura neatinsă” care, de fapt, îi ucisese pe toți în afara lui Lowry. Aceasta era realitatea alternativă pe care orice membru al personalului care intra în contact cu membrii expedițiilor trebuia să o susțină. Aceasta era ficțiunea, însoțită de povești pe măsură despre curaj și dârzenie, menite să cultive aceleași calități în rândul membrilor expediției curente. Precum glorioșii eroi ai revoluției din dictaturile socialiste.

Ce însemna asta? Nimic. Oare biologa crezuse așa ceva? Poate. Povestea se cerea crezută, implora să fie crezută: o istorie bună, cu mândrie națională. Suflecă-ți mânecile și treci la

treabă și, dacă te străduiești suficient de tare, o să te întorci înapoi viu, și nu un zombie cu creierul terci, cu privire pustiită și cancer în loc de personalitate și memorie intactă.

O găsi pe Pasărea Rară în camera ei, pe spațiul pliant de dormit – sau, cum ar fi putut să raporteze altcineva decât el, în pat. Locul combina ambianța unui dormitor de cazarmă cu pereți văruiți cu cea a unei tabere de vară și a unui hotel falimentar. Aceiași pereți spălăciți – deși aici se vedeau și grafitti peste, ca în celulele de la închisori. Tavanul înalt includea un luminator, iar pe un perete lateral exista o ferestruică îngustă, prea înaltă pentru ca biologa să se poate uita afară. Patul fusese așezat lângă peretele din fund, iar în cealaltă parte era un televizor și un DVD-player: doar filme aprobate, și vreo câteva canale permise. Nimic prea realist. Nimic care să umple amnezia. Mai mult filme SF vechi, filme fantasy sau melodrame. Documentarele și programele de știri nu erau permise. Programele cu animale puteau sau nu să fie acceptate.

— M-am gândit să vin eu la tine de data asta, dacă nu te simți bine, zise prin masca chirurgicală.

Paznicul îi zisese, deja, că biologa își dăduse acceptul.

— Te-ai gândit să dai buzna pe patul meu de boală și să profiți, acum că sunt slăbită, zise ea.

Avea ochii înroșiți și încercănați, fața trasă. Purta aceeași veche uniformă de militar-femeie de serviciu, de data asta asortată cu șosete roșii. Chiar și așa, bolnavă, părea puternică. Probabil că făcea flotări și tracțiuni în demență, la asta, doar, izbuti Control să se gândească.

— Nu, zise bărbatul și răsuci un taburet de plastic ovoidal, astfel ca, înainte să dea ochii cu ea, să se poată sprijini cu spatele, cu picioarele desfăcute, într-o poziție nu tocmai comodă.

Oare nu permiteau scaune reale din același motiv pentru care aeroporturile nu aveau decât cuțite de plastic?

— Nu, eram îngrijorat. N-am vrut să te târăsc în camera de anchetă.

Se întrebă dacă medicamentele pentru răceală o amețiseră, dacă, totuși, n-ar fi fost mai bine să revină mai târziu. Sau deloc. Devenise stânjenitor de conștient de dezechilibrul de putere dintre ei, în atmosfera de față.

— Sigur că da. Melcii phorus sunt cunoscuți pentru buna lor

creștere.

— Dacă ai fi citit mai departe în manualul tău de biologie, ai fi descoperit că asta-i adevărat.

Obținu un chicotit scurt cu asta, dar biologa îi întoarse spatele luând în brațe o pernă galbenă. Avea acum dinainte spatele ei în formă de V, materialul cămășii, strâns pe ea, perișorii delicați de pe gâtul ei, dezvăluindu-i-se cu o precizie aproape microscopică.

— Vrei să trecem în living?

— Nu, ar trebui să mă vezi în mediul meu nenatural.

— Pare destul de plăcut, zise el, dorindu-și apoi să-și fi ținut gura.

— Pasărea Rară parcurge, de obicei, un spațiu de cincisprezece până la treizeci de kilometri pătrați zilnic, nu un spațiu îngust de plimbare de, să zicem, doisprezece metri.

El tresări, recunoscu adevărul celor spuse cu o înclinare a capului și schimbă subiectul.

— Mă gândeam că astăzi să vorbim despre soțul tău și, de asemenea, despre directoare.

— Despre soțul meu n-o să vorbim. Și *tu* ești directorul.

— Pardon, am vrut să zic psihologa. M-am exprimat greșit.

Blestemându-se și, totodată, iertându-se.

Se răsuci spre el îndeajuns cât să-i prezinte o ridicare din sprânceană, cu ochiul drept vârât în pernă, apoi se întoarse din nou să contemple peretele.

— Greșit?

— Voiam să zic psihologa.

— Nu, cred că voiai să zici directoarea.

— Psihologa, rosti el cu încăpățânare.

Și poate cu prea multă iritare. Era ceva, în situația asta neoficială, care îl alarma. N-ar fi trebuit să se apropie de camera ei.

— Dacă așa spui…

Apoi, ca și cum s-ar fi jucat cu disconfortul său, ea se răsuci iarăși, ajunse pe o parte, cu fața spre el, dar tot cu perna în brațe. Îl măsură cu privirea și zise, cu un soi de obrăznicie somnoroasă:

— Dar dacă am face schimb de informații?

— Ce vrei să spui cu asta?

Știa exact ce voia să spună biologa.

— Tu răspunzi la o întrebare și eu răspund la o întrebare.

Control nu răspunse, cântărind raportul dintre pericol și recompensă. Ar fi putut să o mintă. Ar fi putut s-o mintă cât era ziua de lungă, iar ea n-ar fi știut.

— OK, zise.

— Bun. Încep eu. Ești însurat? Ai fost vreodată?

— Nu. Și nu.

— Zero la amândouă. Ești homo?

— Asta-i altă întrebare – și răspunsul e nu.

— Bine, în regulă. Acum întreabă tu.

— Ce s-a întâmplat la casa farului?

— Prea generală. Fii mai precis.

— Când ai intrat în far, ai urcat până sus? Ce-ai găsit acolo?

Femeia se ridică în șezut, cu spatele lipit de perete.

— Sunt două întrebări. De ce te uiți așa la mine?

— Nu mă uit în niciun fel anume.

Tocmai devenise conștient de sânii ei, lucru care nu se întâmplase la întâlnirile de dinainte, iar acum încerca să-și scoată iarăși sânii din minte.

— Dar sunt două întrebări.

Dăduse, se părea, răspunsul corect.

— Așa e, ai dreptate.

— La care vrei să răspund?

— Ce ai găsit acolo?

— Dar cine spune că mai țin minte ceva?

— Tocmai ai zis. Așa că spune-mi.

— Jurnale. O mulțime de jurnale. Sânge uscat pe trepte. O fotografie a paznicului de la far.

— Fotografie?

— Da.

— O poți descrie?

— Doi bărbați de vârstă mijlocie, în fața farului, cu o fată lângă ei. Paznicul în mijloc. Îi știi numele?

— Saul Evans, zise el fără să se gândească.

Dar nu vedea ce rău ar fi putut face cu asta, și deja se gândea la însemnătatea unei fotografii din biroul directoarei care exista și la far.

— Ți-ai folosit întrebarea, zise.

Își dădea seama că era dezamăgită. Femeia se încruntă, umerii îi căzură. Se vedea bine că numele „Saul Evans” nu

însemna nimic pentru ea.

— Ce-mi mai poți spune despre fotografie?

— Era înrămată, pusă pe perete la etajul din mijloc, iar fața paznicului era încercuită.

— Încercuită? Cine o încercuise și de ce?

— Asta-i altă întrebare.

— Da.

— Acum spune-mi ce-ți place să faci în timpul liber.

— Ce? De ce?

Părea o întrebare pentru lumea de afară, nu pentru Divizia Sudică.

— Ce faci când nu ești aici?

Control se gândi.

— Îi dau pisicii de mâncare.

Ea râse – sau mai degrabă pufni în râs, sfârșind într-o tuse scurtă.

— Ăsta nu-i hobby.

— Mai degrabă vocație, admise el. Nu… îmi place să alerg. Îmi place muzica clasică. Uneori joc șah. Mă mai uit la televizor. Citesc cărți… romane.

— Nimic foarte ieșit din comun, zise ea.

— N-am pretins niciodată că aș fi rupt din soare. Ce îți mai amintești din expediție?

Femeia miji ochii, aplicând cu sprâncenele presiune asupra restului feței, de parcă asta ar fi ajutat-o să-și amintească.

— E o întrebare foarte deschisă, domnule director. Foarte deschisă.

— Poți să răspunzi cum dorești.

— A, mulțumesc.

— Vreau să zic doar că…

— Știu ce vrei să zici. Aproape tot timpul știu ce vrei să zici.

— Atunci răspunde la întrebare.

— E un joc pe care îl joci numai dacă vrei, îi explică ea. Ne putem opri oricând. Poate vreau să mă opresc acum.

Din nou atitudinea aceea necugetată, sau era altceva? Biologa oftă, își încrucișă brațele pe piept.

— Ceva rău s-a întâmplat sus, în vârf. Am văzut ceva rău. Dar nu sunt foarte sigură ce anume. O flamă verde. Un pantof. E amestecat, parcă ar fi într-un caleidoscop. Vine și se duce. E ca și cum aș avea acces la amintirile altcuiva. Din fundul unui puț.

Sau ca prin vis.

— Amintirile altcuiva?

— Este rândul meu. Cu ce se ocupă mama ta?

— Asta e secret.

— Pun pariu că așa-i, spuse ea, măsurându-l cu privirea.

La puțin timp după aceea puse punct sesiunii de interogatoriu. Ce era de fapt adevărata empatie, dacă nu capacitatea de a te retrage câteodată, lăsându-l în pace pe celălalt? Obosită, în camera ei, ea nu devenise mai puțin ageră, cât, mai degrabă, prea relaxată.

Îl punea în încurcătură. Continua să vadă părți ale ei despre care nu știuse că există, care nu existaseră la biologa pe care o știa el din dosare și transcrieri. Avea senzația că astăzi vorbise cu cineva mai tânăr, parcă, mai vorbăreț, dar și mai vulnerabil, dacă ar fi ales să exploateze asta. Poate *fiindcă* îi invadase teritoriul cât era bolnavă – sau poate că, din vreun motiv anume, ea încerca diferite personalități. Ceva din el simțea lipsa acelei Păsări Rare de dinainte, cea cu chef să-l înfrunte.

Trecând din nou prin punctele succesive de securitate, trecând pe lângă portretele și fotografiile falsificate, își dădu seama că, măcar, ea admisese că unele dintre amintirile sale despre expediție erau intacte. Era, oarecum, un progres. Deși încă i se părea că totul e prea lent, că durează prea mult și că-i lua prea mult timp să priceapă. Un ceas care ticăia fără să-l poate vedea, aflat mai presus de puterile sale de a-l vedea cu adevărat.

Într-o bună zi și portretul ei avea să fie atârnat pe perete. Când subiectul era încă în viață, oare îl puneau să pozeze, sau creau totul din fotografii deja existente? Aveau s-o pună să relateze lucruri inventate despre experiențele sale din Aria X, fără să-și amintească, de fapt, vreodată, pe deplin, ce anume se întâmplase?

015: A ȘAPTEA BREȘĂ

În straturile sedimentare din biroul directoarei fuseseră îngropate și fotografii. Multe erau cu farul, văzut din diverse poziții, câteva din expediții, dar și reproduceri ale unor

dagherotipii străvechi, făcute la puțin timp după construirea farului, împreună cu schițe și hărți. Apărea și anomalia topografică, deși imagini cu ea erau mai puține. Printre ele, o a doua copie a uneia dintre fotografiile aflate pe peretele opus biroului său – aproape sigur cea pe care o văzuse biologa. Fotografia alb-negru a ultimului paznic de far, Saul Evans, cu unul dintre asistenții săi în stânga, iar în dreapta, aplecată de mijloc, suită pe niște stânci aflate pe fundal, o fată a cărei figură era pe jumătate ascunsă de gluga gecii. Avea oare părul negru, castaniu sau blond? Imposibil de spus după doar cele câteva șuvițe care se vedeau. Purta o cămașă practică de flanel și blugi. Fotografia avea ceva de iarnă, iarba de pe fundal era veștedă și rară, valurile se vedeau dincolo de nisip, părând să se înalțe pline de răceală. O fată de prin partea locului? Ca în atâtea alte cazuri, poate că n-aveau niciodată să afle cine fusese. Coasta uitată nu era tocmai locul ideal în care să trăiești dacă te interesa să fii găsit în scripte.

Paznicul farului arăta de cam cincizeci de ani, dar Control știa că cincizeci de ani era vârsta maximă până la care se putea lucra într-un asemenea post, deci omul trebuie să fi avut mai puțin de atât. O față bătută de intemperii, bărboasă, cum era și de așteptat. O șapcă de căpitan de vas, deși bărbatul nu fusese niciodată marinar. Control nu putea intui prea multe privindu-l pe Saul Evans. Arăta ca un clișeu ambulant, de parcă s-ar fi străduit, ani întregi, să imite mai întâi un predicator excentric, ale cărui predici se refereau la foc și pucioasă, apoi să arate în felul în care toată lumea s-ar fi așteptat să arate un îngrijitor de far. Puteai deveni invizibil în felul ăsta, după cum aflase Control din cele câteva operațiuni pe teren. Devii un gen și nu te mai vede nimeni. Gând paranoic: ce deghizare mai bună decât asta se putea? Dar deghizare cu ce scop?

Fotografia fusese făcută de un membru al Brigăzii Știință și Paraștiință, cam cu o săptămână înainte ca Evenimentul să creeze Aria X. Fotograful dispăruse când se lăsase frontiera. Era singura poză cu Saul Evans pe care o aveau, dacă nu puneai la socoteală câteva instantanee făcute cu douăzeci de ani mai devreme, cu mult înainte ca el să vină pe coastă.

Era după-amiază târziu și Control simțea că nu avansase prea mult – ci că-și oferise doar un respiro de la administrarea Diviziei Sudice – dar până și acesta fu întrerupt (iarăși) de

sunetul contactului dintre baricada sa de scaune, refăcută, și o apariție care se dovedi a fi Cheney, care, ambițios, întindea gâtul peste scaunele scrâșnitoare, încercând să se holbeze pe după colț.

— … Salut, Cheney.

— Salut… Control.

Poate din cauza poziției sale precare, Cheney părea rătăcit pe-acolo, deși era de fapt un intrus. Ori poate arăta ca și cum ar fi crezut că biroul era gol, iar scaunele vorbeau despre vreo schimbare în ierarhie?

— Da? spuse Control, nevrând să-l invite pe Cheney înăuntru.

X-ul feței sale se încordase, iar liniile din care era format încercau fără succes să se elibereze și să devină ori paralele, ori o linie unică.

— Ăă, da, păi, mă întrebam dacă te-ai interesat de… știi tu… *excursia* directoarei.

Ultimele cuvinte rostite cu voce scăzută și însoțite de o uitătură furișă în lungul holului. Cheney avea o facțiune și el? Ar fi fost obositor. Dar neîndoielnic că avea: era singura speranță adevărată a oamenilor de știință agitați, înghesuiți în subsol, așteptând să fie puși pe liber, scoși unul câte unul din birourile și birouașele lor de mâna gigantică, invizibilă a Centrului, apoi aruncați în groapa cu jăratic a indiferenței și a șomajului.

— Dacă tot ești aici, Cheney, am o întrebare pentru tine. S-a întâmplat cumva ceva, orice, ieșit din comun la penultima expediție din a unsprezecea serie?

Încă un lucru pe care îl ura Control când venea vorba despre expedițiile cu repetiție: numerotare prea stufoasă, dificultate în a-ți aminti numărul propriu-zis al fiecăreia.

— Era, parcă X.11. H, nu?

Cheney, oprit într-o aglomerație de scaune, apăru întreg, cu geacă de motor și celelalte, în cadrul ușii.

— X.11. J. Nu cred. Ai dosarele.

Dar chiar asta era problema. Control avea un raport destul de neîncheg at, unde apărea inclusiv informația că directoarea se ocupase de intervievarea celor întorși… iar interviurile erau uimitor de vagi, cu mesajul acela suspect de voios, gen nu-s-a-întâmplat-nimic-rău.

— Ei bine, a fost expediția de dinainte de *excursia specială* a directoarei. Mă gândeam că poate știi ceva despre asta.

Cheney scutură din cap, părând să-și regrete profund, acum, intruziunea.

— Nu, nu știu mare lucru. Nu-mi vine nimic în minte.

Îl făcea biroul directoral, cumva, să nu se simtă în apele lui? Privirea parcă nu izbutea să i se fixeze pe nimic, ricoșa în pereți și în tavan. Apoi, o clipită doar, cât ar bate din aripi o molie, își aruncă ochii asupra mormanelor de dovezi neprofesionale care-l înconjurau pe Control. Credea oare că-s mormane de aur pe care Control intenționa să le fure sau că-s movile de sendvișuri cu rahat pe care acesta era forțat să le înghită?

— Atunci să te-ntreb despre Lowry, zise Control, cu gândul la bilețelele cu ambigua inițială „L” pe care le găsise și la filmul pe care avea să-l urmărească, mult prea curând. Cum se înțelegeau directoarea și Lowry?

Cheney păru la fel de stingherit de întrebare, dar mai dornic să răspundă.

— Cum se înțeleg de fapt oamenii, dacă stai să te gândești? Lowry nu mă plăcea, personal vorbind, dar profesional ne înțelegeam foarte bine. Știa să aprecieze rolul pe care-l jucam. Știa cât de important era să avem echipamente de calitate.

Ceea ce însemna că, probabil, Lowry aprobase toate achizițiile solicitate de Cheney.

— Dar cu el și directoarea cum era? întrebă iarăși Control.

— Așa, la modul sincer? Lowry o admira în felul lui, a încercat s-o protejeze, dar ea n-a vrut asta. Era foarte independentă de felul ei. Și, am impresia, era de părere că el era prea ridicat în slăvi doar fiindcă supraviețuise.

— N-a fost un erou?

Un erou glorios al revoluției pus pe perete, refăcut din fotografii trucate și documente măsluite. Reabilitat după experiența îngrozitoare. Făcut să fie productiv. Aruncat la Centru după un timp.

— Sigur, sigur, zise Cheney. Normal că da. Dar na, poate că s-a cam exagerat cu eroismul ăsta. Îi plăcea să bea. Îi plăcea s-o facă pe șeful. Îmi amintesc că, la un moment dat, directoare a zis ceva nu prea frumos, l-a comparat cu un prizonier de război care crede că, doar fiindcă a suferit o grămadă, știe multe chestii. Deci niște frecușuri erau, dar cu toate astea colaborau. Chiar lucrau împreună. Își respectau opiniile divergente.

Un zâmbet iute, o străfulgerare menită, parcă, să transmită

„Suntem cu toții tovarăși aici”.

— Interesant.

Deși nu chiar. Încă o descoperire tactică: dovezi ale unor confruntări în Divizia Sudică, o perturbare a armoniei organizaționale, fiindcă oamenii nu erau roboți și nu puteau fi constrânși să se comporte ca niște roboți. Sau puteau?

— Da, dacă spui tu, făcu Cheney și se opri.

— Mai e ceva? întrebă Control privindu-l țintă, cu un zâmbet înghețat, provocându-l să întrebe despre investigația pe care o făcea în privința excursiei directoarei.

— Nu, de fapt nu. Nimic. Nu-mi vine altceva, spuse Cheney ușurat în mod vizibil.

Își luă rămas-bun în stilul lui propriu, complicat, împleticindu-se și lovindu-se de scaune, apoi ieșind din raza vizuală și îndepărtându-se pe coridor.

După asta, Control nu se mai concentră decât pe sortarea simplă, până ce ordonă toate bucățile de hârtie și așeză toate teancurile în cutii, pentru un nou proces de împărțire pe categorii care avea să fie făcut mai târziu. Deși băgase de seamă numeroasele trimiteri la Brigada Știință și Conștiință, descoperise doar trei mențiuni scurte despre Saul Evans, pe lângă poza aceea. Ca și cum interesul directoarei s-ar fi direcționat spre altceva.

Însă scosese la iveală și pusese deoparte o foaie dublă scrisă de mâna directoarei, conținând cuvinte și fraze aparent haotice, despre care-și dăduse seama, până la urmă, consultând și dosarul PGM al lui Grace, că fuseseră folosite drept comenzi hipnotice în a douăsprezecea expediție. Ei bine, *asta* era ceva interesant. Aproape că-i veni să-l apeleze pe telefonul interior pe Cheney, să-l întrebe, dar ceva îl făcu să pună la loc receptorul înainte să apese tasta ce iniția conexiunea.

La șase și un sfert, Control simți impulsul să iasă și să se plimbe pe coridor, să se mai dezmorțească. Toate zgomotele păreau atenuate și chiar sunetul depărtat al unui radio aducea cu un cântec de leagăn distorsionat. Mergând și mai mult, trecu printr-un capăt al cantinei acum goale și auzi zgomote dinspre o debara, aproape de coridorul ce ducea spre secția științifică. Plecase aproape toată lumea, intenționa și el să plece curând, dar sunetele îl bruiau. Cine era înăuntru? Omul de serviciu cel scump la vedere, spera. Detergentul acela oribil trebuia

neapărat schimbat. Era convins că reprezintă un risc pentru sănătate.

Apucă, așadar, mânerul ușii, simțind o mică descărcare electrică atunci când îl răsuci, și împinse ușa cu toată puterea.

Ușa se dădu de perete, ricoșă și îl lovi pe Control.

În fața rafturilor cu consumabile stătea ghemuită o creatură palidă, dezvăluită de lumina pătrunzătoare a unui singur bec ce atârna de un cablu lung.

Agonia unei plăceri copleșitoare, deși insuportabile, îi deforma trăsăturile.

Whitby.

Gâfâind, Whitby ridică privirea spre Control. Expresia agonică începea să se evapore, lăsând în urmă o expresie de șiretenie combinată cu precauție.

Era clar că Whitby trebuie să fi suferit ceva traumatic. Probabil că tocmai aflase că-i murise vreun membru al familiei sau prieten apropiat. Deși, totuși, Control fusese cel care recepționase șocul.

Zise, prostește:

— Mă întorc mai târziu.

Ca și cum ar fi avut programată o ședință în debaraua aceea.

Whitby sări în picioare, agil ca un păianjen, iar Control tresări și făcu un pas înapoi, convins că Whitby îl atacă. Însă Whitby îl trase în debara și închise ușa după el. Pentru un om de o constituție atât de fragilă, Whitby avea o strânsoare surprinzător de puternică.

— Nu, nu, intră te rog, i se adresă el lui Control, ca și cum n-ar fi fost capabil să vorbească și să-și călăuzească șeful înăuntru în același timp.

Parcă erau într-un film vechi, cu sunetul prost sincronizat.

— Chiar pot să mă întorc mai încolo, zise Control, zguduit încă, conservându-și iluzia că nu-l văzuse pe Whitby, tocmai, într-o stare de extremă surescitare… și iluzia că acesta era de fapt biroul lui Whitby și nu o debara.

Whitby se holbă la el în lumina difuză a becului ce atârna, aproape de el, fiindcă spațiul, cu amândoi acolo, era strâmt, îngust, cu un tavan înalt ce nu se putea zări prin bezna din susul becului; era ca un scut care reflecta lumina doar în jos. Rafturile, de amândouă părțile spațiului central, ofereau privirii câteva șiruri de recipiente cu detergenți cu iz de coajă de lămâie, lângă

care se mai găseau provizii de supă la cutie, niște capete de mop de rezervă, pungi menajere și câteva ceasuri digitale, cu un strat zdravăn de praf depus pe cadrane. O scară lungă, argintie, se înălța în beznă.

Whitby *încă* își recompunea expresia feței, își dădu seama Control; încă trebuia să-și alunge încruntarea și s-o facă zâmbet, să-și șteargă cu totul încordarea înfricoșată de pe trăsături.

— Stăteam și eu puțin într-un loc liniștit, zise Whitby. Poate fi greu de găsit.

— Păreai să ai o criză, sincer să fiu, spuse Control, neștiind dacă mai voia să continue cu șaradele. Te simți bine?

Acum, când era clar că Whitby n-avea să cadă pradă unui episod psihotic, se simțea mai în largul lui s-o spună. Dar era, totodată, jenat de faptul că Whitby izbutise cu atâta ușurință să-l prindă aici.

— Absolut deloc, zise Whitby și în cele din urmă un zâmbet îi apăru pe chip, făcându-l pe Control să spere că celălalt răspunsese doar la prima parte a celor spuse. Cum pot să te ajut?

Control se prefăcu că acceptă povestea pe care i-o oferea în continuare Whitby, fie și pentru că observase că încuietoarea interioară a ușii fusese blocată cu ajutorul unui instrument dur. Deci Whitby își dorise spațiu privat, dar se și temuse teribil ca nu cumva să rămână captiv în încăperea aceea. Exista un psihiatru în echipă – la dispoziție pe gratis pentru angajații de la Divizia Sudică. Control nu își amintea să fi văzut nimic, în dosarul lui Whitby, care să indice că se dusese vreodată la o consultație.

Îi luă puțin mai mult timp să răspundă decât ar fi fost firesc, poate, dar găsi un motiv. Ceva care să îi permită să depășească momentul și să plece de-acolo într-un fel rezonabil. Să-i păstreze demnitatea lui Whitby. Poate.

— Nu e cine știe ce, de fapt. E vorba despre unele dintre teoriile despre Aria X.

Whitby dădu din cap.

— Da, de exemplu chestiunea universurilor paralele, zise de parcă ar fi reluat o conversație începută altă dată, o conversație pe care Control n-o mai ținea minte.

— Da, poate că de acolo a venit lucrul ăsta care-a poposit în Aria X, zise Control, deși nu credea așa ceva, fără să pună la

îndoială accentul pe această versiune.

— Asta, da, zise Whitby, dar mă gândeam mai degrabă la felul în care orice decizie pe care o luăm duce la desprinderea, teoretic, a unui nou univers, așa că există un număr infinit de universuri.

— Interesant, zise Control.

Dacă-l lăsa pe Whitby să conducă, poate că dansul avea să se termine repede.

— Și în unele dintre ele, explică pe un ton tot mai răspicat Whitby, am rezolvat misterul, în altele, misterul nici n-a existat și n-a *apărut niciodată* o Arie X. Și asta ne mai liniștește. Poate ar trebui, chiar, să fim *mulțumiți* cu asta.

Fața i se pleoști când continuă:

— Dar ne putem gândi și la altele. Unele dintre universurile în care am rezolvat misterul ar putea fi separate de al nostru printr-o membrană dintre cele mai fine, printr-o variație aproape insesizabilă. Asta îmi stă mereu în minte. Ce detaliu banal nu vedem oare, sau ce lucruri facem care ne îndepărtează de răspuns?

Lui Control nu-i plăcea tonul confesiv al lui Whitby, fiindcă avea impresia că acesta dezvăluia un lucru pentru a ascunde un altul, precum felul în care explicase biologa senzația înecului. Asta în același timp cu universurile paralele de percepție care se deschideau între el și Whitby când vorbea, fiindcă lui Control i se părea că Whitby vorbește despre *breșe*, aceleași breșe care-l preocupau, zi de zi, și pe el. Whitby, vorbind despre breșe, îl făcea să se înfurie ca și cum i s-ar fi încălcat teritoriul, de parcă Whitby ar fi comentat ceva din trecutul lui Control, deși asta n-avea nicio logică.

— Poate că e prezența ta, Whitby, zise Control, o glumă, dar o glumă crudă, menită să-l îndepărteze pe celălalt, să încheie conversația. Poate că, dacă n-ai fi aici, am fi rezolvat deja totul.

Expresia de pe fața lui Whitby era oribilă; se blocase între certitudinea că ideea fusese exprimată cu umor de Control și cea de a ști că nu conta dacă fusese vorba despre o glumă sau despre ceva serios. Control își dădu seama, atunci, că gândul acesta nu era original, ci că-i venise de multe ori în minte lui Whitby. Ar fi fost prea nesincer, acum, să continue cu un „N-am vrut”, așa că o versiune a lui Control se mulțumi să plece pur și simplu, să alerge pe hol cât de repede putea, conștient că

soluția era cam neortodoxă, dar fără să se poată înfrâna. În universurile paralele, alți Control alergau pe mocheta verde, ori stăteau pe loc și se scuzau/râdeau de toată chestie/schimbau subiectul/se prefăceau că răspund la un apel telefonic sau... cum proceda de fapt el, nu ziceau nimic și lăsau să se adune o tăcere stânjenitoare.

Ca să i-o plătească, deși Control nu înțelese asta atunci, Whitby zise:

— Ai văzut filmul, nu? Din prima expediție?

— Încă nu, răspunse de parcă ar fi recunoscut că e virgin.

Era programat pentru mâine.

Un fior neobservabil din exterior îl cuprinsese pe Whitby în timp ce punea întrebarea, un soi de încercare spasmodică de a alunga, de a respinge... ceva, dar Control avea de gând să lase alte versiuni ale lui, din viitor, să-l întrebe pe Whitby de ce.

Exista oare o realitate în care Whitby rezolvase enigma, și îi spunea asta acum? Sau o realitate în care el îl strângea pe Whitby de gât, doar fiindcă era Whitby? Poate că în alte variante, în același moment, îl întâlnea pe Whitby într-o grotă, după un holocaust nuclear, sau într-un magazin, cumpărând înghețată pentru soția gravidă, sau se plimbau pe câmpii, asta poate în unele scenarii în care se cunoscuseră mai demult – Whitby, suplinitorul enervant, vreme de o săptămână, la ora de engleză din primul său an de liceu. Poate că întrezărea, acum, de ce nu avansase Whitby mai mult, de ce propriile sale cercetări erau mereu întrerupte de corvoade făcute pentru ceilalți. Continua să fie dispus să-i acorde lui Whitby scuza unei traume pentru a-i explica acțiunile, se întreba dacă străbătuse destule niveluri pentru a ajunge în centrul lui Whitby sau dacă nu cumva nici nu exista un centru și aceste straturi suprapuse îl defineau pe omul acela.

— Camera *asta* voiai să mi-o arăți? întrebă Control ca să schimbe subiectul.

— Nu. De ce ai crede așa ceva?

Ochii holbați ai lui Whitby și expresia bruscă de uimire jucată îl transformară într-o bufniță descărnată.

Control izbuti să iasă de acolo la vreun minut după aceea. Însă nu-și putea scoate din cap imaginea lui Whitby lovit de agonie. Și tot nu știa de ce se ascunsese în debara.

Vocea îl sună după câteva minute, în vreme ce Control se

străduia cu disperare să termine odată ziua de muncă și să plece. Control era gata, în pofida lui Whitby. Sau poate tocmai datorită lui Whitby. Se asigură că ușa de la birou era încuiată. Luă de pe masă bucata de hârtie pe care mâzgălise niște observații adresate sieși. Apoi puse cu atenție Vocea pe speaker, pe volum mediu, după ce testase deja să nu apară vreun ecou, nicio impresie că s-ar petrece ceva ieșit din comun.

Salută.

Urmă o discuție.

Vorbiră un timp. Apoi Vocea spuse „Bine”, în vreme ce Control continua să se uite, din când în când, peste foaia lui.

— Doar stabilizează și fă-ți treaba. Paralizia nu e nici ea o opțiune viabilă. O să ai nevoie de un somn bun diseară.

Stabilizează. Paralizie. Viabilă. Când închise, își dădu seama alarmat că el însuși se simțea ca și cum *ar fi fost* stabilizat. Că acum întâlnirea cu Whitby părea un moment pasager, fără însemnătate în contextul general al misiunii sale.

016: SPAȚII LOCALE

La casa de marcat a restaurantului, în dimineața următoare, casiera, o femeie durdulie, cu păr cărunt, îl întrebă:

— Ești și dumneata din ăștia care lucrează la agenția guvernamentală, la baza militară?

Pus în alertă, încă somnoros și puțin mahmur:

— De ce întrebați?

— A, zise cu drăgălășenie femeia, toată lumea aia arată cumva la fel, atâta tot.

Voia să fie întrebată „adică arată cum?”, însă, în loc de asta, el se mulțumi să-i zâmbească misterios și să-i dea comanda. Nu voia să știe ce expresie comună arbora, în ce club secret intrase fără să-și dea seama. Oare femeia avea un tabel pe undeva, unde verifica anumite caracteristici împărtășite de toți?

Întors în mașină, Control observă că țânțarul mort fusese acoperit deja cu un strat de mucegai alb, la fel ca picătura uscată de sânge de pe parbriz. Simțindu-se atins în sentimentele sale de ordine și curățenie, șterse totul cu un șervețel. Oricum, cui i-ar fi putut prezenta această dovadă a intruziunii?

Primul lucru din programul său era mult așteptata vizionare a casetei filmate de prima expediție. Aceste fragmente video existau într-o cameră specială de vizionare, dintr-o zonă a clădirii adiacentă celei în care erau ținuți membrii expedițiilor. Un panou de comandă masiv, alb, se vedea lipit de peretele din fund al spațiului aceluia înghesuit. În partea de sus se înălța mai ascuțit decât la bază și imita forma cuprinzătoare, de potcoavă, a clădirii Diviziei Sudice. Încastrat în panoul acela – un creștet cenușiu vârât într-o glugă severă, cubistă – se afla un televizor ce oferea acces la filmul acela și la nimic altceva. Televizorul era un model mai vechi, voluminos, din vremea primei expediții. Spinarea lui Control încă reținea amintirea unei greutăți strivitoare, a unui aparat similar, din vremea când încercase să bage un asemenea televizor în camera sa de cămin.

Un pupitru jos, de nuanța marmurei negre, cu luciri de plastic, se afla în fața televizorului, și pe el butoane și manete de modă veche permiteau manipularea conținutului video – aproape ca într-un muzeu sau ca la o mașinărie din cele alimentate cu bănuți, de la bâlciuri. Sub pupitru fusese îndesată o falangă formată din patru scaune de conferință acoperite cu piele neagră. Locul devenea aglomerat când scoteai scaunele, deși tavanul se înălța la hăt, vreo șapte metri deasupra. Asta ar fi trebuit să-i diminueze ușoara claustrofobie, dar nu făcea decât să-i adauge și o ușoară amețeală, din cauza unghiului consolei. Ventilatoarele de sus, observă, erau pline de praf. Un miros înțepător, ca de torpedou de automobil, se amesteca cu un iz de rugină și mucegai.

Numele a douăzeci și patru dintre cei douăzeci și cinci de membri ai primei expediții fuseseră gravate pe niște plăci mari aurii, prinse pe pereții laterali.

Dacă Grace nu recunoscuse că peretele cu textul scris de paznicul farului ar fi un memorial dedicat fostei directoare, nu mai putea nega, de data asta, că această încăpere folosise *cu adevărat* ca monument comemorativ pentru expediția aceea și nici că ea însăși servise drept gardian și curator aici. Nivelul de securitate era atât de ridicat, pentru bucata de film, încât dintre angajații actuali de la Divizia Sudică doar fosta directoare, Grace și Cheney avuseseră acces. Ceilalți puteau vedea fotografii, puteau citi transcrieri, însă și atunci doar în condiții atent controlate.

Așadar, Grace îi servise ca om de legătură, fiindcă nimeni altcineva nu mai putea face asta și, când își trase tăcută un scaun și, cu gesturi misterioase, pregăti filmul, Control își dădu seama că ceva, în ea, se schimbase. Pregătea filmul pentru vizionare nu cu atitudinea de condescendență răutăcioasă la care s-ar fi putut aștepta, ci cu un devotament iubitor și cu o lentoare mai obișnuită pentru cimitire decât pentru săli de vizionare. De parcă acesta ar fi fost un spațiu neutru și, între ei, fără știrea lui, s-ar fi semnat un acord de încetare a focului.

Filmul avea să-i înfățișeze oameni morți, care deveniseră o legendă întunecată în Divizia Sudică, și vedea că își ia foarte în serios misiunea de maestru de ceremonii. Probabil în parte fiindcă așa făcuse și fosta directoare – iar directoarea îi cunoscuse pe oamenii ăștia, chiar dacă predecesorul ei îi trimisese la pieire. După un an de pregătiri. Cu cele mai bune echipamente pe care izbutise să le capete sau să le creeze Divizia Sudică, condamnându-i.

Control își dădu seama că inima îi bătea mai iute acum, că gura i se uscase și palmele îi asudau. Parcă era pe cale să dea un examen extrem de important, unul cu consecințe.

— Se explică singur, zise într-un sfârșit Grace. Filmul pornește cu începutul și continuă cronologic. Poți să te muți de la o parte la următoarea. Poți să sari peste unele părți – cum preferi. Dacă n-ai terminat într-o oră, o să vin aici și sesiunea asta o să se termine.

Recuperaseră mai bine de o sută cincizeci de fragmente, cea mai mare parte cu lungimi între zece secunde și două minute. Unele salvate de Lowry, altele de a patra expediție. Nu era recomandat uitatul la aceste fragmente mai mult de o oră o dată. Și prea puțini stătuseră să se uite atât.

— O să aștept, oricum, afară. Poți să bați în ușă dacă termini mai repede.

Control încuviință din cap. Asta însemna că urma să fie încuiat aici? Așa se părea.

Grace se ridică de pe scaun. Control îi luă locul și, plecând, femeia își lăsă, pe neașteptate, o mână pe umărul său, apăsând, poate, ceva mai mult decât ar fi fost necesar. Apoi se auzi clicul încuietorii de afară și Grace îl lăsă singur în tainița de marmură, cu numele fantomelor pe pereți.

Control ceruse experiența aceasta, însă acum nu și-o mai

dorea cu adevărat.

Primele secvențe arătau lucruri normale: ridicarea taberei, farul în depărtare, apărând când și când, cu intermitențe. Formele copacilor și ale corturilor se profilau întunecate pe fundal. Cer albastru rotindu-se, fiindcă cineva coborâse aparatul de filmat și uitase să oprească înregistratul. Râsete, glumițe, dar Control era, precum un clarvăzător sau un călător în timp, deja suspicios. Asista la lucruri normale, la care te puteai aștepta, camaraderia banală pe care o arătau ființele umane, sau vedea heralzi ai unor comunicate secrete, subcutanate și puternice? Control nu voise interferență, nu dorise să fie contaminat de analizele sau opiniile altora, așa că nu citise tot ce apărea la dosar. Dar își dădu seama, pe loc, că era deja prea blindat cu informație și prea cinic în privința precauției sale ca să nu se găsească ridicol. Dacă nu era atent, totul avea să fie mărit, interpretat greșit, până ce fiecare imagine avea să poarte promisiunea unei amenințări. Avea în minte observația unui alt analist, că nu mai întâlnise nicio altă expediție, apoi, ceea ce urma el să vadă. Cel puțin dintre acelea care reveniseră.

Câteva imagini din jurnalul video al conducătoarei expediției se desfășurau la apus – siluete, foc de tabără în spate – și nu arătau nimic din ce Control nu știa deja. Urmau apoi șapte fragmente, fiecare de câte patru sau cinci secunde, care nu arătau nimic altceva decât umbre întunecate: cadre de noapte fără contrast. Se uită atent în bezna aceea, sperând că avea să se ivească vreo formă sau vreo imagine. Însă, până la urmă, nu văzu decât niște puncte negre, iluzii optice datorate autosugestionării, mișcându-se pe la coada ochiului ca niște paraziți minusculi.

Trecu o zi, timp în care membrii expediției se răspândiră în valuri, pornind de la tabăra-bază, iar Control încercă să nu se atașeze de niciunul. Să nu se lase înduioșat de șarmul glumelor lor, făcute adesea. Nici de evidenta lor seriozitate și competență, unele dintre mințile cele mai strălucite pe care le putuse găsi Divizia Sudică. Nori alungiți se întindeau pe cer. Un moment de gravitate, la vederea rămășițelor unui șir de camioane și de tancuri, trimise acolo înainte ca frontiera să coboare. Echipamentul fusese deja acoperit de pământ și vegetație agățătoare. Până să ajungă a patra expediție, Control știa asta, toate urmele aveau să dispară, rechiziționate în scop

propriu de Aria X, privilegiu al învingătorului. Dar nu existaseră rămășițe umane care să-i tulbure pe cei din prima expediție, deși Control văzu că unele fețe erau încruntate. Deja, dacă ascultai atent, se puteau auzi problemele de transmisie ale stațiilor radio cu care fuseseră înzestrați membrii expediției, tot mai multe apeluri cu „recepție” și „e cineva acolo?”, urmate de pârâieli.

Încă o seară, apoi începutul unei zile noi, și Control se simțea ca și cum ar fi urmărit un videoclip alert, aproape reușind să se relaxeze în încrengătura de momente nevinovate și să rămână acolo, într-o fericită ignorare a restului. Deși, de acum, bruiajul se instalase și comunicațiile prin stații se transformaseră în neînțelegeri și cuvinte auzite pe jumătate. Transmițătorii și receptorii începuseră să fie colonizați de o forță externă, doar că nu-și dădeau seama încă. Sau, cel puțin, nu formulau nicio îngrijorare în fața camerei. Control alese să nu revadă acele bucăți. Îi dădeau fiori reci pe șira spinării și-i făceau un pic greață, îi creșteau amețeala și claustrofobia.

Însă, în cele din urmă, Control nu se mai putu păcăli singur. Apăruse faimosul fragment de douăzeci de secunde, despre care dosarul arăta că fusese filmat de Lowry, care fusese atât antropolog, cât și expert militar în cadrul echipei expediționare. Cea de-a doua zi în amurg, la apus. Turnul opac, întunecat al farului zărindu-se ceva mai departe. În inocența lor, nu văzuseră nicio problemă în a se separa, iar grupul lui Lowry decisese să poposească lângă cărare, printre rămășițele unor case abandonate aflate cam la jumătatea drumului spre far. Casele abia dacă fuseseră destule cât să alcătuiască un cătun, nu avea nume pe hartă, dar fusese cel mai populat punct din zonă.

Un fâșâit, genul pe care Control îl asocia cu mișcarea ierburilor de pe țărm și cu bătaia brizei, dar abia sesizabil. Zidurile părăginite formau niște umbre negre în contrast cu cerul și el nu putea să vadă decât banda lată a cărării pietruite. Filmând, Lowry mișcase un pic camera. Undeva, în față, o femeie, conducătoarea expediției, țipa: „Fă-o să se oprească!” Fața îi fusese transformată în mască de lumina camerei de filmat; în jurul ochilor și gurii i se formaseră umbre severe. De cealaltă parte, de după ceva care semăna cu o masă de picnic grosolană ce părea pârlită de foc, o femeie, conducătoarea expediției, țipa: „Fă-o să se oprească! Te rog, oprește-te! Te

rog!” O mișcare piezișă și o răsucire a camerei de filmat, apoi imaginea se fixase, probabil fiindcă Lowry încă filma. Lowry nu mai avea aer, iar Control își dădu seama că sunetul pe care-l auzise și înainte fusese un soi de răsuflare-șoaptă, ce avea în ea și un gâjâit slab. Auzea și voci agitate, ascuțite, de undeva din afara cadrului. Femeia din stânga ecranului încetă atunci să țipe și se holbă în aparat. Femeia din dreapta se opri și ea din țipat și se uită fix în cameră, la fel ca prima. O frică identică, același aer rugător și nedumerit iradiau înspre el de pe măștile fețelor lor, de atât de departe, după atâția ani. Nu putea face distincție între cele două apariții, nu în lumina aceea tulbure.

Atunci, cu spatele rigid, lipit de spătarul scaunului, Control își dădu seama că nu amurgul răpise peisajului din spatele lor orice nuanță de culoare. Era, mai degrabă, ca și cum cineva intervenise în peisaj, ceva de o asemenea mărime, încât marginile sale depășeau cu mult capacitatea obiectivului camerei de a-l cuprinde. În ultima secundă a filmării, cât cele două femei încă se holbau, încremenite, fundalul părea să se schimbe, să se tot miște... apoi urmă un fragment încă și mai dătător de fiori: Lowry, de data asta în fața camerei, prostindu-se pe plajă, în dimineața următoare, și râsetele din spate, ale persoanei care filma. Nicio mențiune despre conducătoarea expediției. Nicio urmă de ea și nici vreo apariție în vreun alt film, știa asta. Nicio explicație din partea lui Lowry. Era ca și cum ar fi fost ștearsă din amintirile tuturor sau de parcă ar fi suferit cu toții o traumă imensă, inimaginabilă, peste noapte, nesurprinsă de camera de filmat.

Însă disoluția continuase, în ciuda aparentei lor bucurii și relaxări. Fiindcă Lowry zicea acum cuvinte lipsite de sens, iar persoana din spatele camerei răspundea ca și cum l-ar fi putut înțelege, fără ca propriul său limbaj să fie deformat.

În apa neagră, cu soarele lucind la miez de noapte, fructele se vor coace și întunecimea a ceea ce este de aur se va despica și va scoate la iveală revelația moliciunii fatale din pământ.

Masacrul îl urmă, de pe ecran, când plecă în cele din urmă, escortat de Grace înapoi în lumină sau, mai degrabă, într-un fel diferit de lumină. Masacrul putea să se mai țină după el un timp. Nu era sigur, îi era greu să formeze și să pronunțe cuvinte, nu făcuse decât să mormăie și să dea din cap către Grace când îl întrebase dacă se simțea bine, ținându-l de braț de parcă l-ar fi

sprijinit să nu cadă. Însă știa că, la ea, compasiunea avea un preț, că avea să plătească mai târziu pentru asta. Așa că-și trase brațul, insistând să nu fie însoțit la întoarcere.

Încă avea ziua întreagă în față. Trebuia să-și revină. Avea programată, în continuare, o sesiune cu biologa, apoi ședințe cu personalul, după care... uitase ce mai era. Poticnindu-se, împiedicându-se, lăsându-se într-un genunchi, își dădu seama că se afla în zona cantinei, cu mocheta ei verde familiară, modelul cu săgeți ațintite dinspre curte. Prins în razele de lumină ale ferestrelor acelora largi, aproape ca de catedrală. Afară era însorit, dar vedea deja, în mijlocul norilor albi, cenușiul furios ce indica, pentru după-amiază, alte averse.

Un far. Un turn. O insulă. Un paznic de far. O frontieră cu o ușă gigantică, scânteietoare. O directoare care plecase fără permisiune, care trecuse frontiera ieșind pe ușa aceea. Un țânțar strivit pe parbrizul său. Fața schimonosită de durere a lui Whitby. Lumina rotitoare a frontierei. Telefonul directoarei în borseta lui. Filme diavolești găzduite într-un catafalc memorial. Detaliile începeau să-l copleșească. Detaliile erau pe cale să-l înghită. Și încă nicio șansă de a le lăsa să se așeze sau să afle care erau importante și care neînsemnate. Pornise „în graba mare”, cum spunea maică-sa, și asta nu-l dusese prea departe. Era în pericol ca informația care curgea spre el să-i copleșească munca pregătitoare, cunoștințele pe care le adusese cu el. Obosise parcurgând dosare, concepând strategii. Și, cât de curând, trebuia să sape printre însemnările directoarei, iar asta avea să-i aducă și mai multe mistere, era sigur.

Urletele, spre sfârșit, nu mai conteneau. Cel ce ținea camera nu arăta uman. Treziți-vă, se rugase de membrii primei expediții, urmărind filmarea. Treziți-vă odată și înțelegeți ce se întâmplă cu voi. Dar n-o făcuseră. Nu reușiseră. Erau la kilometri distanță, iar el, după treizeci de ani scurși, nu-i mai putea preveni.

Control își lăsă mâna pe mochetă, pe săgețile verzi din fire textile împletite, aproape ca un mușchi. Îi simți asprimea, felul în care se uzase pe parcursul anilor. Oare era mocheta originală, de acum treizeci de ani? Dacă da, atunci toți actorii principali din filmele acelea, din dosare, merseseră pe ea, o traversaseră de-a lungul și de-a latul de sute și sute de ori. Poate chiar și Lowry, cu aparatul de filmat în mână, făcând glume înainte ca

expediția lor să înceapă. Mocheta era la fel de uzată cum devenise și Divizia Sudică, pe măsură ce-și executase misiunile încredințate în acel parc de distracții pe nume Aria X.

Acum erau și oameni care-l măsurau din priviri, trecând prin cantină. Trebuia să se ridice de-acolo.

Din încăperile mohorâte ale altor locuri se întrupează ceea ce nu poate niciodată să se cutremure.

Control trecu de la genunchii îndoiți la camera unde urma s-o ancheteze pe biologă – după ce se opri, pentru scurt timp, în biroul lui. Simțise nevoia unei ușurări, a unui fel de purificare. Ceruse informații despre Golful Stâncos, cea mai îndelungată misiune a bioloagei de dinaintea cooptării în expediția a douăsprezecea. Din felul în care arătau notele ei de teren și schițele, își dădea seama că era locul ei preferat. O pădure luxuriantă, un ecosistem plin de vegetație. Își închiriase o cabană acolo și, pe lângă fotografiile bazinelor mareice pe care le studia, avea poze cu locuința aceasta – rezultat al minuțioasei rutine de verificare a Centrului. Patul, arătând ca unul pliant, bucătăria confortabilă, soba neagră din colț care funcționa și pe post de șemineu, cu o gură de evacuare lungă ce continua cu hornul. Erau aspecte ale naturii sălbatice care-i plăceau, care-l calmau, la fel ca aerul simplu, domestic al cabanei.

Odată ajuns în încăpere, Control așeză în mijloc o sticlă cu apă și dosarele ei. O stratagemă care-l cam plictisea, și totuși… Maică-sa îi spusese mereu că repetarea ritualului făcea ca indicarea lucrului ce fusese făcut invizibil să pară cu atât mai dramatică. Cândva, curând, avea să arate cu degetul spre dosare și să facă o ofertă.

Luminile fluorescente pulsară și pâlpâiră; parcă se dizolvase ceva în ele. Nu-i păsa dacă Grace îl urmărea sau nu de după geam. Pasărea Rară arăta, astăzi, groaznic, nu atât bolnavă, cât mai degrabă ca și cum ar fi plâns. Avea ochii tiviți cu negru și o atitudine pleoștită. Orice dispoziție jucăușă sau distrată dispăruse cu totul, ori se ascunsese bine.

Control nu știa de unde să înceapă, fiindcă nu voia să înceapă deloc. Voia, de fapt, să vorbească despre imaginile video, dar asta era imposibil. Cuvintele zăboveau, se formau în mintea lui, dar nu deveneau sunet, prinse între nevoia și voința sa. Nu-i putea spune niciunei ființe umane, niciodată. Dacă îi scăpa, dacă ajungea să contamineze mintea altcuiva, nu și-ar fi iertat-

o. O iubită, care descoperise treptat unele lucruri despre natura slujbei sale, întrebase la un moment dat: „De ce o faci?” – adică de ce servea un asemenea scop clandestin, un scop ce nu putea fi comunicat altora, nu putea fi dezvăluit. Îi oferise răspunsul său standard, într-un fel emfatic, menit să atragă amuzamentul. Să-i deghizeze seriozitatea. „Ca să aflu. Ca să trec dincolo de văl.” Dincolo de frontieră. Și, când rostise asta, Control știuse că, în același timp, îi zisese și că nu l-ar fi deranjat s-o lase pe ea acolo, singură, de cealaltă parte.

— Despre ce ai vrea să vorbim? o întrebă pe Pasăre Rară, nu fiindcă i s-ar fi terminat întrebările, ci fiindcă voia ca ea să preia inițiativa.

— Despre nimic, zise ea apatică, iar cuvintele îi ieșiră ca o bolboroseală piezișă.

— Trebuie să fie ceva.

Se ruga. Haide, să fie ceva, să mă distragă de la masacrul din capul meu.

— Nu sunt biologa.

Asta îl făcu pe Control să iasă din el însuși, să se gândească la ce voise femeia să spună.

— Nu ești biologa, o îngână.

— O vrei pe biologă. Eu nu sunt biologa. Du-te să vorbești cu ea, nu cu mine.

Era vreo criză de identitate sau doar o metaforă?

Orice ar fi fost, își dădu seama că întâlnirea asta era o greșeală.

— Putem încerca din nou, după-amiază.

— Să încercăm ce? se răsti ea. Crezi că asta e *terapie?* Pentru cine?

El voi să spună o replică, însă, cu o zvâcnire a mâinii, ea azvârli pe jos dosarele și apa de pe masă, apoi îi apucă mâna stângă în amândouă mâinile ei, ținându-i-o strâns. În ochi i se citeau sfidarea și frica.

— Ce vrei de la mine? Ce vrei *cu adevărat?*

Cu mâna liberă, Control făcu semn gardienilor care dădeau buzna în încăpere, oprindu-i. Văzută cu coada ochiului, retragerea lor păru straniu de rapidă, ca și cum ar fi fost absorbiți înapoi prin cadrul ușii de ceva invizibil și monstruos.

— Nimic, zise, curios să vadă cum avea să răspundă ea.

Mâna femeii era umedă și caldă, nu neapărat plăcută la

atingere; ceva se întâmpla, neîndoielnic, sub pielea ei. Îi crescuse febra?

— N-o să colaborez la circumscrierea patologiei mele, șuieră ea, apoi gâfâi și strigă: Nu sunt biologa!

Control se eliberă din strânsoare, se depărtă de masă, se ridică în picioare și o văzu căzând la locul ei, pe scaun. Cu privirea pironită în tăblia mesei, nedorind să se uite la el. Nu suporta s-o vadă în starea asta proastă și suporta și mai puțin faptul că el părea să o fi provocat.

— Oricine ai fi, o să reluăm mai târziu cu toate astea, zise.

— Îmi faci pe plac, bolborosi ea cu brațele încrucișate pe piept.

Până să culeagă el de pe jos sticla cu apă, foile împrăștiate și să ajungă la ușă, ceva se schimbase iarăși în ea.

Vocea îi tremura, cuprinsă de o emoție nouă.

— Era o pereche de berze în balta aceea, când am plecat. Mai sunt încă acolo?

Îi trebui un moment să-și dea seama că se referea la plecarea în expediție. Și încă un moment ca să priceapă că era aproape o cerere de iertare.

— Nu știu, zise. O să aflu.

Oare ce se întâmplase acolo cu ea? Ce se întâmplase aici cu el?

Ultima secvență de film rămânea în propria-i categorie: „Neclasificat”. Toată lumea era moartă deja, în afară de Lowry, rănit, pe cale să se întoarcă la frontieră.

Și totuși, vreme de douăzeci de secunde bune, camera plutise peste stufărișurile lucitoare din smârcuri, peste lacurile de un albastru-intens, peste albul zdrențuit al valurilor înspumate, către far.

Coborând și ridicându-se, iarăși prăvălindu-se și înălțându-se din nou.

Cu ceea ce părea un înfiorător entuziasm.

O bucurie ce consuma totul.

017: PERSPECTIVĂ

Începeau să lipsească trepte. Începeau să apară trepte care nu existaseră. Prânzul urmă după o ședință pe care, în clipa

când se termină, Control aproape că o uită cu totul. Era aici să rezolve un puzzle, dar se simțea ca și cum puzzle-ul începea să-l rezolve pe el.

Control vorbise o vreme, asta își amintea, despre faptul că voia să știe mai multe despre far și legătura acestuia cu anomalia topografică. După care Hsyu zisese ceva despre structurile semantice din predica paznicului farului, la care singurul membru al departamentului de recuzită, un bărbat vârstnic și gheboșat, pe nume Darcy, cu voce scrâșnită, comentase peste ea, referindu-se la „rolul crucial, acum și pe viitor, al diviziei de acurateță istorică”.

Copacii înconjurau vatra focului, membrii expediției se aflau în jurul focului. Ceva atât de uriaș, încât nu-i vedeai marginile, târându-se ori înaintând pe fundal, furișându-se obscen între copaci și foc. Nu-i plăcea să se gândească la ce putea fi atât de mare și totuși suficient de agil ca să se strecoare astfel, nu voia să-și aducă în minte ideea unui val fluid de carne șerpuitoare.

Poate că ar fi continuat să dea din cap și să pună întrebări, însă felul în care-și mușca buza asistenta lui Hsyu, Amy, începuse să i se pară din ce în ce mai respingător. Încetișor. Metodic. Fără să se gândească. Scriind notițe ori șoptind în urechea lui Hsyu câte un crâmpei de informație. I se iveau dinții nu tocmai albi din stânga-sus, gingiile roz se dezveleau când i se retrăgea buza, apoi, cu precizie aproape ritmică, apuca și strângea, apuca și strângea partea stângă a buzei de jos, făcând-o să devină, după un timp, ceva mai roșie decât rujul cu care se dăduse.

Ceva *trecuse prin* sau *traversase* cadrul pentru un moment, pe fundal, în vreme ce în mijloc stătea ghemuit un tip cu barbă – nu Lowry, ci un oarecare O’Connell. La început, Control crezuse că O’Connell bolborosea, că zicea ceva într-o limbă pe care n-o înțelege el. Și, încercând să descopere logica, încercând să priceapă, Control aproape că o apelase pe Grace în clipa aceea, să-i spună ce descoperise. Însă, după alte câteva cadre, Control își dăduse seama că omul nu făcea decât să-și muște buza, și și-o tot mușcase până ce-i dăduse sângele, uitându-se, în tot acest timp, drept în camera video, fiindcă nu mai exista, își dăduse seama Control, niciun alt loc în care să te poți uita în siguranță. O’Connell vorbea în timp ce-și apuca buza cu dinții, însă cuvintele n-aveau nimic special, acum că Control citise inscripția

de pe perete. Era mesajul cel mai primar și mai banal cu putință.

Apoi prânzul, previzibil, la cantină. Prânz de stabilizare, așa crezuse, însă cuvântul *prânz*, repetat de prea multe ori, devenise o vorbă fără sens care se transformase în *prins*, care se transformase într-un iepure țopăitor, care se transformase în biologă, așezată la masa aceea deprimantă, care devenise la rându-i o expediție așezată în jurul focului de tabără, neștiutoare în privința a ceea ce avea să îndure.

Control îl urmări cu privirea pe Whitby, care îl preocupa și, totodată, îl îngrijora, cum își croiește împleticit drum printre mese, cu Cheney, Hsyu și Grace înșiruiți în spatele său. Whitby nu participase la ședință, însă Grace îl văzuse pitindu-se într-un coridor lateral când coborâseră scările și-l chemase să li se alăture la prânz. Apoi toată lumea îl urmase pe Whitby în habitatul său natural. Lui Whitby nu putea să-i placă perimetrul cantinei pentru mâncare. Probabil că îl prefera din cauza deschiderii sale, din cauză că avea spațiu larg, vizibil. Poate, pur și simplu, fiindcă puteai să evadezi de acolo în orice direcție.

Whitby îi conduse până la o masă rotundă, imitație de lemn, cu scaune joase de plastic, înghesuite toate în colțul aflat cel mai departe de curte, adiacent unui șir de trepte ce duceau spre spațiul mare și aproape pustiu de la al treilea nivel, pe care tocmai îl lăsaseră în urmă, și care nu era de fapt decât o platformă cu câteva săli de conferință. Control își dădu seama că Whitby alesese masa aceea ca să-și poată înghesui trupul slab în semicercul cel mai apropiat de perete – ca un pistolar atent, cu spatele la trepte, uitându-se peste cuprinsul sălii de mese până în curte, la verdele neclar al mlaștinii, a cărei umiditate făcea să răsară pe sticla ferestrelor bule de condens.

Control se așeză dinaintea lui Grace, iar Whitby și Hsyu se așezară în dreapta și în stânga acesteia. Cheney se prăvăli într-un scaun de lângă Control, față în față cu Whitby. Control începu să suspecteze, după felul în care părea să fi pus Grace stăpânire pe spațiu, că unii dintre ei nu erau aici din întâmplare și nici voluntar. X-ul posomorât de pe figura lui Cheney se netezi, plin de amabilitate, când acesta zise:

— O să rămân pe baricade cât vă duceți voi după haleală.

— Nu, ia-mi și mie o pară sau un măr, și-un pic de apă, și rămân eu, zise Control, simțind că îi este puțin greață.

Cheney dădu din cap aprobator, își retrase mâinile groase de pe tăblia mesei cu un plescăit și plecă cu ceilalți, lăsându-l pe Control să contemple fotografia mare, înrămată, ce atârna pe perete. Veche și prăfuită, înfățișa echipa de bază de la Divizia Sudică din vremea când fusese făcută. Control recunoscu câteva chipuri pe care le văzuse pe la diverse ședințe, și-și concentră privirea asupra lui Lowry, întors dintr-o vizită la Centru, arătând încă epuizat. Whitby era acolo și el, zâmbind larg în centrul pozei. Fotografia sugera că la un moment dat Whitby fusese curios, iute, optimist – poate chiar ridicol de activ. Directoarea dispărută era doar o umbră întinsă pe marginea stângă a cadrului. Stătea acolo țeapănă, nici zâmbind, nici încruntându-se.

Ar fi fost, la vremea aceea, angajată de relativ puțin timp, ucenică a psihologului. Grace se alăturase echipei după alți cinci ani. Nu îi fusese ușor niciuneia, probabil, să urce în ierarhie și să se mențină la putere. Fusese nevoie de duritate și perseverență. Poate de prea multă. Dar, cel puțin, nu asistaseră la manifestările mai nebunești ale perioadei inițiale, din care nu mai supraviețuia, acum, decât hipnoza. Criptozoologi, ședințe de spiritism, parapsihologi… cărora li se dădeau faptele și li se cerea să producă… ce? Informații? Din incantațiile lor nu se putuseră extrage date.

Ceilalți reveniră de la bufet, Cheney cu o pară pe o farfurie și cu paharul de apă cerut. Control își spuse că, dacă ceva groaznic avea să se întâmple mai târziu în acea zi și criminaliștii ar fi încercat să reconstituie evenimentele după conținuturile stomacurilor lor, Cheney ar fi rămas cu imaginea unei păsărele pretențioase, Whitby ar fi părut un porc, Hsyu o obsedată de alimentație sănătoasă și Grace o persoană care abia gustă din mâncare. Aceasta din urmă se așeză la locul ei, privindu-l cu luare-aminte, cu cele două pachețele de biscuiți sărați și cafeaua aranjate dinainte, de parcă ar fi plănuit să le folosească drept probe împotriva lui. Se pregăti de ceea ce urma, încercând să-și limpezească mintea cu o sorbitură din paharul cu apă.

— Ședință de raport în fiecare joi sau la două săptămâni o dată? întrebă el, ca să încerce apele și să facă conversație.

Își înăbuși un impuls automat de a folosi întrebarea pentru a începe o vicleană explorare a moralului echipei.

Dar Grace n-avea poftă de conversație.

— Vrei să auzi o poveste, zise, și nu ca și cum ar fi întrebat.

Părea să se fi decis asupra a ceva.

— Sigur, spuse Control. De ce nu?

În vreme ce Cheney se foia alături, iar Whitby și Hsyu părură, simultan, să se facă plați și să se micșoreze în scaune, ferindu-și privirea de Grace, de parcă ar fi devenit brusc ceva respingător.

Privirea ei stăruia asupra lui și îi pieri cheful să muște din pară.

— Are de-a face cu un agent care lucra în terorism intern.

Gata, venea.

— Ce interesant! zise Control. Am lucrat și eu un timp în terorismul intern.

Grace continuă, ca și cum Control n-ar fi zis o vorbă:

— Povestea este despre o misiune de teren ratată, a treia misiune a agentului respectiv. Nu prima sau a doua, deci fără scuze reale. Care era treaba lui? Să observe și să raporteze mișcările membrilor unei miliții separatiste de pe coasta de nord-vest – cu baza în munți, dar venită să recruteze membri noi din două orașe-port importante.

Centrul crezuse că celulele radicale din miliția aceea aveau voința și resursele pentru a perturba traficul naval, pentru a arunca în aer clădiri și multe altele.

— Fără opinii politice coerente, fără viziune. Doar niște bărbați albi ignoranți, cea mai mare parte de vârsta facultății, dar fără să fie studenți. Câteva femei radicale, apoi restul, gloata obișnuită, cei care nu știau ce au de gând ignoranții. Niciunul atât de prost, totuși, ca agentul nostru.

Control rămase nemișcat în scaun. Se simțea ca și cum i-ar fi crăpat fața. I se făcea tot mai cald, simțea parcă gâdilatul unei flăcări cum i se răspândește încet prin tot corpul. Încerca oare să-l doboare, să-l zdrobească bucată cu bucată? În fața celor câțiva oameni din Divizia Sudică cu care reușise deja să înjghebe o legătură oarecare?

Cheney se apucă să scoată niște pufnete morocănoase, arătându-și astfel dezaprobarea pentru direcția în care ar fi putut merge lucrurile. Whitby arăta de parcă un străin care se îndrepta pășind spre el, de foarte departe, ar fi încercat să-i redea amănuntele unei conversații foarte interesante, doar că nu se afla el destul de aproape ca să audă despre ce-i vorba –

pardon, nu era vina lui.

— Sună familiar, zise Control, fiindcă așa și era, ba chiar știa ce avea să urmeze.

— Agentul se infiltrează în grupare, pe la periferia ei mai exact, zise Grace. Ajunge să cunoască prieteni ai oamenilor din nucleu.

Hsyu, încruntată, își propti ochii pe ceva interesant de pe mochetă, apoi se ridică cu tava în mână, izbuti un la revedere voios, chiar dacă puțin cam brusc, și plecă de la masă.

— Nu-i cinstit, Grace, știi doar, șopti Cheney aplecându-se în față, ca și cum prin asta ar fi putut să-și direcționeze cuvintele exclusiv către ea. E o ambuscadă.

Dar, din câte-și dădea seama Control, *era* cinstit. Foarte cinstit, fiindcă nu-și stabiliseră din timp reguli de conduită.

— Agentul ăsta începe să-și urmărească prietenii și, în cele din urmă, aceștia îl conduc la un bar. Iubitei viceliderului grupării îi place să bea la barul ăsta. E pe lista lui, i-a memorat fotografia. Dar, în loc s-o observe pur și simplu și să raporteze după aceea, agentul ăsta, isteț nevoie mare, își ignoră ordinele și intră în vorbă cu ea, acolo în bar…

— Să spun eu restul poveștii? o întrerupse Control.

Fiindcă o putea face. Putea spune restul – voia asta, avea un chef nebun – și simțea pentru Grace o recunoștință perversă, fiindcă asta era o problemă atât de umană, atât de banală comparată cu tot restul.

— Grace… făcu implorator Cheney.

Însă Grace le făcu semn să tacă cu un gest al mâinii și se întoarse cu fața spre Whitby, care n-avu încotro decât s-o privească.

— Nu doar că poartă o conversație cu femeia asta, Whitby – și Whitby tresări la rostirea complice a numelui său, de parcă i-ar fi trecut un braț pe după umeri – dar o și seduce, spunându-și că nu face decât să ajute cauza. Fiindcă e un bărbat arogant. Fiindcă a luat-o razna.

Maică-sa clasificase asta drept zvon, cum clasifica o groază de alte lucruri, dar în cazul ăsta avusese dreptate.

— Altădată aveam furculițe și linguri la cantină, zise îndurerat Whitby. Acum avem furcu-linguri.

Se suci spre stânga, apoi spre dreapta, căutând ori alternativă la tacâmuri, ori o modalitate de a o șterge iute de-acolo.

— Data viitoare, când spui povestea asta, ar trebui să lași deoparte faza cu seducția, care nu s-a întâmplat, zise Control simțind că are în cap o găleată de cenușă și un țiuit slab în urechi. Ar trebui să mai adaugi și că agentul nu avea ordine clare de la superiorul său.

— Ai auzit ce-a spus. L-ai auzit, murmură Cheney, la fel de subtil ca un râgâit de măgar.

Grace continuă să-i vorbească lui Whitby direct, iar Whitby se răsucea acum spre Cheney, cu o expresie întrebătoare, ce să fac eu acum, în vreme ce Cheney se dovedea incapabil sau nedoritor să-i ofere călăuzire. Bun, să continue până la groaznicul sfârșit. Și-apoi să sugă otrava din rană. Era război de uzură. Avea să continue la nesfârșit.

— Așa, și agentul ăsta se culcă cu iubita – niciun triumf în vocea ei, cel puțin – deși știe că e periculos, știe că membrii miliției ar putea să afle. Supervizorul său nu știe ce face el. Deocamdată. Și apoi, într-o zi…

— Într-o zi, o întrerupse Control, fiindcă, dacă Grace tot avea de gând să spună povestea asta, ar fi făcut bine s-o spună ca lumea, într-o zi el se duce la bar – e doar a treia oară – și e surprins de camerele de supraveghere puse peste noapte de iubitul fetei.

Control nu vorbise cu ea a doua oară, în bar. Dar a treia și ultima oară, da. Și tare își dorea să n-o fi făcut. Nici nu mai știa ce-i zisese, sau ce-i zisese ea lui.

— Corect, făcu Grace, cu o expresie de confuzie momentană întipărită pe figură. Corect.

Cicatricea era de-acum veche pentru Control, chiar dacă părea o rană proaspătă hoitarilor ce mai încercau să-și vâre botul, să smulgă niște carne alterată de-acolo. Rutina spunerii poveștii îl transforma pe Control, dintr-o persoană, într-un actor ce dramatiza un eveniment străvechi din propria-i viață. De fiecare dată când trebuia să-l repună în scenă, monologul devenea mai limpede, detaliile mai puțin complexe și mai bine îmbinate; cuvintele îi erau ca niște piese de puzzle îndesate în gură și scuipate, apoi, în ordinea perfectă pentru a forma o imagine. Jocul său îi displăcea de fiecare dată mai mult. Însă cealaltă opțiune era să fie șantajat de trecutul său, acum, după ce trecuseră mai bine de șaptesprezece ani și cinci luni. Cu toate acestea, povestea îl urma la fiecare nouă slujbă, fiindcă

supervizorul său de la acea vreme decisese că pentru totdeauna, Control merita să fie pedepsit mai mult decât fusese la punctul de impact.

În versiunile cele mai rele, precum cea pe care începuse să o relateze Grace, se culcase cu iubita, Rachel McCarthy, și compromisese total operațiunea. Însă și adevărul era destul de neplăcut. Ieșise dintr-un colegiu privat ca protejat al mamei sale; calificative excelente, un fel de aroganță inconștientă, apoi completarea pregătirii la Centru, cu note mari. Primele două dăți avusese mare succes pe teren, urmărind niște băieți de ispravă peste câmpiile și dealurile domoale din mijlocul țării – camionete, tutun de mestecat și piețe micuțe și singuratice de prin orășele, ronțăind bame prăjite, în vreme ce urmărea tipi cu șepci de baseball cum încarcă în dube cutii care arătau suspect.

— Am făcut o greșeală teribilă. Mă gândesc în fiecare zi la asta. Acum mă ghidează în muncă. Mă face umil și îmi menține concentrarea.

Dar nu se gândea la asta în fiecare zi. Nu te puteai gândi în fiecare zi, altfel s-ar fi ridicat în tine și te-ar fi devorat. Doar zăbovea acolo, fără nume: un lucru trist și întunecat, care te apăsa doar uneori. Când amintirea devenea prea vagă, prea abstractă, se transforma într-o rană precum cea de la cătușele prea strânse, o durere slabă, însă atât de ascuțită, încât o putea urmări cum i se insinuează trecându-i peste umăr și coborându-i pe spate.

— Și atunci, zise Control, în vreme ce Whitby era strivit acum de dubla lor atenție, fiindcă Cheney dispăruse, izbutind o evadare subtilă chiar sub nasul lui Control. Și atunci, iubitul fetei are pe casetă că un străin oarecare a vorbit cu ea, lucru care ar fi fost suficient pentru o bătaie bună. Dar pune apoi un tovarăș să-l urmărească pe străin până la o cafenea, aflată cam la douăzeci de minute de drum cu mașina. Agentul nu bagă de seamă – a uitat să facă pașii pentru a verifica dacă este urmărit, fiindcă e așa de încântat de el însuși și așa de încrezător în abilitățile sale.

Fiindcă făcea parte dintr-o dinastie. Fiindcă știa atât de multe.

— Și ghici cu cine stă de vorbă agentul? Cu supervizorul lui. Numai că membrii miliției avuseseră de-a face cu supervizorul cu câțiva ani înainte și, de aceea, de la bun început, am fost eu pe teren și nu el. Așa că află, acum, că persoana care a vorbit

cu iubita își compară notițele cu un agent guvernamental cunoscut.

Aici devie de la scenariu, suficient cât să-i amintească lui Grace ce îndurase în dimineața aceea:

— Era ca și cum aș fi plutit deasupra a toate, deasupra tuturor, ca și cum, plutind, m-aș fi uitat de sus. Eram în stare să fac tot ce voiam.

Văzu că Grace prinde trimiterea făcută de el, dar nu și vinovăția.

— Acum au aflat că un membru al organizației a avut contact cu guvernul – și, pe deasupra, iubitul fetei, cum s-a observat, e genul posesiv, gelos, care controlează. Și pe iubitul ăsta îl apucă pandaliile când îl vede pe agent venind în următoarea zi, fără să facă mai mult decât un semn din cap spre mccarthy, dar din punctul lui de vedere e vorba despre o metodă secretă de comunicare. E destul că agentul a revenit. Tipului îi intră în cap că iubita lui ar putea fi complice, că poate mccarthy îi spionează. Ce credeți că au făcut atunci?

Whitby profită de ocazie pentru a furniza răspunsul la o altă întrebare: se strecură pe lângă masă și porni în goană spre curbura peretelui, îndreptându-se spre divizia științifică fără să-și ia, măcar în treacăt, rămas-bun.

Lăsându-l pe Control cu Grace.

— Ai de gând să ghicești? o întrebă Control pe Grace, îndreptându-și întreaga apăsare a mâniei și dezgustului de sine asupra directoarei adjuncte, fără să-i pese că ochii tuturor din cantină erau ațintiți asupra lor.

Pentru a reanima emoțiile unui scenariu mort, se apucase să se gândească la lucruri precum *anomalie topografică, film al primei expediții* și *condiționare hipnotică* – invers al ritualului care decreta că trebuie să-și spună în minte cuvinte precum *gușă tiroidiană* și *temă la mate* pentru a nu ejacula prematur în timp ce făcea sex.

— Ai de gând să ghicești naibii? șuieră, un soi de mega-șoaptă, simțind că vrea să se confeseze nu celor de față, ci biologei.

— Au împușcat-o pe Rachel mccarthy, zise ea.

— Da, exact! țipă Control, știind că până și cei care serveau mâncarea la bufetul din cealaltă parte a încăperii îl auziseră, că îl priveau. Cam cincisprezece persoane încă se aflau în incinta

cantinei și cei mai mulți încercau să dea impresia că nimic din toate astea nu se întâmpla.

— O împușcă pe Rachel mccarthy, zise Control. Deși, până să apuce să mă caute pe mine, deja sunt acasă, în siguranță. Și pentru ce? Două sau trei conversații? O operațiune de supraveghere standard, din punctul meu de vedere. Sunt retras de pe teren, îmi iau locul alți agenți, mai experimentați. Doar că, până să facă asta, miliția o bate până la leșin pe mccarthy și o duce până pe muchia abandonată a unei cariere de piatră. Și vor ca ea să le spună adevărul, să le spună adevărul despre persoana din bar. Ceea ce nu poate să facă, fiindcă e nevinovată și nu știe că eram agent. Dar răspunsul e unul greșit – pentru ei orice răspuns e greșit.

Mereu va fi răspunsul greșit. Și, în timp ce el era încântat că făcuse un mare pas înainte cu cazul, iar judecătorul emitea mandate, iubitul lui mccarthy o împușcase în cap, de două ori, și-o lăsase să se prăbușească, moartă, în apa puțin adâncă din fundul carierei. Unde avea s-o găsească, trei zile după aceea, poliția.

Oricine altcineva ar fi fost terminat, deși el, novice, nu-și dăduse seama de asta. Nu aflase decât peste ani că maică-sa îl salvase. Că ceruse favoruri. Trăsese sfori. Unsese pe ici, pe colo. Toate clișeele obișnuite care maschează, de fiecare dată, conspirația. Fiindcă – îi mărturisise în cele din urmă, când, într-un fel sau altul, nu mai conta – credea în el și știa că mai are multe de oferit.

Control petrecuse un an suspendat, mergând să facă ședințe de terapie care nu reparaseră fisura, suportase un program de reconsolidare a pregătirii care aruncase o plasă mare pentru a prinde o greșeală minusculă, ce continuase totuși să evadeze, din nou și din nou, în mintea lui. Apoi i se dăduse o muncă administrativă, de birou, din care izbutise iarăși să urce în ierarhie, ajungând la prețuita poziție de „reparator”, dar știind clar că nu avea niciodată să mai fie trimis pe teren.

Pentru ca, într-o bună zi, să i se ceară să conducă o agenție ciudată, obscură. Și în felul ăsta să poată striga în gura mare, într-o cantină, în fața unei femei pe care-o ura, ceea ce nu îndrăznea să le mărturisească iubitelor sale.

Păsărica pe care-o văzuse zburând aproape lipită de ferestrele înalte ale cantinei încă fâlfâia din aripi acolo, însă

acum îi amintea mai degrabă de un liliac. Norii de ploaie se adunau iarăși.

Grace încă stătea așezată în fața lui, păzită, de sus, de echipele trecutului. Control încă stătea și el acolo, în vreme ce Grace îi trecea acum în revistă păcatele mai mărunte, unul câte unul, fără nicio ordine anume și fără să mai fi rămas nimeni care să asculte. Îi citise dosarul și, pe lângă asta, pusese mâna și pe alte informații. Îi spuse alte lucruri – despre mama lui, despre tatăl lui, o litanie prelungă care, curios lucru, nu-l mai făcu să sufere prea mult. În loc de asta, Control se simți cuprins de un fel de ușurare amorțită. Îi spunea ceva, prea bine. Îl vedea limpede și corect, îi știa calitățile și slăbiciunile, îi cunoștea istoria relațiilor scurte, stilul nomad de viață, știa despre cancerul tatălui său și despre ambivalența cu care-și privea mama. Despre ușurința cu care acceptase ca maică-sa să-și înlocuiască familia, religia cu slujba. Și tot restul, tot. Tonul vocii lui Grace izbutea un truc iscusit: să amestece, în fața refuzului său de a se retrage, respectul trist cu o iritare plină de compasiune însă.

— Tu n-ai făcut niciodată nicio greșeală? zise, însă femeia îl ignoră.

Dar îi oferi, în schimb, darul unui motiv:

— De data asta, contactul tău a încercat să-mi taie legătura cu Centrul. Să mi-o taie de-a binelea.

Vocea, continuând să-l ajute în același fel, ca un taur înfuriat.

— N-am cerut asta.

Ei bine, dacă o ceruse, acum nu mai voia.

— Ai intrat iarăși în biroul meu.

— Ba nu.

Numai că nu putea fi sigur.

— Încerc să mențin lucrurile așa cum sunt pentru *directoare*, nu pentru mine.

— Directoarea a murit. Directoarea nu se mai întoarce.

Grace își feri privirea, mutându-și-o spre fereastră, spre curte și mlaștina din fund. O uitătură fioroasă, care-l făcu să tacă.

Poate că directoarea plutea liberă pe deasupra Ariei X, ori poate scormonea, cu unghiile rupte, în noroi, prin stufăriș, încercând să scape… de ceva. Dar aici nu era.

— Gândește-te numai cât de rău ar fi, Grace, dacă m-ar înlocui cu altcineva. Fiindcă n-or să te facă niciodată directoare

pe tine.

Adevăr pentru adevăr.

— Știi că ți-am făcut un serviciu, adineauri, zise Grace ignorând ce spusese el.

— Un serviciu? Cum să nu.

Însă știa că așa era. Grace dezlănțuise, fără vreun rost anume, ceea ce era stânjenitor sau penibil, dezamorsase informațiile compromițătoare, trăsese în aer. Slobozise restul lucrurilor din cutia de bijuterii a condamnării și îi comunicase, prin asta, că n-avea de gând s-o mai folosească pe viitor.

— Semeni mult cu noi, zise ea. Cineva care a făcut o mulțime de greșeli. Cineva care a încercat să facă bine. Să fie mai bun.

Subtext: *Nu poți tu să rezolvi ceva ce nu s-a rezolvat în treizeci de ani. N-o să te las s-o iei înaintea directoarei.* Care era, atunci, direcția? Spre ce sau dinspre ce îl împingea ea?

Control dădu din cap, nu fiindcă ar fi fost de acord sau pentru că s-ar fi opus, ci fiindcă era epuizat. Apoi se scuză, se încuie în toaleta cantinei și-și vomită micul dejun, întrebându-se dacă se îmbolnăvise cumva sau dacă nu cumva corpul său respingea, pe cât de violent putea, tot ce se găsea în Divizia Sudică.

018: RECUPERARE

Cheney se întoarse să dea târcoale pe lângă ușa băii – îngrijorat, șoptind „Crezi că ești bine, omule?” de parcă ar fi devenit cei mai buni amici. Dar, în cele din urmă, Cheney plecă și, puțin după aceea, telefonul lui Control sună, tocmai când se așeza să se odihnească pe vasul toaletei. Scoase telefonul. Vocea. Baia părea locul perfect pentru vorbit. Porțelanul rece, după ce încuiase ușa, era o ușurare. La fel și bucățile mici și albastre de gresie ale pardoselii. Ba chiar și izul slab de urină. Totul. Orice.

De ce nu existau oare oglinzi în toaleta bărbaților?

— Data viitoare, să răspunzi *când te sun*, îl avertiză Vocea, sugerându-i că era un bărbat/o femeie ocupată, exact când Control observă luminița pâlpâitoare care-l înștiința că avea un mesaj.

— Eram într-o ședință.

Mă uitam la o casetă. Vorbeam cu biologa. Directoarea

adjunctă îmi făcea fundul arșice din cauza ta.

— Casa ta e în ordine? întrebă Vocea. E în ordine?

Două mii de iepuri albi mânați spre o ușă invizibilă. O plantă ce nu voia să moară. Filmări imposibile. Mai multe teorii decât pești în mare. Era casa lui în ordine? Ciudat fel de a formula, de parcă ar fi vorbit folosind un cod pentru care Control nu avea cifrul. Dar îl făcea să se simtă în siguranță, chiar dacă asta era contraintuitiv.

— Ești acolo? întrebă cu asprime Vocea.

— Da. Da, casa mea e în ordine.

— Atunci ce ai pentru mine?

Control îi făcu Vocii un scurt rezumat.

Vocea chibzui o clipă, apoi întrebă:

— Deci ai un răspuns?

— La ce?

— La misterul ce înconjoară Aria X, făcu Vocea, apoi râse, un hohot bizar, metalic.

Hau-hau-hau.

Gata, destul.

— Nu mai încerca să-i tai lui Grace legăturile cu Centrul. Nu funcționează și îmi îngreunează situația, zise Control.

Amintindu-și grija cu care pregătise vizionarea filmelor din prima expediție, prea uzat de cele întâmplate la prânz ca să proceseze deocamdată asta. Împreună cu dezgustul pe care-l simțea pentru tacticile evident inadecvate și radicale ale Vocii, Control avu dintr-odată convingerea, pe care și-o recunoscu drept irațională, că Vocea era, cumva, responsabilă pentru că-l aruncase în mijlocul Diviziei Sudice. Dacă Vocea era de fapt chiar maică-sa, atunci ar fi avut dreptate în privința asta.

— Ascultă, John, mârâi Vocea, nu-ți dau ție raportul. Tu mi-l dai mie, să nu uiți asta.

Intenționase să sune convingător, dar cumva nu-i ieșise.

— Nu mai încerca, repetă Control. Îmi faci rău, știe că încerci. Oprește-te și gata.

— Îți spun din nou, nu-ți raportez ție, Control. Nu-mi spune tu ce să fac. Mi-ai cerut să rezolv, încerc să rezolv.

Țiuitul din receptor îl făcu pe Control să-și îndepărteze telefonul de ureche.

— Știi că am văzut filmările din prima expediție, în dimineața asta. M-au năucit, zise.

Ca un fel de scuze fără tragere de inimă. Bunicul îl învățase asta: redirecționează, în timp ce lași impresia că te ocupi de nemulțumirea celuilalt. Îi ieșise destul de bine în trecut.

Însă, nu se știe de ce, reuși doar să întărâte Vocea:

— Crezi că asta-i un rahat de scuză fiindcă nu ți-ai făcut căcatul de treabă? Că ai văzut un film? Scoate-ți capul din cur și data viitoare dă-mi un raport real, și după aia poate o să am mai mult chef să-ți fac pe plac în felul în care vrei tu să-ți fac pe plac. Ai priceput, rahat cu ochi?

Cuvintele insultătoare fuseseră rostite într-un fel aparte, sacadat, de parcă Vocea le-ar fi citit de pe o listă cu scopul de a completa spații goale dintr-un text, iar lista nu ar fi conținut decât *rahat, căcat* și *cur*. Însă Control pricepu. Vocea era un dobitoc. Mai avusese nemernici din ăștia ca șefi. Asta dacă nu cumva adevărata Voce luase o pauză și aceasta era tentativa de improvizație a vreunui subaltern. Megalodon înnebunit. Megalodon nu fericit. Megalodon făcut criză.

Așa că cedă și scoase câteva sunete împăciuitoare. Apoi relată o poveste cu „progresele” sale, una defel împiedicată și nesigură, ci prezentată sub forma unei „călătorii” analitice și nuanțate, care să poată fi interpretată doar ca având un început, un mijloc și promisiunea clară a unui sfârșit satisfăcător.

— Destul! zise la un moment dat Vocea.

După care:

— Mai bine.

Control nu-și putea da seama dacă severitatea acelui ton, ca un scrâșnet de metal pe metal, se mai diminuase.

— Deocamdată continuă să aduni date și s-o interoghezi pe biologă, dar pune mai multă presiune pe ea.

Deja făcuse asta, și nu-i ieșise bine. Descoperirea de informații folositoare era adeseori un proiect de durată, o chestiune de ascultare îndelungată, unde nu conta dacă se mai abătea câte un pic de la parcurs.

După încă o pauză, Vocea zise:

— Am informația pe care mi-ai cerut-o.

— Ce informație? Planta, șoarecele sau…

— Pot să confirm că directoarea a traversat într-adevăr frontiera.

Control se îndreptă de șale pe vasul de toaletă. Cineva bătea

cu timiditate la ușă. Dar trebuia să mai aștepte.

— Când? Chiar înainte de a unsprezecea expediție?

— Da. Fără nicio autorizație, fără permisiunea sau știrea cuiva.

— Și a scăpat basma curată.

— Cum adică?

— N-a fost dată afară.

O pauză, apoi Vocea zise:

— Fără îndoială că ar fi trebuit dezactivată. Dar nu, a scăpat cu un avertisment. Directoarea adjunctă i-a luat locul timp de cinci luni.

Ton nerăbdător, ca și cum asta n-ar fi contat.

Și ce trebuia să facă cu asta? Probabil o întrebare pentru maică-sa. Fiindcă, evident, cineva sus-pus trebuie să fi știut că directoarea trece frontiera, și cineva o protejase după ce revenise.

— Știi cât de mult a lipsit? Există vreun raport cu descoperirile ei?

— Trei săptămâni. Niciun raport.

Trei săptămâni!

— Trebuie s-o fi interogat cineva. Trebuie să fie vreo înregistrare.

O pauză mult mai lungă. Se consulta Vocea, oare, cu altă Voce sau Voci?

În cele din urmă, Vocea recunoscu:

— Există o declarație dată de ea. Pot să-ți trimit o copie.

— Știai că directoarea credea că frontiera se extinde? întrebă Control.

— Cunosc teoria asta, zise Vocea. Dar nu intră în preocupările tale.

Cum să nu-l privească? Cum ajungea cineva care-l numise „rahat cu ochi” să folosească o expresie gen „nu intră în preocupările tale”? Vocea era un actor prost, concluzionă Control, sau recita un scenariu prost, ori făcea totul intenționat.

La sfârșitul conversației lor, fără niciun motiv, spuse un banc.

— Ce e maro și lipicios?

— A, știu, zise Vocea. Un băț.

— O balegă.

Clic.

„Du-te și controlează banchetele, John.” Control, întors la el în birou, extenuat, hăituit de crâmpeie vechi dintr-o amintire. Un coleg, la locul de muncă precedent, venind la el după o prezentare și zicându-i, pe un ton acuzator: „M-ai contrazis”. Nu, mi-am exprimat *dezacordul*. O femeie în facultate, o brunetă cu față latră și ochi frumoși, căprui care-l făceau să tresalte, de care se îndrăgostise la cursul de Introducere în Matematică și care, când îi dăduse un poem, zisese „Bine, dar să dansezi știi?” Nu, scriu poezie. O să fiu un soi de spion. Unul dintre profesorii săi de la facultate, cel de științe politice, îi pusese să scrie poeme ca să „circule vlaga în voi.” Dar cea mai mare parte a timpului, totuși, studiase, se dusese la poligonul de tir, trăsese de fiare, se folosise de petrecerile studențești ca să se antreneze pentru o viață de relații pe termen scurt.

„Haide, ia și controlează banchetele de mărunțiș, John”, zisese bunicul Jack. Control avea doisprezece ani și-și vizita mama în nord, într-una din acele expediții rare care nu includeau mersul la cabană sau pescuitul. Încă încercau să echilibreze balanța; divorțul încă se finaliza.

Într-o după-amiază, la sfârșit de săptămână, pe un frig năprasnic, Jack apăruse în ceea ce numea o „mașină de fițe.” O scosese de la hibernare fiindcă clocise un plan secret de a-l scoate pe Control la o prezentare de lenjerie intimă, la un magazin local. Control avea doar o idee vagă despre ce putea să însemne asta, dar suna jenant. Nu prea voia să meargă, mai ales fiindcă în vara aceea îi picase cu tronc fata vecinilor, care era de vârsta lui. Dar era greu să-i spui nu bunicului. Mai ales că bunicul nu-l mai luase nicăieri fără să fie prezentă și maică-sa.

Așa încât Control căutase mărunțișul pe banchete, în vreme ce bunicul ambala mașina de fițe de un albastru strălucitor, care stătuse cu motorul rece vreme de două ore, cât discutase Jack cu maică-sa. Însă Control mai credea și că bunicul se reobișnuia cu misterele condusului mașinii. Căldura era la maximum, iar Control transpira în paltonul lui. Verificase plin de elan banchetele, întrebându-se dacă nu cumva bunicul lăsase acolo, intenționat, ceva bani. Cu banii ar fi putut să-i cumpere înghețată fetei din vecini. Încă simțea gustul verii.

Nu găsise bani, doar ghemotoace de bumbac, agrafe, o bucată sau două de hârtie și ceva rece, neted, lipicios, sub forma unui creier minuscul, de pe care își trăsese iute mâna:

gumă de mestecat veche. Dezamăgit, își extinsese cercetările la caverna întunecată din față, de sub locul pasagerului. Băgase brațul într-o poziție cam incomodă, ca să-l poată învârti acolo, și descoperise ceva voluminos dar moale, prins acolo cu bandă adezivă. Nu, nu era moale de fapt – ci un obiect înfășurat în pânză. Sucind puțin brațul, reușise să desprindă obiectul, simțise o greutate ciudată și auzise un bufnet surd pe podeaua mașinii. Și simțise un iz slab de metal și ulei. Ridicase obiectul, îl scosese din înveliș și se lăsase pe banchetă, ținând în palme obiectul acela aspru și rece... apoi băgase de seamă că bunicul îl privea cu luare-aminte.

— Ce-ai găsit tu acolo? întrebase bătrânul. De unde ai scos ăla?

Lui Control întrebările i se păruseră prosteşti şi, mai târziu, prefăcute. Expresia încântată de pe chipul bunicului Jack când se răsucise să se uite, cu o mână încă pe volan.

— Un pistol, zisese Control, deși bunicul putea să vadă și singur. Mai târziu își amintise ce culoare întunecată avea arma, întunecimea formei și nemișcarea pe care părea să o emane.

— Pare un Colt. De calibru 0,45. E greu, nu?

Control dăduse din cap că da, nițel speriat de-acum. Transpira de la căldură. Descoperise deja arma, dar bunicul său avea expresia cuiva care așteaptă ca darul să fie scos din ambalaj și ridicat la lumină – iar el era prea tânăr ca să simtă pericolul. Numai că luase deja decizia greșită: n-ar fi trebuit să se urce niciodată în mașină.

Mijlocul după-amiezii. *Încearcă*. *Încearcă iarăși.*

Control și biologa stăteau alături, sprijiniți de îngrăditura solidă de lemn care îi separa de bazin. Clădirea Diviziei Sudice se înălța în spate și o cărăruie de pietriș, ca un râu negru, învolburat, șerpuia peste peluză. Doar ei doi... și cei trei paznici care o aduseseră. Se răsfiraseră la vreo zece metri distanță, ocupând puncte ce țineau cont de orice cale posibilă de evadare.

— Cred că o s-o iau la fugă? îl întrebă Pasărea Rară.

— Nu, zise Control.

Dacă ar fi făcut-o, Control ar fi dat vina pe ei.

Bazinul era alungit și oarecum dreptunghiular. În interiorul îngrăditurii, pe celălalt mal, se vedea un șopron putrezit, înspre marginea cea mai apropiată de mlaștină. Un pin pipernicit,

aproape sufocat de luminițele prăfuite de Crăciun, se înălța lângă șopron. Apa era înțesată cu mătasea-broaștei, hortensii și nuferi. Libelulele patrulau neobosite pe deasupra apei cenușii, câteodată negre. Broaștele anunțau gureșe ploaia, atât de zgomotoase încât astupau țârâitul greierilor; de pe malul ierbos și din tufele de pe cealaltă parte a bazinului se auzea ciripitul pițigoilor și canarilor.

O egretă albastră, singuratică, stătea solemnă și tăcută în mijlocul apei. Norii grei de furtună continuau să se adune, iar penele păsării începeau să se întunece în lumina tot mai neclară.

— Să-ți mulțumesc pentru asta? întrebă Pasărea Rară.

Stăteau sprijiniți de vârful gardului. Brațul ei drept era prea aproape de brațul său drept; se dădu un pic mai încolo.

— Nu mulțumi nimănui pentru ceva ce ar trebui să ai deja, zise el, făcând-o să întoarcă pe jumătate capul, lăsând la vedere o sprânceană ridicată, un ochi cu privire meditativă și o gură neîncrezătoare.

Bunicul său din partea tatălui zicea asta, pe vremea când vindea frânghie de rufe din ușă în ușă.

— Nu eu am făcut să dispară stârcii-de-pădure, adăugă, fiindcă nu intenționase să zică fraza de dinainte.

— Ratonii sunt cei mai răi prădători, spuse ea. Știai că preced ultima eră glaciară? Mai încolo, spre sud, se adună în colonii, dar în regiunea asta sunt rari, așa că vezi doar câte unul, ici-colo.

Control verificase, și stârcii-de-pădure ar fi trebuit să se întoarcă de-acum, dacă aveau de gând. Tindeau să aibă anumite obiceiuri bine fixate.

— Nu-ți pot oferi decât treizeci sau patruzeci de minute, zise.

I se părea, acum, că aducerea ei aici fusese o teribilă slăbiciune, poate chiar un pericol, deși nu știa pentru cine anume. Însă știa, totodată, că n-ar fi putut lăsa lucrurile cum fuseseră după întâlnirea de dimineață.

— Nu suport când fac curat pe-aici și încearcă să scoată mătasea-broaștei, zise ea ignorându-l.

Control nu știu ce să răspundă. Era doar un bazin de acumulare, cum mai erau alte mii. Nu fusese construit ca să fie un habitat. Dar, în fine, pe ea o găsiseră într-un loc viran.

— Uite, încă mai sunt mormoloci, zise ea arătând cu degetul, cu o față pe care se citea ceva apropiat de mulțumire.

Începea să înțeleagă cât de crudă fusese sechestrarea ei. Poate că acum nu avea să mai vadă conversația dintre ei ca pe un simplu interogatoriu.

— E drăguț pe-aici, zise el ca să zică ceva, dar chiar era drăguț.

Ieșirea din clădire era mai plăcută decât se așteptase. Avusese niște întrebări pentru ea, însă mirosul tare al ploii și felul în care cerul, departe, lăsa să cadă perdele întunecate și dese de apă ce se apropiau vertiginos îi inhibaseră impulsul.

„Întreab-o despre directoare”, zise Vocea. „Întreab-o dacă directoarea a zis ceva despre faptul că ar mai fi traversat frontiera înainte.”

Își scoase asta din minte. Ești o hologramă. Ești o făcătură. O să arunc momeală în apă până ce o să te înfurii așa de tare, că n-o să mai poți înota cum trebuie.

Pasărea Rară împinse ușurel, cu vârful piciorului, un cărăbuș mare, negru. Insecta era cuprinsă de agitație, se tot strecura necontenit printre ochiurile îngrăditurii, înainte și înapoi.

— Știi de ce fac așa?

— Nu, nu știu.

Își dăduse seama, în ultimele patru zile, că erau multe lucruri pe care nu le știa.

— Au dat cu insecticid pe-aici. Îi simt mirosul. Vezi că are o urmă de spumă pe carapace. Îi năucește înainte de a-i omorî; nu pot să respire din cauza substanței. Devin, ai putea zice, panicați. Și tot încearcă să găsească o cale să se îndepărteze de ceva ce e deja în interiorul lor. Spre final se liniștesc, dar asta doar fiindcă nu mai au destul oxigen ca să mai miște.

Așteptă până ce cărăbușul ajunse pe un petic de pământ plat și își coborî piciorul peste el, iute și cu putere. Se auzi un scrâșnet. Control își feri privirea. Odată, iertând o prietenă care-i făcuse ceva, tatăl lui spusese că femeia auzea un alt fel de muzică.

„Întreab-o despre terenul viran”, zise Vocea.

— De ce crezi că ai ajuns pe parcela aceea pustie? întrebă Control, mai mult ca să fie pe placul publicului.

Oricare dintre cei trei paznici putea să-i raporteze lui Grace.

— Am ajuns aici, la Divizia Sudică, zise biologa, și în tonul ei se strecură o notă de alarmă.

— Ce înseamnă locul ăla pentru tine? E la fel ca locul ăsta sau

mai mult de-atât?

— Nu cred că acolo ar fi trebuit să fiu, zise ea după un interval de timp. Așa am senzația. Țin minte că m-am trezit și n-am recunoscut locul timp de o clipă și, când l-am recunoscut, am fost dezamăgită.

— În ce fel dezamăgită?

Pasărea Rară dădu din umeri.

Liniile albe ale fulgerelor creau tărâmuri fantastice în văzduh. Tunetul bubuia precum o voce acuzatoare.

Întreab-o dacă a lăsat ceva pe terenul viran. Era întrebarea lui sau a Vocii?

— Ai lăsat ceva acolo?

— Nu, din câte țin minte.

Control spuse ceva ce exersase dinainte.

— Curând o să trebuiască să fii onestă în legătură cu ce ții minte și cu ce nu. Or să te ia de aici dacă nu obțin rezultate. Și n-o să am nimic de zis în privința locului în care or să te trimită, dacă se întâmplă așa. S-ar putea să fie mai rău decât aici, mult mai rău.

— Nu ți-am spus că nu sunt biologa? zise ea repezit, dar mușcător.

Întreab-o cine e cu adevărat.

Nu-și putu opri o tresărire, deși vorbise serios când spusese că ea nu-i datora nimic pentru că o adusese acolo, la bazin.

— Încerc să fiu onestă. Nu sunt ea… și în mine e ceva ce nu înțeleg. E un fel de… strălucire… pe interior.

Nimic în analizele medicale, în afara unei temperaturi ridicate.

— Asta se cheamă viață, zise Control.

Ea nu râse, ci zise, cu voce domoală:

— Nu prea cred.

Dacă avea o „strălucire” în interior, atunci în el se afla o întunecime ce corespundea acesteia. Ploaia se apropia. Aerul învolburat se făcea tot mai umed. Apa bazinului se înfioră, iar șopronul scârțâi în bătaia sălbatică a vântului. Micul pin de Crăciun începu să se legene înainte și înapoi.

— Ești singur pe aici, nu, John?

Nu trebui să răspundă, fiindcă începu ploaia – răpăind cu putere. Voia să dea fuga înapoi înăuntru, ca să nu se ude leoarcă, însă Pasărea Rară nu voia să coopereze. Femeia insista să facă pași lenți, rari, să lase picăturile să-i înțepe fața, să i se

prelingă pe gât, să-i îmbibe cămașa.

Egreta albastră rămânea nemișcată, țintuind cu privirea vreo pradă aflată sub unde.

019: BÂNTUIȚI

Acum, în vis, cerul e de un albastru adânc, cu doar o sclipire de lumină. Se uită din apă, privește țintă în sus, către piscul de deasupra. Vede silueta cuiva care-l privește de acolo, de la înălțime... vede cum persoana aceea se apleacă peste margine ca să privească – se apleacă mai mult decât ar putea orice ființă umană și continuă să se aplece tot mai mult și mai mult, cu pietricele desprinzându-se și căzând ca o ploaie în apa din jurul său. În vreme ce el așteaptă acolo, la poalele crestei, înotând imens și neștiut printre ceilalți monștri. Așteptând în beznă prăbușirea tăcută, fără vreun plescăit sau vălurire a undelor.

020: A DOUA RECUPERARE

Duminică. Un spărgător de gheață înfipt într-un creier deja invadat de aureola unei dureri surde, dar persistente de cap, care radia înspre frunte dintr-un nodul ce-i zvâcnea în ceafă. Un soi de scut protector pulsatil, de satelit, protejându-l împotriva lucrurilor și mai ostile ce s-ar fi putut abate asupra sa în timp ce cobora pe orbită.

O ceașcă de cafea. O tejghea de plastic plină de firimituri, de la care se vedea, prin geamul curat, strada mizeră. Un taburet de lemn cu picioare nesigure, armonizându-se de minune cu mâinile tremurătoare ce încercau să-l țină locului. Amintirea neclară a unui dezinfectant ieftin înălțându-se din podea, făcându-i gâtlejul să se strângă. O femeie repetând comanda în fața lui, iar el încercând să se lățească peste bar, astfel ca niciunul dintre ceilalți clienți, aflați la rând, să nu i se poată alătura. Din felul cum arăta cuierul din stânga lui, părea că unii intraseră în local în timpul iernii și nu mai plecaseră.

Vocea, un zuruit slab, dar persistent, vechi de secole: „Casa ta e în ordine? Casa ta e în ordine? Spune-mi, te rog, casa ta e în ordine?”

Casa lui era în ordine?

Control nu-și schimbase hainele și nu făcuse duș de două zile. Își simțea duhoarea, cum simți izul de mosc al unui animal aflat la mare preț printre vânători. Sudoarea îi umplea iarăși fruntea acum, ca rezultat al iradierii prin fereastră a soarelui tot mai fierbinte din Hedley, căruia ventilatoarele din prăvălie nu izbuteau să-i facă față. Plouase din după-amiaza trecută până la miezul nopții, iar ploaia lăsase în urmă bălți mari pline de chestii maronii și micuțe, care se chirceau și mureau în agonii de culoarea ruginei pe măsură ce se evapora apa.

Control se oprise aici, la capătul străzii Empire, la intersecția acesteia cu Strada Mare. În adolescența lui, cafeneaua asta fusese o sifonărie de modă veche, căreia îi ducea acum dorul. Se așeza la geam, în bătaia ventilatorului, însoțit de câțiva prieteni, recunoscător pentru înghețata și berea de ghimbir, și vorbeau o groază de prostii despre fete și sport. Era drăguț pe atunci, un fel de refugiu. Însă, cu timpul, teritoriul boemilor cu ștaif din așa-numitul „district al șoselei” fusese uzurpat de cartofori, escroci, dependenți de droguri și oameni fără adăpost care n-aveau unde să se ducă.

Prin geam, așteptând apelul telefonic ce știa că avea să vină, Control disecă din priviri spațiul local ce se întindea peste drum, în fața magazinului de băuturi la reducere. Doi skateri, atât de ieșit din comun de slabi încât îi aminteau de niște ogari malnutriți, stăteau în colțul de vizavi, îmbrăcați cu tricouri și blugi jerpeliți, cu teniși colorați de copii, în picioare, dar fără șosete. Unul avea o potaie cafenie într-o lesă de cânepă destinată unui câine mult mai mare. Văzuse doi skateri și când ieșise marți noaptea să alerge, nu? Pe întuneric, deci puteau să nu fie aceiași. Dar nu era exclus.

Cât stătu Control să-i privească, li se alătură o femeie pe care era sigur că n-o mai văzuse. Era înaltă, purta un chipiu albastru, militar, peste părul scurt, vopsit roșcat, și o bluză albastră cu mâneci lungi, cu franjuri aurii la umeri și la manșete. Maioul alb de pe sub bluză îi lăsa gol buricul. Pantalonii de stofă albastră, cu dungi laterale de un auriu nu prea strident, se sfârșeau pe la jumătatea gambelor. Picioarele îi erau goale, murdare, cu puncte roșii strălucitoare pe degete, resturi vizibile de ojă. Îi amintea lui Control de îmbrăcămintea starurilor rock de la sfârșitul anilor 1980. Sau, un gând fugar și straniu: era vreun

ofițer concediat de la Brigada Știință și Conștiință, dispărută, uitată, cu memoria ștearsă, condamnată să-și sfârșească zilele departe, în egală măsură, și de știință și de superstiție.

Avea fața congestionată, roșie, și vorbea cu skaterii într-un fel agitat, cam maniac, arătând, totodată, spre stradă, apoi se desprindea de grup pentru a aborda pietonii care treceau, agitându-și expresiv mâinile, în timp ce le spunea vreo poveste complicată cu viață grea și nevoi ce se cereau îndeplinite. Ori poate că sugera și mai mult de atât. Reacționă, la primii doi pietoni care o ignorară, ridicând a lehamite din umeri, însă skaterii o presau, așa că strigă după al treilea trecător, ca și cum acesta ar fi repezit-o. Trezit la acțiune de strigăte, un bărbat gras, de culoare, purtând un trenci cenușiu de plastic, nepotrivit pentru orice anotimp în Hedley, se ivi pe neașteptate, ca de după o cortină, din spatele unui tomberon mare, aflat la colțul magazinului de băuturi. Începu să-l facă cu ou și cu oțet pe trecătorul care refuzase să se lase oprit de femeia roșcată; Control auzi, prin sticla geamului, cuvintele obscene. Apoi, grasul se prăbuși înapoi la locul său, evaporându-se la fel de iute pe cât apăruse.

Femeia purta, poate, o perucă. Poate că bărbatul în trenci n-avea nimic de-a face cu mica lor șaradă. Și poate că el își pierduse îndemânarea de a observa.

Femeia roșcată, ridicând din umeri a lehamite, dădu colțul și se așeză în umbra zidului lateral al prăvăliei, cu fața spre traficul de pe Empire. I se alătură unul dintre skateri, care-i oferi o țigară, apoi se rezemară amândoi de cărămizi și continuară să discute animat. Al doilea skater ieșea acum din magazinul de băuturi, ținând în mână o cutie deschisă de mâncare umedă pentru câini – lui Control îi scăpase ceva vital în privința acelui magazin – al cărui conținut îl trânti, cu un zăngănit, chiar în fața prăvăliei, după care, folosind cutia, mărunți movilița de mâncare și, din vreun motiv oarecare, aruncă cutia goală în bărbatul cel gras, pe jumătate ascuns de tomberon vederii lui Control. Nu i se răspunse nicicum la asta, și nici potaia nu păru prea încântată de mâncare.

Deși acostaseră câțiva clienți din cafenea, ba chiar se apropiaseră de geamul aflat în partea sa de stradă, păreau să nu-i bage în seamă prezența. Lucru care îl făcu pe Control să se întrebe dacă nu devenise cumva o nălucă sau dacă nu cumva

oamenii aceia executau un ritual adresat unui public format dintr-o singură persoană. Dar asta implica o semnificație mai profundă a celor ce se petreceau, deși Control știa că asta ar fi putut fi o eroare, și încă una primejdioasă. Centrul angaja rareori amatori, însă nu era imposibil s-o fi făcut acum. Nimic nu mai părea imposibil. „Ai în coada ochiului ceva de care nu poți scăpa?” Un alt lucru pe care i-l spusese Vocea, un lucru pe care-l luase ca pe un fel de amenințare piezișă.

Dacă scena din fața lui era inocentă, ar fi putut să dispară în ea, să tranziteze dintr-o parte a geamului în cealaltă? Sau existau conspirații până și în cumpăratul de mâncare pentru câine, în cerșitul de bani de băutură? Detalii obscure ce i-ar fi putut scăpa.

Sâmbătă, dis-de-dimineață, Control sunase Vocea, de acasă. Așezase, mai întâi, o portavoce digitală, dotată cu temporizator, într-o latură a biroului, îi potrivise ceasul. Așezase în dreapta o foaie de hârtie de un portocaliu strident, cu notițele, iar alături un stilou. Dăduse pe gât o gură de whisky. Izbise cu pumnii în tăblie, o dată, de două, de trei ori. Apoi formase numărul, punând Vocea pe speaker.

Pârâituri și pocnete înainte ca Vocea să se audă. Neîndoielnic că se afla la parter, în livingul casei ei/lui. Sau în pivnița unui hostel. Ori în poiata unei ferme, pitit (a) printre găini.

„Casa ta e în ordine?” întrebă Vocea. Tonul îi era lipsit de vioiciune, ca și cum megalodonul abia s-ar fi trezit din somnul său, în apele înghețate. Intonația Vocii părea o insultă și-l făcu pe Control să devină și mai de piatră, să renunțe la trepidația interioară în favoarea unui sentiment de dezgust amestecat cu încăpățânare.

O gură bună de aer. Apoi, înainte ca Vocea să apuce să zică ceva, orice, Control se lansase într-un șir de obscenități dintre cele mai urâte, le răcnise schimonosindu-și gâtlejul, rănindu-și-l. După un moment de surpriză, Vocea urlă „Destul!”, apoi bolborosi ceva, o frază lungă, tremurată, contorsionată. Control pierdu șirul. Portavocea mugi. Control își reveni, citi cuvintele de pe foaia de hârtie portocalie. Bifă primul rând. Se lansă iarăși într-un torent de obscenități. „Destul!” Iarăși, încăpățânată, insistentă, Vocea mormăi ceva, de data asta cuvinte moi, scurte și percutante. Control simți că plutește, că se înalță, că uită.

Portavocea mugi. Control văzu cuvintele de pe foaia portocalie. Bifă al doilea rând. Obscenități. Bolboroseli. Plutire. Portavocea sfâșiind plutirea. Control văzu cuvintele de pe hârtie. Bifare. Repetare. Limpezire. Repetare. A cincea oară. A șasea oară. A șaptea oară schimbă scenariul. Îi răspunse Vocii cu toate cuvintele bolborosite, umede, moi pe care le deslușise pe foaia directoarei. Auzi un gâfâit, un țipăt pătrunzător care însemna că-și lovise ținta, apoi un puhoi de vorbe îndreptat spre el, însă cuvintele erau slabe, deconectate, neinteligibile.

Lăsase niște urme. Se îndoia că incantația sa avusese un efect deplin, însă ideea era că Vocea știa acum și că avusese parte de o experiență extrem de neplăcută.

Portavocea mugi. Control se uită la cuvintele de pe foaia portocalie. Terminase, Vocea era terminată. Acum trebuiau să-și găsească un alt mânuitor, unul mai puțin manipulativ.

— Să-ți zic un banc, zise în sfârșit Control. Care-i diferența dintre un magician și un spion?

Apoi închise.

Se uitase, vineri noapte, după ce alergase mult, la înregistrările de miercuri și de joi ale conversațiilor sale cu Vocea. Fiindcă îl apucaseră suspiciunile, nu-i plăcuse felul în care părea că se pierde și revine pe parcursul acestor conversații, sau maniera în care Vocea părea să-i fi pătruns gândurile. Cu Chorizo în poală, după ce-și legase printr-un cablu telefonul la televizor, Control văzuse cum Vocea inițiază comenzi hipnotice, se văzuse pe el însuși cum devine confuz, cum capul i se lasă puțin în piept, cum i se zbat pleoapele, în vreme ce Vocea, fără să renunțe deloc la deghizarea metalică, guturală, îi dădea ordine și îi făcea sugestii. Vocea îi spusese să nu-și facă griji în privința lui Whitby, să lase deoparte îngrijorările, să le minimizeze, deoarece „Whitby n-a contat niciodată”. Apoi însă revenise asupra subiectului și se arătase interesată de felul în care îl găsise pe Whitby în încăperea aceea bizară. Oare fusese atras în ascunzișul lui Whitby de vreo informație subliminală? O referire la Grace, împreună cu ordinul de a se întoarce în biroul ei, apoi ceva cu „prea riscant” atunci când Vocea aflase despre noile încuietori. Multă exasperare în privința notițelor directoarei și a progresului lent în sortarea acestora. Faptul că asta era cauzată în mare măsură de felul dezorganizat în care lucrase directoarea îl făcea să se întrebe

dacă nu cumva scopul întregului haos de acolo chiar acesta fusese, să prelungească procesul de ordonare cât mai mult cu putință. Oare Vocea îi *spusese* vreodată lui Control să se prezinte drept „Control” la agenție? Se împotrivi nebuniei unor asemenea gânduri.

Vocea, ținându-l pe Control sub puterea hipnozei, avea o duritate și o concentrare care nu era prezentă altminteri, dar și un fel de perversitate nepăsătoare, fiindcă-i ceruse lui Control să spună un banc cu care să se termine următoarea lor conversație telefonică, „unul cu poantă”. Și, din câte își dădea seama, îi servise Vocii și de reportofon viu. Vocea scosese din mintea lui Control conversații întregi, cuvânt cu cuvânt, ceea ce explica de ce ajunsese atât de târziu acasă, miercuri, deși discuția păruse să dureze puțin.

Fusese trimis într-o expediție în Divizia Sudică și, întocmai ca în cazul expedițiilor în Aria X, nu i se spusese adevărul. Avusese dreptate să i se pară că i se furnizau informații într-un fel prea împiedicat. Ce mai făcuse, oare, și n-avea să știe niciodată?

Scrisese, așadar, pe o foaie de hârtie strident colorată, ca să n-o poată pierde din vedere:

CONTROL, VOCEA ÎȚI INDUCE SUGESTII HIPNOTICE!

— Bifează rândul și țipă obscenități. Treci la rândul următor.

— Bifează rândul și țipă obscenități. Treci la rândul următor.

Limpezire, repetare. Scos din starea hipnotică de portavoce, băgat iarăși acolo. Până ce, în sfârșit, ajunsese la capăt: „Bifează rândul și repetă frazele de mai jos” – toate frazele pe care le găsise în biroul directoarei. Urlă cât de tare poți, de fapt.

Și tu ești încântat?... Posibilitatea unor variații semnificative... Paralizia nu este o analiză convingătoare... Consolidarea autorității... Nu există recompensă atunci când riști ceva... Plutind și plutind, nimic omenesc, însă ceva liber, plutind...

Supraîncarcă sistemul, cum făcuseră oamenii de știință cu iepurii albi. Împinge Vocea într-un fel de colaps.

Fusese trădat și n-avea să mai aibă parte, de-acum, de vreun moment în care să nu fie cu ochi-n patru. O văzu pe biologă lângă bazin, se văzu alături de ea, privind amândoi spre șopron. Conducând-o înapoi în clădire, lăsându-se înghițiți de Divizia Sudică. Maică-sa, ducându-l de mână pe cărarea spre cabana de vară, bunicul așteptându-i, cu un zâmbet enigmatic ce-i făcea chipul misterios.

Tratamentul pentru descoperirile sale, ca să nu mai trebuiască să se gândească la ele, fusese apoi o autoanihilare, care-l purtase, cu îndrăzneală, de sâmbătă seară până duminică dimineață, prin străfundurile mici, însă dolofane ale orașului Hedley – care, din câte-și dădea seama, uitase că exista pe undeva o Divizie Sudică. Își amintea un local cu biliard – pocnetul bilelor lovindu-se, *poc* și *buf*, confortul buzunarelor căptușite cu fetru, mirosul de cretă și de țigări. Își amintea cum lovise bilele în joacă, își amintea urma de cretă a unei palme întipărită pe fundul blugilor unei femei – deși nu el, ci chiar femeia și-o făcuse. Se retrăsese curând după aceea, nu atât de interesat pe cât ar fi crezut de banalitatea unui soare nedeslușit, văzut prin geamul unui motel ieftin, de urma unui trup pe cearșafuri, de prezervativul folosit și aruncat la coș. Acestea erau viziuni pentru alții, atunci cel puțin – fiindcă păruse, pur și simplu, să fie prea multă bătaie de cap. Fiindcă tot în locul acela s-ar fi găsit. Tot pe Lowry l-ar fi auzit, de pe film. Tot pe Grace ar fi văzut-o, și încă cu încetinitorul, oferindu-i conținutul cutiei sale cu nemulțumiri. Mintea i-ar fi zumzăit mai departe, contractându-se și extinzându-se, luptându-se cu Aria X.

Așa că intrase la un film de noapte, într-un cinematograf cu mochetă albastră, presărată cu gumă de mestecat și pătată cu cola. Era singur în sală. Cinematograful, lucru neașteptat, supraviețuise din vremea adolescenței sale. Filmul era groaznic, genul de peliculă science-fiction unde găurile din scenariu aproape că par interferențe extraterestre inițiate dintr-o altă dimensiune. Însă tăcerea răcoroasă îi liniștise nervii surescitați. Până ce se făcuse iarăși vremea să se ridice și să se strecoare spre următorul bar. O pornise, așadar, de-a lungul râului, într-o grandioasă expediție bahică. Oare Cheney se auzea ciocănind, întrebându-l dacă se simte bine?

Băuse trei pahare de whisky ieftin într-un loc atât de dărăpănat că nici nume n-avea. Băuse niște rachiu artizanal făcut prin partea locului, nu departe de pontonul unde, cu ani în urmă, se oprea ca să se uite peste râu. Își spusese, iarăși și iarăși, că hipnoza era ceva banal, că nu era mare lucru și că nu însemna nimic. Absolut nimic. Ba însemna ceva. Ba nu. Se gândise s-o sune pe maică-sa. Nu reușise. Voise să-și sune tatăl. Dar era imposibil.

Intrase într-un alt bar, beat deja, și dăduse peste o fantomă. Mai întrezărise, în noaptea aceea, semne – arcuirea unei buze care-i trezise o amintire, o fluturare de gene, felul în care se odihnea mâna cuiva pe tăblia mesei. Pantofii aceia. Rochia aceea. Dar când întâlneai o fantomă adevărată – Lucrul Întreg – era un șoc... îți oprea respirația. Nu îți lua suflul, ci respirația rămânea acolo, închisă în tine, nefolositoare. Pulsul îți zvâcnea, bolborosind despre nenorociri viitoare. Așa că, atunci când îți reveneai în simțiri, nu mai știai cine ești. Fantoma Întreagă îl prinsese pe Control undeva între persoana care fusese și cea care devenise. Și nu era, totuși, decât o nălucă. O femeie pe care o cunoscuse în liceu. Cu intensitate. Pentru prima oară. Se aflase îndeajuns de aproape de ea ca să simtă, cumva, că era lipsit de respect față de biologă, că aparența fantomei îi afecta impresia despre Pasărea Rară. Cu toate că era ridicol. Și toate acestea îl purtau departe, tot mai departe de Divizia Sudică.

Încercând să elimine ce mai rămânea din aceasta, în alt punct al aventurilor sale nocturne, fără țintă – beat turtă și hlizindu-se – ajunsese să se învârtă cu scaunul într-un bar de motocicliști, unde nimerise lângă directoarea adjunctă. Locul era încă plin de hărmălaie la două dimineața. Duhnea a pișat, un iz puternic, de parcă niște motani și-ar fi marcat teritoriul pe acolo. Control îi oferise un surâs nesigur, împreună cu o înclinare emfatică din cap. Primise la schimb o uitătură goală, neutră.

— Dosarul e gol. Nu-i nimic despre ea acolo.

Despre cine? Despre cine vorbea?

— Dacă m-ai putea băga în iadul tău special, aș lucra oricum la bătrâna D.S. – o viață întreagă, așa-i?

Își dăduse seama, în timp ce vorbea, că femeia nu avea cum să fie Grace și că vorbele, posibil, nici nu se desprinseseră de pe buzele lui.

Îl irita cu candoarea privirii sale neabătute.

— Nu trebuie să te uiți așa.

De data asta probabil că rostise cuvintele.

— Adică cum? zisese ea, iar capul i se răsucise puțin într-o parte. Ca și cum m-aș uita la unul distrus la creier, la mine în bar? Du-te dracului!

Se sprijinise de spătarul scaunului auzindu-i îndemnul, încercând să-și adune laolaltă bucățile răzlețe ale minții. Simțea o greutate în piept, în lumină și întuneric. Crezuse că-i mai isteț

de atât. Crezuse că ea e prinsă într-o gândire de tip vechi. Dar se dovedise că nici gândirea de tip nou nu era de ajutor. Era vremea să mai bea ceva, în altă parte. Să șteargă totul. Apoi să se regăsească.

Control înfruntă privirea ei întrebătoare cu un zâmbet confuz. Făcea progrese. Ea se dădu în spate, împinsă de o pală de vânt ce se strecurase prin ușa deschisă a barului și de privirile critice ale corpurilor stradale de iluminat.

Control își frecă obrajii, nu-i plăcea să-și simtă tuleiele bărbii. Încercă să-și limpezească mintea încețoșată, să-și alunge acreala de pe limbă și durerea din articulații. Era convins că, la un moment dat, Vocea îi zisese: „Ai ceva în coada ochiului de care nu poți scăpa? Te pot ajuta eu să scoți de-acolo chestia aia”. Ușor, dacă tot tu ai pus acolo chestia aia.

Femeia în uniformă era probabil o dependentă de droguri și, cu siguranță, n-avea adăpost sau dormea prin clădiri părăsite. Foloseai amatori pentru supraveghere atunci când ținta era „în familie”, când voiai să folosești cât mai bine peisajul natural – spațiul local – sau când organizația ta era ori săracă lipită, ori incompetentă. Se gândi că femeia nu-l observase fiindcă fusese plătită să pretindă că-l ignoră.

Skaterul cu potaia își revendica acel colț drept teritoriul lui, era limpede, și-l împărțea cu bețivul cel gras. Cei doi aveau un aer ce părea mai natural, poate fiindcă un element teatral – azvârlitul pe trotuar al mâncării de câini – nu se potrivea cu ideea de a nu atrage atenția. Al doilea skater plecase și revenise de câteva ori, dar Control nu-l văzuse să le dea și celorlalți doi mâncare, bani sau droguri. Poate că era doar în trecere prin zonă, ori ținea de șase pentru vreun escroc mai mare, sau era pus de maică-sa să supravegheze, parte din tablou fără a fi de fapt. Ori poate că nimic din toate astea, poate că erau doar trei oameni care se știau și se ajutau unii pe alții și care, acum, se întâmpla să aibă o zi cu ghinion.

Chestia, când stăteai așa de mult într-un loc, era că, dacă îi urmăreai pe alții, începea să ți se pară că și alții te urmăresc, așa că nu tresări când îi sună telefonul. Se așteptase să fie sunat.

— Înțeleg că ai fost băiat rău, zise ea.

— Bună dimineața și ție, mamă.

— Nu ți-e bine? Pari să nu te simți bine.

— Sunt în regulă. Am controlul total al tuturor facultăților.

— Atunci de ce pari să-ți fi pierdut mințile?

Zise asta pe tonul aspru, profesional pe care îl folosea ca să-și ascundă emoțiile. Să dea senzația că se „ocupa” de el la fel ca de orice alt agent pe care-l superviza.

— Deja am aruncat telefonul, mamă. Așa că nici să nu te gândești să pui iarăși Vocea în cârca mea.

Dacă l-ar fi sunat ieri, probabil că deja, până acum, ar fi început să țipe la ea.

— Putem oricând să-ți aducem altul.

— O întrebare rapidă, mami.

Nu suporta să i se spună *mami* sau *mămico*, prefera severul Severance, cu toate că el era scumpul și unicul său copil. Știa asta.

— Dacă ar fi să trimiți pe cineva într-o expediție într-un loc periculos – la Divizia Sudică, să spunem – cum l-ai ține calm și atent la drum? Ce fel de instrumente ai folosi?

— Lucrurile obișnuite, John. Deși nu-s sigură că-mi place tonul cu care îmi vorbești.

— Lucrurile obișnuite? Ca de pildă hipnoza, bazată pe condiționarea de dinainte, de la Centru.

Nu ridica vocea, deși îi venea să urle. Îi plăcea acolo, la barul cafenelei. Nu voia să i se ceară să plece.

O pauză.

— S-ar putea recurge la asta, da, dar numai cu reguli stricte și precauții – și doar dacă ar fi în beneficiul subiectului.

— Subiectul ar fi preferat să aibă de ales. Subiectul ar fi preferat, poate, să nu fie o marionetă.

Subiectul ar fi preferat să știe că speranțele, dorințele și impulsurile sale erau cu siguranță *propriile* lui speranțe, dorințe și impulsuri.

— Subiectul e posibil să nu aibă informațiile sau perspectiva pentru a fi implicat în acea decizie. Poate că subiectul ar avea nevoie de o inoculare, de un vaccin.

— Împotriva a ce?

— Împotriva a fel de fel de lucruri. Deși, la primul semn că se întâmplă ceva grav, te-am fi retras de acolo și am fi trimis o echipă.

— Ca de pildă? Ce anume ai considera grav?

— Orice s-ar întâmpla.

Enervant de opacă, la fel ca întotdeauna. Luând decizii pentru el, ca întotdeauna. Simțea acum în el și iritația lui tăică-său, pe lângă a lui, spectrul atâtor dispute la masă ori în camera de zi. Decise să iasă pe stradă totuși și se opri pe alee, ceva mai la stânga de cafenea. Nu se plimba prea multă lume pe acolo – cei mai mulți erau încă la biserică probabil sau își băgau droguri.

— Jack zicea că, dacă nu-i dai unui agent toată informația de care are nevoie, la fel de bine ai putea să-ți tai propriul picior, zise Control. Operațiunea voastră s-a dus naibii.

— Dar operațiunea ta nu s-a dus naibii, John, zise ea cu o anume tărie. Încă ești acolo. Încă te afli în legătură cu noi. Cu mine. Noi nu plecăm nicăieri.

— Bine zis, numai că nu cred că „noi” înseamnă Centrul. Cred că te referi la o facțiune de la Centru, și nu una dintre cele eficiente. Vocea voastră a făcut mizerie încercând s-o scoată din ciorbă pe directoarea adjunctă. Mai las-o o săptămână și o să ajung eu adjunctul lui Grace.

Sau poate că scopul era să o facă pe Grace să piardă mult timp și să investească multă atenție?

— Nu există facțiuni, doar Centrul. Vocea se confruntă cu mult stres, John. Cu și mai mult, acum. Cu toții ne confruntăm cu așa ceva.

— Pe naiba nu-s facțiuni!

Era Jack acum, greu de abătut de la subiect.

— Pe naiba nu-s! La dracu cu ce spui!

— N-o să mă crezi, John, dar să știi că ți-am făcut un serviciu plasându-te la Divizia Sudică.

Toată lumea părea că uitase definița cuvântului *serviciu*. Mai întâi Whitby, apoi Grace, acum maică-sa. N-avea încredere în ce ar fi răspuns, așa că se abținu.

— O groază de lume ar fi fost în stare să ucidă ca să obțină postul ăsta, adăugă ea.

Nici acum nu știa ce să zică. Cât vorbiseră ei, femeia din față dispăruse, nu mai era nimeni în fața vitrinei. Pe vremuri, magazinul acela de băuturi fusese băcănie. Cu mult timp înainte de construirea orașului Hedley, aici, pe râu, fusese o așezare a băștinașilor – știa asta de la taică-său – ale cărei rămășițe se aflau dedesubtul fațadei magazinului.

Sub magazin se întindea un labirint calcaros cu apă freatică,

peșteri înguste, crabi albinoși, orbi, și pești luminiscenți de apă dulce. Înconjurat de rămășițele zdrobite ale atâtor creaturi, afundat în sol, împins în adâncuri de temeliile clădirilor. Așa ar fi conceput biologa strada, așa ar fi văzut-o? Poate că ar fi întrevăzut și un viitor posibil al străzii, magazinul de băuturi prăbușit sub asaltul vremii și al plantelor agățătoare, transformat într-o colină scobită, acoperită de mușchi precum dealurile de lângă Aria X. O pierdere pe care n-ar fi deplâns-o. Sau poate că da?

— Ești acolo, John?

Unde altundeva să fie?

De multă vreme, deja, Control bănuia că maică-sa luase pe altcineva sub aripa ei, ca protejat – părea aproape inevitabil. Cineva modelat, antrenat și trimis să corecteze genul de greșeli făcute de Control. Gândul îi revenea în minte ori de câte ori se simțea deosebit de nesigur sau vulnerabil, iar uneori doar fiindcă putea fi bun ca exercițiu mental. Acum încerca să vizualizeze protejatul perfect, intrând în scenă și preluând de la el Divizia Sudică. Ce ar fi făcut altfel omul ăla? Ce ar fi făcut *în momentul ăsta?*

În vreme ce mama lui continua să vorbească, afundându-se din ce în ce mai mult în ceea ce părea a fi o minciună.

— Dar am cerut mai ales o informare, să văd dacă tu crezi că faci progrese – o încercare de a-i înfrânge tăcerea cu scuze, cu un pic de accent pe *progrese.*

— Știi exact cum mă descurc.

Vocea îi spusese probabil tot ce știa, până la momentul în care o scosese din peisaj.

— E drept, dar n-am auzit versiunea ta.

— Versiunea mea? Versiunea mea este că am fost aruncat într-un cuib de viespi, cu ochii acoperiți și cu mâinile legate la spate.

— E cam dramatic, nu crezi? zise strălucirea de lumină.

— Nu așa de dramatic ca lucrurile pe care mi le-ați făcut la Centru. Am ore care lipsesc, poate o zi întreagă care lipsește.

— Nu e mare lucru, zise ea cu o blândețe care-l făcu să-și dea seama că subiectul o plictisea. Nu cine știe ce. Te-am pregătit, ți-am întărit motivația, atâta tot. Te-am făcut să vezi unele lucruri mai clar și altele mai puțin clar.

— Adică, mi-ați băgat amintiri false ori…

— Nu. Genul ăla de lucruri te-ar fi făcut un model atât de costisitor, că nimeni nu și-ar fi putut *permite* așa ceva. Nici nu și-ar fi putut permite să te trimită la Divizia Sudică.

Fiindcă oricine ar fi în stare să ucidă pentru postul ăsta.

— Mă minți cumva?

— Ai face bine să crezi că nu, zise ea repezit, fiindcă numai pe mine mă mai ai... din cauza acțiunilor tale. Și, în plus, n-o să știi niciodată sigur. Ești genul de persoană care mereu jupoaie strat după strat, chiar și după ce n-au mai rămas straturi de jupuit. Așa că ia-o cum ți se oferă de biata și îndelung încercata ta mamă.

— Te văd, mamă. Te văd reflectată în geam. Ești după colț, mă urmărești, nu-i așa? Nu-s numai angajații tăi. Ești și tu în oraș.

— Da, John. De aceea se aude ecoul ăsta metalic. De aceea vorbele mele par să ajungă la urechi surde, fiindcă le auzi de două ori. Mă întrerup singură, așa se pare.

Control se simți cuprins de un fel de unduire. Se simți alungit și întins, iar gâtul i se uscă.

— Pot să am încredere în tine? întrebă, obosit de toată înfruntarea.

Ceva sincer și deschis din vocea lui trebuie să fi ajuns până la ea, fiindcă renunță la tonul distant și zise:

— Sigur că da, John. Poți să n-ai încredere în *felul* în care mă îndrept spre un scop, dar trebuie să ai încredere că știu înspre ce scop mă îndrept. Întotdeauna știu încotro mă îndrept.

Asta nu-l prea ajuta.

— Vrei să am încredere în tine? Atunci spune-mi, mamă. Spune-mi cine era Vocea.

Dacă nu-i spunea, atunci impulsul lui de a dispărea, pur și simplu, în măruntaiele orașului, de a se pierde în peisaj și de a nu se mai întoarce putea să apară. Putea ajunge prea puternic ca să-l mai poată stăvili.

Ea ezită, iar ezitarea asta îl sperie. Părea reală, nu înscenată.

Apoi zise:

— Lowry. Mă jur pe bunul Dumnezeu, John. Lowry era Vocea.

Nici vorbă să fie la treizeci de ani distanță. Ci suflându-i în ureche lui Control.

— Nenorocitul naibii!

Izgonit și totuși înapoindu-se prin filmele care aveau să i se

deruleze pentru totdeauna în minte. Bântuindu-l necontenit.

Lowry!

— Hai, du-te și caută mărunțiș pe banchete, John.

Bunicul Jack privindu-l țintă, el cu arma în mână.

Apoi se auzise o bătaie puternică în geam. Era maică-sa, se aplecase să se uite în mașină. Chiar și cu aburul de pe geam, Control își dăduse seama că-i văzuse revolverul din poală. Portiera se smucise, deschizându-se. Arma dispăruse brusc. Jack, aflat de cealaltă parte, era acum luat la trei păzește, cu maică-sa dominându-l de la înălțime. Bătrânul se așezase pe bordură, în fața mașinii. Control își asumase riscul de a coborî puțintel geamul, apoi se aplecase înainte ca să-i observe mai bine prin parbriz. Maică-sa vorbea încetișor cu bunicul, proțăpită înaintea lui, cu brațele încrucișate pe piept și privirea fixă, de parcă s-ar fi aflat la nivelul ochilor ei. Control nu văzuse ce se întâmplase cu arma.

Din maică-sa iradia ceva amenințător, un lucru pe care nu-l mai văzuse, până atunci, în formă concentrată. Vocea îi era scăzută, da, însă tonul și repeziciunea cu care vorbea o făceau să aducă cu un cuțit de măcelar tăind fără efort carnea crudă. Bunicul său îi răspunsese cu o înclinare bizară a capului, părând mai degrabă că era împins de vreo forță invizibilă sau că ea îl îmbrâncea.

Apoi, maică-sa își desfăcuse brațele încrucișate pe piept și coborâse privirea spre bunicul, iar Control auzise:

— Nu în felul ăsta! Nu în felul ăsta. Nu-l poți obliga să facă asta.

Control se întrebase, atunci, dacă ea vorbea despre armă sau despre planul secret al bunicului Jack de a-l lua la prezentarea de lenjerie intimă.

Apoi, maică-sa se apropiase iarăși de mașină ca să-l ia de acolo, după care bunicul se urcase la volan și o luase încetișor din loc. Control se simțise cuprins de ușurare când intraseră în casă din nou. Nu mai trebuia să se ducă la prezentarea de lenjerie. Putea, deci, să facă o vizită alături, mai târziu.

Maică-sa nu vorbise despre incident decât o singură dată, după ce ajunseseră înăuntru. Se dezbrăcaseră de paltoane, intraseră în sufragerie. Luase un pachet de țigări și-și aprinsese una. Cu părul ei lung, ondulat, cu trăsăturile delicate și bluza

albă, eșarfa roșie, pantalonii călcați, negri și tocurile cui arăta ca un fotomodel, fumând. Un model agitat. Avusese parte de un alt lucru necunoscut, în afară de acela că putea, la nevoie, să lupte cu ferocitate pentru el: nu știuse, până atunci, că mama lui fuma.

Doar că se apucase să-l învinuiască pe el, de parcă el ar fi fost responsabil.

— La ce naiba ți-a fost gândul, John? La ce naiba ți-a stat mintea?

Dar nu se gândise la nimic. Îl văzuse pe bunicul făcându-i cu ochiul când adusese vorba de prezentarea de la magazin, îi plăcuse că bărbatul acela, care putea să fie grav, sau chiar morocănos, avusese încredere în el, îl crezuse în stare să țină ceva secret de maică-sa.

— Nu te atinge de arme, John, zisese ea, plimbându-se încoace și-ncolo prin cameră. Și nu face toate prostiile pe care-ți zice bunicu-tău să le faci.

Mai târziu decisese să respecte a doua poruncă, dar s-o ignore pe prima, fiindcă se îndoia că maică-sa vorbise serios în privința asta – ba chiar își botezase diferitele arme de foc cu nume precum „Bunicul” sau „Ăl Bătrân”. Folosea arme, dar nu-i plăceau, nu-i plăcea să se bazeze pe ele. Miroseau precum viitorul pe care-l promiteau.

Control nu-i povestise niciodată incidentul lui tăică-său, temându-se că ar putea fi folosit împotriva mamei lui. Și nici nu-și dăduse seama, decât mai încolo, că întreaga expediție avusese de-a face cu arma sau cu găsirea ei. Că poate fusese un fel de test.

Așezat acolo, în cafenea, după terminarea convorbirii cu maică-sa, simți cum se insinuează gândul că furia ei în privința armei fusese o scenetă, un spațiu local, în care Jack și Jackie erau complici, actori într-o piesă destinată deja, la vârsta aceea tânără, să-l influențeze cumva ori să-i corecteze parcursul. Să inițieze un fel de îndoctrinare, o introducere în imperiul familiei.

Nu era sigur că mai știe diferența dintre ce ar fi trebuit să descopere și ce dezgropase de unul singur. Un turn se putea transforma într-un puț. Anchetarea biologei se putea transforma într-o capcană. Un membru într-o expediție se putea, chiar, întoarce sub forma unei voci care-i șoptea în ureche nimicuri bizare.

Când ajunse acasă, duminică seară, verifică înregistrarea conversației cu maică-sa și se simți copleșit de o imensă ușurare când se asigură că nu existau rupturi, când nu găsi nicio dovadă că și ea, la rându-i, îl inducea în eroare.

Credea că la Centru era debandadă și că fusese jucat pe degete de o facțiune, sub control hipnotic. Acum, fără îndoială, acoperișul se prăbușea peste subsolul clandestin, iar megalodonul începea să se agite între pereții de sticlă crăpată ai acvariului său. Grace îl rănise. Apoi Control îl lovise la rându-i.

„Doar Lowry avea suficientă experiență cu Divizia Sudică și Aria X ca să fie de folos”, îi spusese maică-sa, însă și printre vorbele ei se strecurase spaima; continuase să vorbească despre Lowry, în vreme ce Control se simțea de parcă un personaj istoric ar fi ieșit dintr-un tablou și și-ar fi anunțat prezența. Un personaj istoric diminuat, haotic, reabilitat, care pretindea că nu-și amintea nimic în plus față de imaginile surprinse pe film. Cineva care se alesese cu o promovare mulțumită unui amestec încurcat de milă și remușcare, sau alt motiv în afară de competență.

„Lowry e un nemernic.” S-o oprească să mai vorbească despre el. Doar fiindcă ai supraviețuit, doar fiindcă ți s-a pus eticheta de erou, nu însemna că nu puteai fi, totodată, și un nemernic. Maică-sa trebuie să fi fost disperată, fără altă soluție. Apoi șoapte care, își amintea acum, ar fi putut să provină din direcția lui Lowry: despre secții fantomă sau despre lucruri înrudite cu hipnoza și condiționarea, dar și mai hidoase încă.

„Știam că ar putea să fie lucruri pe care i le-ai spune lui, și nu mie. Știam că ar fi mai bine dacă tu n-ai afla… despre unele dintre lucrurile pe care aveam nevoie să le faci.”

Mânia se luptase cu mulțumirea de a ști că-i silise să iasă din vizuină, cu satisfacția că, măcar, una dintre variabile fusese eliminată. O nevoie de a o ști mai bine echilibrată, mai pregătită să facă față sentimentului că era deja copleșit. Și, totodată, încercase să-și alunge un gând nou, neliniștitor: acela că puterea mamei lui avea și limite.

„Îmi mai ascunzi ceva?”

„Nu”, zisese ea. „Misiunea a rămas aceeași: concentrează-te asupra biologei și asupra directoarei dispărute. Caută prin însemnări. Stabilizează Divizia Sudică. Află ce s-a petrecut,

lucrurile pe care nu le știm.”

Asta-i fusese misiunea? Să se concentreze asupra unor anumite lucruri? Poate misiunea Vocii, care, presupunea, era a lui acum.

Preferase să ia de bună minciuna că îi spusese totul, deși, poate, ce fusese mai rău rămânea de acum în urmă. Își zdrăngănise lanțurile. Îndurase tot ce-l făcuse Grace să îndure. Văzuse filmulețele.

Control intră în bucătărie și-și turnă un pahar de whisky, singurul pe ziua aceea. Îl dădu pe gât dintr-o mișcare, cu credința irațională că avea să-l ajute să doarmă. Când puse paharul înapoi pe blat observă mobilul directoarei, așezat lângă telefonul fix. Încă arăta, în husa lui, ca un cărăbuș mare și negru.

Îl cuprinse o premoniție, își aminti de zgomotele furișe de pași de pe acoperiș, de săptămâna trecută. Luă o cârpă de vase, apucă telefonul, deschise ușa din dos, cu Chorry lângă picioarele lui, și azvârli telefonul departe, în bezna din curte. Se lovi de un copac și ricoșă în întunecimea ierbii lungi de la marginea proprietății. Naiba să te ia, telefonule! Nu te mai întoarce. N-avea decât să se alăture mobilului lui Lowry-Vocea într-o lume de apoi a telefoanelor. Prefera să se simtă paranoic sau idiot, decât compromis. Se simți răzbunat când Chorry refuză să se ia după telefon, arătând că vrea să rămână înăuntru. O alegere bună.

021: REPETARE

Când veni dimineața zilei de luni, Control nu porni imediat spre Divizia Sudică. În loc de asta, o apucă spre casa directoarei – luă indicații despre drum de pe internet, își băgă arma în toc și o apucă pe autostradă. Voise să facă asta după ce termina de catalogat însemnările, doar ca să se asigure că Grace și oamenii ei curățaseră casa pe cât de temeinic susținea ea. Confirmarea că fusese manipulat de Lowry/Vocea și, prin extensie, și de maică-sa, rămânea acolo pe fundal, ca un zumzet slab, nedându-i pace. În privința răspunsurilor, Lowry nu-l făcuse să avanseze, nu-i oferise niciun avantaj real – fusese manipulat de cineva de neatins, eteric. Lowry, ascuns sub masca Vocii,

bântuind Divizia Sudică de la distanță. Control încerca acum să pună unul lângă altul cele două personaje, să le facă o singură persoană, o singură voință.

Simți și impulsul, după ce porni la drum, să nu se mai întoarcă deloc la Divizia Sudică – să ocolească și casa directoarei – și s-o apuce pe un drum de țară ce ducea spre casa tatălui său, aflată la vreo optzeci de kilometri spre vest.

Dar rezistă tentației. Casa avea acum alți proprietari, iar în curtea din spate nu mai rămăsese nicio sculptură. După moartea lui taică-său, acestea ajunseseră pe la unchi și mătuși, pe la nepoate și nepoți, cu toate că el, unul, se simțise ca și cum peisajul anilor lui de formare era decupat bucată cu bucată. Deci n-avea să găsească alinare acolo. Și nici ceva din trecut. Unele dintre rudele lui încă mai locuiau prin zonă, însă legătura cu acești oameni fusese taică-său, și de cei mai mulți dintre ei nu mai știa nimic din adolescență.

Bleakersville avea o populație de aproximativ douăzeci de mii de locuitori – suficient de mare cât să aibă vreo câteva restaurante decente, un mic muzeu de artă și vreo trei cvartale de centru vechi. Directoarea stătuse într-o zonă în care se vedeau puține fețe de albi. Mulți pini rămuroși, stejari și magnolii, încărcați de mușchi, cu crengi rupte de furtuni zăcând pe drumul plin de hârtoape. Case solide din lemn de cedru sau din beton, unele cu ornamentații de cărămidă, majoritatea cafenii, albastre sau gri, cu câte o mașină sau două pe aleile de acces pietruite sau acoperite cu ace de pin. Trecu pe lângă niște coșuri de baschet, pe lângă puști negri sau hispanici pe biciclete, care se opriră și se holbară la el până ce trecu. Anul școlar se terminase de două săptămâni.

Casa directoarei se afla la capătul unei străzi pe nume Standiford, pe culmea unui deal. Vrând să fie precaut, Control parcă un cvartal mai încolo, pe strada din josul dealului, apoi intră prin curtea din spate, care se întindea înclinată pe coastă, către locuință. Terenul era năpădit cu tufe neîngrijite de azalee și cu vițe groase de wisteria, unele înfășurate strâns în jurul pinilor. Vreo două grămezi turtite de compost zăceau după niște plase subțiri de sârmă. Iarba, în mare parte, îngălbenise și murise, lăsând la iveală rădăcinile copacilor.

Trei semicercuri de ciment serveau de trepte, astupate de frunze și de iarbă putrezită, iar lângă ele, o tavă rotundă de

metal, plină ochi cu apă murdară. Ușile albe franțuzești aveau geamul pătat cu urme verzi de mucegai; pe acolo urma să între. Dar avea o problemă: trebuia să forțeze încuietoarea, fiindcă nu făcuse o solicitare formală ca să viziteze casa. Dar voia să forțeze încuietoarea, își dădu el seama. N-ar fi vrut să aibă cheia. În timp ce lucra la ea cu sculele pe care le adusese cu el, începu să plouă. Stropi grei, care se izbeau cu zgomot, pocnind, de frunzele de magnolie căzute iarna trecută.

Își dădu seama că e urmărit – observase, poate, ceva mișcându-se, cu coada ochiului – chiar când izbuti să deschidă ușa. Se îndreptă de șale și se răsuci spre stânga.

În curtea vecină, destul de departe de gardul de sârmă împletită, o fetiță de culoare, de nouă-zece ani, cu codițe împletite cu mărgele, îl privea cu încordare. Purta o rochie înflorată și sandale albe de plastic cu scai.

Control zâmbi și-i făcu din mână. În alt univers, Control o luă la goană, abandonându-și misiunea, dar nu în acesta.

Fata nu-i răspunse la salut, dar nici nu fugi.

El luă asta drept un semn și intră.

Nu mai umblase nimeni pe-acolo de luni întregi, însă în aer era un fel de învolburare pe care voia să o atribuie unui ventilator pe care nu-l vedea sau unui aparat de aer condiționat care tocmai fusese oprit. Numai că Grace pusese ca electricitatea să fie oprită până la întoarcerea directoarei, „ca să economisim pentru ea”. Acum ploaia cădea cu mai multă putere, și asta se adăuga întunericului din casă, așa că aprinse lanterna. Nimeni n-avea să bage de seamă – era prea departe de ferestre, iar peste acestea fusese trasă o draperie lungă, închisă la culoare. Oricum, la ora aceea, majoritatea oamenilor erau la muncă.

Vecinii directoarei, dacă o cunoscuseră cât de cât, o cunoscuseră probabil în calitatea ei de psiholog. Oare poza din biroul lui Grace era o anomalie, ori se întâmpla adesea ca directoarea să mănânce grătar, cu o bere în mână? Oare Lowry, pe vremuri, venise să o viziteze cu șapcă, tricou și blugi găuriți, mâncase crenvurști și se uitase la artificiile de ziua națională cu ea? Oamenii se puteau sili să fie diferiți în situații diferite, dar el avea impresia, cumva, că directoarei îi plăcuse singurătatea. Și aici, acasă la ea, directoarea, încet-încet, încălcând protocolul și, în unele cazuri, chiar ilegal, adusese dovezi și fișe legate de Aria

X, ștergând linia de demarcație dintre viața profesională și cea personală.

Văzută în lumina conică a lanternei, camera de zi își dezvăluia secretele: o canapea, trei șezlonguri, un șemineu. Ceva ce aducea a bibliotecă se întindea în spate, după un perete despărțitor, întrezărindu-se prin ușile batante deteriorate, stil saloon. Ca să ajungi la bucătărie o apucai la stânga, apoi pe un culoar; un frigider mare, decorat cu fotografii fixate cu magneți și calendare vechi, păzea colțul. În dreapta camerei de zi era o ușă ce ducea spre garaj, iar dincolo se găsea probabil dormitorul principal. Întreaga casă avea cam 550 de metri pătrați.

De ce locuise directoarea aici? La banii pe care-i câștiga ar fi putut să-și găsească ceva mult mai bun; Grace și Cheney aveau amândoi case în zonele înstărite din Hedley. Poate că avea datorii de care nu știa el. Îi trebuiau mai multe date. Cumva, lipsa de informații despre directoare părea să aibă de-a face cu expediția clandestină dincolo de frontieră și cu abilitatea de a-și menține poziția atâta vreme.

Nimeni nu mai locuise aici de mai bine de un an. Nimeni, în afara celor de la Centru, nu mai intrase în locuință. Acum nu era nimeni aici. Și totuși pustietatea îl făcea să nu se simtă în largul lui. Respirația i se acceleră, bătăile inimii se întețiră. Poate că din cauza felului în care se baza pe lumina lanternei, a felului neliniștitor în care reducea tot ce nu se afla sub razele sale strălucitoare la umbre adânci. Poate că o parte din el simțea că ce făcea acum era mai aproape de munca de teren decât tot ce făcuse în ultimii ani.

Un pahar cu apă pe jumătate gol se afla lângă chiuvetă, reflectând lumina în chipul unui cerc de foc. În chiuvetă zăceau câteva vase, împreună cu furculițe și cuțite. Directoarea lăsase maldărul de vase acolo în ziua în care se suise în mașină și pornise spre Divizia Sudică, pentru a prelua conducerea celei de-a douăsprezecea expediții. Centrul, se pare, nu primise ordinul de a face curat după ea – și nici după propriii agenți. Covorul din camera de zi avea urme de bocanci, frunze aduse de afară și noroi. Era ca o dioramă dintr-un muzeu dedicat istoriei secrete a Diviziei Sudice.

Poate că Grace îi trimisese pe cei de la Centru aici, să adune toate datele secrete, dar proprietatea nu părea să fi fost tulburată prea mult totuși. Nimic nu *arăta* în dezordine, deși

Control știa că scoseseră din casă cinci sau șase cutii cu material. Casa părea doar dezordonată, dar neîndoielnic că așa o și găsiseră, dacă se lua după ce-i indicase biroul pe care-l moștenise. Tablouri și reproduceri acopereau pereții deasupra câtorva rafturi pline de CD-uri; mai era un televizor prăfuit, cu ecran plat, și un sistem stereo ce arăta ieftin, pe care fusese pus un vraf de discuri vechi, rare. Nimic din tablouri sau fotografii nu părea să aibă o natură personală.

O canapea elegantă, auriu cu albastru, era lipită de peretele ce separa camera de zi de bibliotecă, cu un teanc de reviste peste una dintre pernuțe, în vreme ce măsuța veche din lemn de palisandru de dinaintea canapelei arăta ca și cum ar fi servit drept birou secundar: cărți și reviste îi acopereau întreaga suprafață – la fel ca și masa frumoasă, renovată din bucătărie. Oare lucrase mai mult în încăperile acelea? Casa părea mai primitoare decât și-ar fi închipuit, cu mobilă de calitate, și nu izbutea să-și dea seama de ce nu-i dădea pace. Mobila fusese în casă de la început, ori o moștenise? Avusese directoarea vreo legătură cu Bleakersville? I se contura o teorie în minte, ca o compoziție muzicală pe care o putea fredona din amintiri vagi, dar n-o putea încă numi sau interpreta.

Păși pe culoarul de lângă bucătărie și dădu peste un alt fapt care i se păru ciudat, fără vreun motiv anume. Toate ușile fuseseră închise. Trebuia să le tot deschidă, de parcă ar fi trecut printr-o serie de camere etanșe. De fiecare dată, deși nu era nici urmă de amenințare acolo, Control era pregătit să sară înapoi. Descoperi o cameră de lucru, o odaie cu niște fișete, o bicicletă de cameră și niște gantere, apoi o cameră de oaspeți cu o baie de cealaltă parte. Erau o mulțime de uși pentru o casă atât de mică, de parcă directoarea sau cei de la Centru ar fi încercat să țină închis ceva, sau aproape ca și cum ar fi călătorit prin diferite compartimente ale creierului directoarei. Toate aceste gânduri îl speriau și, după a treia ușă, le dădu naibii cu voce tare și pătrunse în fiecare încăpere cu mâna pe „Bunicul” din tocul de la brâu.

Se învârti prin bibliotecă și se uită pe geamurile din față. Văzu o peluză cu iarba crescută mare, cu crengi căzute, o cutie poștală verde, îndoită, la capătul unei alei de ciment, și nimic care să dea de bănuit. Nu se furișa nimeni în vreo limuzină neagră cu geamuri opace, de pildă.

Apoi reveni în camera de zi, trecu prin holul deschis, pe lângă ușa ce dădea spre garaj și intră în dormitorul din stânga.

I să păru, mai întâi, că fusese o inundație acolo și că toată mobila fusese împinsă lângă peretele cel mai apropiat de șuvoiul de apă. Se vedeau scaune înghesuite peste dulapuri și șifonier. Patul era lipit de sertarele pentru haine. Vreo șapte perechi de încălțăminte – de la teniși la pantofi cu toc – fuseseră azvârliți pe pat, ca niște epave. Cuverturile erau întinse, dar într-un fel neîndemânatic. În cealaltă parte a camerei, în raza lanternei, o oglindă licărea înnebunitor de după ușa unei toalete.

Îl scoase pe Bunicul din toc, îi trase piedica și ținti în direcția în care se îndrepta lumina lanternei. De la sertare la pat, apoi spre peretele lângă care stătuse mai înainte patul, care era acoperit cu draperii groase, vișinii. Se trase deoparte atent, descoperind cuvintele mult prea familiare dedesubtul unei ferestre înalte, orizontale, care lăsa să pătrundă o lumină searbădă.

Unde se află fructul sugrumător venit din mâinile păcătosului voi zămisli semințele morților.

Scris cu marker, negru, gros, același corp de text, cu aceeași hartă alături, cea peste care dăduse cu vopsea în birou la el. Ca și cum, în momentul în care se descotorosise de ea, s-ar fi transplantat în dormitorul directoarei. Priveliște irațională. Gând irațional. Acum o sută de Controli dădeau buzna afară din cameră și goneau spre mașină, într-o sută de universuri paralele.

Dar se afla aici de o vreme. Nu se putea altfel. Neglijenți oamenii lui Grace, fiindcă nu îndepărtaseră desenul. Prea neglijenți.

Se întoarse spre ușa băii.

— Dacă e cineva acolo, să iasă afară, zise. Sunt înarmat.

Acum inima îi bubuia în piept, iar palma i se încleștase atât de tare pe lanternă, încât nu credea că s-ar mai fi putut descleșta ușor.

Dar nu ieși nimeni.

Nu era nimeni acolo, cum își dovedi străduindu-se să respire mai lent. Silindu-se să verifice toate ungherele, inclusiv o debara micuță ce părea cu atât mai cavernoasă cu cât se aventura mai mult înăuntru. În baie descoperi lucrurile obișnuite

– șampon, săpun, o rețetă pentru medicamente împotriva tensiunii, niște reviste. Vopsea castanie pentru păr și o perie pe care erau prinse fire cenușii. Deci directoarea fusese afectată de faptul că ajunsese la vârsta a doua. Peria luci când abătu lumina lanternei asupra ei, părând că vrea să comunice, la fel ca rețetele mâzgălite și foile rupte de revistă care-i dezvăluiseră părți ale vieții ei, o viață cu mai multe semnificații pentru el decât propria sa viață.

Reveni în dormitor și îndreptă iarăși spre perete lumina lanternei. Nu, nu era exact același tablou. Erau aceleași cuvinte, exact aceleași cuvinte. Dar nu apăreau marcajele acelea cu înălțimea. Iar harta era și ea altfel. Versiunea asta arăta insula și farul dărăpănat de pe ea, împreună cu anomalia topografică și casa farului de pe coastă. Versiunea de față înfățișa, totodată, și Divizia Sudică. Între farul părăginit și cel funcțional fusese trasată o linie. Iar linia fusese extinsă până la Divizia Sudică. Aduceau foarte mult cu avanposturile de pe o graniță, ca pe vechile hărți ale imperiilor de altădată.

Control se retrase, apoi merse pe culoar până în camera de zi, simțindu-se rece, simțindu-se distant. Nu-i venea în cap niciun scenariu în care Centrul să fi văzut cuvintele acelea, harta aceea, și să nu le fi îndepărtat.

Ceea ce însemna că fuseseră create după ce aceștia cercetaseră casa. Ceea ce însemna… ceea ce însemna, probabil…

Nu-i dădu voie gândului să se înfiripe. În loc de asta, se duse până la ușa din față pentru a-și confirma o bănuială bruscă.

Mânerul se răsuci ușor în palma lui. Nu era încuiată.

Ceea ce nu însemna nimic.

Însă acum ideea lui cea mai puternică, singura lui idee reală, era să iasă din casa aceea. Însă tot avu prezența de spirit să închidă ușa din față și să iasă prin spate.

Împinse ușile franțuzești și ieși în ploaie.

Apoi, pe jumătate alergând, porni spre mașină.

Abia după ce o parcă la o distanță bună, pe strada mare din Bleakersville, o sună pe maică-sa, îi spuse ce descoperise și-i ceru să trimită o echipă de investigație. Dacă ar fi făcut-o el, de la fața locului, l-ar fi reținut acolo prea multă vreme. În vreme ce vorbeau, Control încercă să se convingă că nu era nimic grav, încercă aproape la fel de mult ca și maică-sa. „Nu face valuri,

John, și *nu-i spune lui Grace,* fiindcă o să reacționeze exagerat", ceea ce era corect. Oricine de la Divizia Sudică ar fi putut să deseneze chestiile acelea pe perete – iar Whitby era primul suspect în afară de directoare. Și, opunându-se acestui confort relativ, o viziune tulburătoare a directoarei hălăduind prin parcuri și cartiere, peste câmpii, prin păduri. Revizitând locurile de altădată.

— Dar, John, *este* ceva ce trebuie să-ți spun.

— Spune-mi atunci.

Îl dăduse în vileag pe Lowry ca fiind Vocea doar pentru a putea ascunde altceva?

— Știi locul de unde le-am luat pe antropologă și pe topografă?

— De pe o verandă și din spatele unui cabinet medical.

— Am observat niște… incongruențe în locurile alea. Măsurătorile sunt diferite.

— Cum? În ce fel sunt diferite?

— Încă prelucrăm datele, dar am pus perimetrele acelea în carantină, deși e dificil.

— Dar nu și terenul viran? Nu locul unde era biologa?

— Nu.

022: GAMBIT

Dimineața târziu. O încercare de recăpătare a… controlului. În vechea și familiara cameră de anchetă, la ale cărei neajunsuri devenise insensibil, așteptând un apel de la maică-sa cu un raport despre casa directoarei, care însă n-ar fi avut cum să fie gata decât peste vreo câteva ore.

O înștiințase pe Grace că voia s-o interogheze pe biologă și că de data asta o voia acolo, în încăperea aceea. Câteva minute mai târziu, Grace intrase, îmbrăcată într-o rochie de un galben-intens, cu model floral, cu o centură neagră la mijloc – un fel de „hainele de duminică" – fără să arunce ocheade din cadrul ușii, fără să arate ca și cum el ar fi fost cât pe ce să arunce cu o grenadă înspre ea. Îl apucară pe loc bănuielile.

— Unde-i biologa? întrebă Grace pe un ton cumva conspirativ.

Control stătea pe un scaun.

Control, ca răspuns, împinse cu piciorul scaunul de vizavi,

prefăcându-se că e ocupat cu parcurgerea unor notițe.

— Îmi pare rău, zise. Tocmai ai ratat-o. Dar a avut niște chestii foarte interesante de spus. Vrei să știi ce-a spus, de pildă, despre tine?

Control s-ar fi așteptat ca Grace să vadă o capcană în asta, s-ar fi așteptat să trebuiască să o convingă să zăbovească acolo. Dar Grace rămase pe loc, în picioare, cântărindu-l din priviri.

— Înainte să-ți spun, trebuie să știi că toate dispozitivele de înregistrare au fost oprite. Asta-i doar între noi doi.

Grace își încrucișă brațele pe piept.

— Nu am o problemă cu asta. Continuă.

Control se simți prins pe picior greșit. Se așteptase ca ea să se ducă și să verifice, să se asigure că nu mințea. Ori poate că verificase înainte să între. Sfatul bunicului Jack fusese că, pentru genul ăsta de muncă, îți trebuia „un al doilea tip, întotdeauna”. Ei bine, n-avea un al doilea tip sau tipă. Îi dădu drumul oricum.

— Să trec la subiect. Înaintea ultimei expediții din seria a unsprezecea, directoarea a trecut frontiera în secret, singură. Ai știut de asta dinainte? Și i-ai acordat asistență materială? Ai dat ordine să nu fie oprită? Ai fost, de fapt, *complice* în a te asigura că se întoarce de dincolo de frontieră? Fiindcă asta mi-a spus biologa că i-ar fi spus directoarea.

Nimic din toate acestea nu exista în raportul oficial al incidentului pe care i-l trimisese prin e-mail Vocea, înainte ca apelul acela telefonic să le întrerupă colaborarea. Acolo, în raport, directoarea susținea că acționase de una singură.

— Interesant. Și ce ți-a mai spus biologa?

Tonul nu-i era deloc aprins.

— Că directoarea ți-a dat instrucțiuni să aștepți la frontieră noapte de noapte, timp de o săptămână, într-un anumit interval orar, cam la trei săptămâni după ce s-a strecurat înăuntru. Ca s-o ajuți să revină.

Potrivit înregistrărilor de securitate, în fiecare dintre zilele acelea Grace plecase devreme de la Divizia Sudică, deși nu exista nicio urmă a ei în datele colectate la punctele de verificare de la frontieră.

— Astea-s lucruri din trecut, zise Grace. Ce încerci să demonstrezi? Mai exact.

Control începuse să se simtă ca un jucător de șah care crede că are o mutare nemaipomenită, însă adversarul e ori un jucător

excelent, ori joacă la cacealma, ori știe cum să ajungă la o poziție de neatins peste patru mutări.

— Pe bune? Asta-i reacția ta? Fiindcă amândouă acuzațiile astea ar fi numai bune să umple o addenda la un raport către Centru. Că ai încălcat, în cârdășie cu directoarea, regulamentul și protocoalele de securitate. Că ai oferit sprijin material. Ea a fost supusă la o perioadă de probă. Tu cu ce crezi că te-ai alege pentru că ai mințit?

Zâmbind, Grace întrebă:

— Ce dorești?

Nu era chiar o recunoaștere, dar îi permitea să continue scenariul din capul lui, să diminueze sirenele de alarmă.

— Nu ceea ce crezi, Grace. Nu te forțez să demisionezi și nici nu vreau să transmit informația la Centru. Nu vreau s-o ponegresc pe directoare. Vreau s-o înțeleg, asta-i tot. A fost dincolo de frontieră. Trebuie să aflu exact cum, de ce și ce anume a descoperit. Raportul de la dosar e foarte vag în privința asta.

Se întreba acum dacă Grace citise raportul sau dacă supervizase scrierea lui.

Documentul se concentra asupra pedepsirii directoarei și asupra măsurilor de înăsprire a securității la frontieră. Exista o declarație scurtă a directoarei, ce părea redactată de un avocat: „Deși am dorit să acționez în interesul suveran al Diviziei Sudice și potrivit cerințelor poziției mele, îmi cer scuzele cele mai profunde pentru acțiunile mele și recunosc faptul că acestea au fost nesăbuite, periculoase și neconforme cu profilul misiunilor agenției. Dacă mi se dă voie să revin, voi face toate eforturile pentru a corespunde standardelor de conduită care sunt așteptate de la mine și de la această poziție.” „Măsurători și eșantioane” erau de asemenea menționate în raport, însă până acum Control nu reușise să le dea de urmă. Nu fuseseră puse în depozitul-catedrală, atâta lucru știa. Doar dacă nu era vorba, până la urmă, de o plantă, un șoarece și un telefon mobil vechi.

— Directoarea nu-mi împărtășea toate gândurile ei, zise Grace pe un ton iritat, de parcă faptul acesta ar fi iritat-o, dar cu un surâs straniu pe chip.

— Mi se pare greu de crezut că nu știi mai multe decât îmi spui.

Asta n-o determină pe Grace să răspundă, așa că o îmboldi

zicându-i:

— Nu sunt aici ca să distrug ce-a lăsat directoarea sau ce-ai făcut tu. Te-am adus aici nu doar din cauza a ceea ce a zis biologa, ci fiindcă cred că am putea avea *amândoi* autonomie aici, că am putea conduce agenția în așa fel încât poziția ta să rămână neschimbată.

Fiindcă, din punctul lui de vedere, agenția era oricum varză și el era acum un agent sub acoperire pe teren ce pătrundea în teritoriul inamic. Folosește deci orice lucru de care nu-ți pasă ca să negociezi. Poate, până să găsească o cale de ieșire, avea să-i ofere și lui Whitby transferul acela pe care îl dorise odată. Poate că avea să se întoarcă la centru și să stea la o bere cu Lowry.

— Ce drăguț din partea ta, zise Grace. Elevul se oferă să împartă puterea cu profesoara.

— Nu-i chiar analogia pe care aș fi făcut-o eu. Aș fi…

— Tot ce-a făcut directoarea a făcut deoarece credea că e important.

— Da, dar ce a făcut? Cu ce s-a ocupat?

— Ocupat? făcu Grace cu un pufnet ușor, neîncrezător.

Control își alese cuvintele cu multă grijă.

— Grace, sunt aici deja. Sunt deja în mijlocul a toate astea. Ar trebui să-mi spui odată ce se întâmplă.

Oare cum putea, doar privind-o, fără ajutorul cuvintelor, să-i transmită că văzuse deja, la viața lui, niște mizerii foarte, foarte aiurea?

— Nu uita, nimic din ce spunem aici nu se înregistrează.

— Trebuie să înțelegi poziția directoarei, zise Grace. Prima expediție a dat tonul în organizație. Deși directorul inițial, când a ajuns Cynthia aici, încerca deja să schimbe asta.

Cynthia? Preț de o clipă, Control se întrebă cine era și Cynthia asta, fiindcă se obișnuise, de ceva timp, să se gândească la ea ca la „directoarea”.

— Personalul de aici trăia cu impresia că prima expediție eșuase, fiindcă Divizia Sudică n-avusese habar ce face. Credeau că-i trimiseseră acolo și că muriseră fiindcă nu știam ce făceam, și că n-aveam cum, vreodată, să răscumpărăm asta.

Prima expediție: o jertfă adusă lipsei de context. Un bocet, nerecunoscut ca atare decât după ce fusese prea târziu.

— Iar prezența lui Lowry aici, la agenție – îi citea oare gândurile, știa cumva? — din câte îmi dau eu seama, n-a făcut

decât să înrăutățească situația. Era o fantomă vie, o rămășiță tratată ca un erou, când nu fusese altceva decât un supraviețuitor. Așadar, sfaturile sale căpătaseră mai multă greutate, chiar și când greșea. Directoarea avusese o șansă de a-și urmări scopurile abia după promovarea la Centru a lui Lowry, cu toate că și asta fusese o problemă. Lowry insistase să fie făcute mai multe expediții, deși directoarea voise mai puține. Și, în timp ce altădată îl putuse controla pe Lowry, acesta scăpase acum de sub controlul său. Așa că am continuat să trimitem oameni dincolo, să-i azvârlim într-un necunoscut total. Asta nu i-a picat bine directoarei, deși a respectat ordinele fiindcă nu avea încotro.

Control se simți captivat de povestea ei.

— Dar cum a ajuns directoarea să aibă scopurile pe care le avea? În ce fel?

— A devenit obsedată de măsurători, de schimbarea contextului. Dacă putea să aibă parte de măsurătorile ei, atunci și Lowry putea să-și aibă expedițiile, condiționarea și hipnoza pe care le susținea, deși ajunsese, cu vremea, să-și dea seama de ce insista Lowry cu hipnoza.

Control îl tot punea pe Lowry în legătură cu aparatul acela de filmat ce zbura prin aer: Lowry târându-se, camera înălțându-se, adevărul, poate, undeva pe la mijloc. Apoi, Lowry făcându-l pe Control să se târască și să se ridice.

Nimic din toate acestea nu se referea cu adevărat la misiunea secretă a directoarei peste frontieră. Oare Grace nu făcea decât să arunce cu informații în el pentru a evita să vorbească despre asta? îi spusese acum mai mult decât cu orice alt prilej.

— Și mai ce? Ce-a mai făcut? întrebă.

Grace își desfăcu mâinile ca pentru a obține un efect, iar zâmbetul de pe fața ei era aproape unul de fericire.

— A ajuns obsedat să o facă să reacționeze.

— Aria X?

— Da. Simțea că, dacă ar face Aria X să reacționeze, ar îndepărta-o cumva de la cursul său. Deși nu știa ce curs era acela.

— Dar *reacționase*: a omorât o mulțime de oameni.

— Ea credea că nimic din ce făcuserăm nu *forțase* lucrul acela care se afla la originea Ariei X. Că lucrul acela se descurcase cu ușurință cu tot. Aproape fără să stea pe gânduri. Dacă putem

vorbi despre gânduri aici.

— Așa că a trecut frontiera ca să facă Aria X să reacționeze.

— Nu o să confirm că am știut despre călătoria ei sau că am ajutat-o în vreun fel, zise Grace. O să-ți spun ce cred eu, bazat pe ce mi-a zis ea după ce s-a întors.

— Nu a obținut reacția pe care o dorise, zise Control.

— Nu, nu a obținut-o. Și se învinuia pentru asta. Directoarea putea fi aspră, dar cu nimeni nu era mai aspră decât cu ea însăși. Când Centrul a decis să continue cu ultima expediție din a unsprezecea serie, sunt sigură că directoarea a sperat că reușise să schimbe ceva. Și poate că a reușit. În loc de ce se întâmpla de obicei, ne-am ales cu niște enigme bolnave de cancer.

— Și de aceea s-a băgat în a douăsprezecea expediție.

— Da.

— De aceea metodele ei deveniseră suspecte.

— Nu sunt de acord cu afirmația asta. Dar așa e, alții așa ar spune.

— De ce a lăsat-o Centrul să facă parte din a douăsprezecea expediție?

— Din același motiv pentru care au pedepsit-o când s-a dus singură, dar nu au concediat-o.

— Adică?

Grace zâmbi triumfătoare. Fiindcă știa ceva ce-ar fi trebuit și el să știe? Din vreun alt motiv?

— Întreab-o pe mama ta. Mama ta a avut de-a face cu amândouă chestiile, cred.

— Își pierduseră oricum încrederea în ea, zise Grace apoi, cu amărăciune în voce. Ce le păsa dacă nu se mai întorcea vreodată? Poate că unii, pe la Centru, au crezut că rezolvă o problemă așa.

Ca de pildă Lowry.

Însă Control era încă blocat pe subiectul Jackie Miranda Severance, Severance pe scurt, fiindcă bunicul era întotdeauna „Jack.” Maică-sa îl plasase la Divizia Sudică, în mijlocul harababurii. Lucrase și ea pentru scurt timp la Divizie, pe vremea adolescenței lui, ca să-i fie aproape, așa susținuse atunci. Acum, punându-i întrebări lui Grace, încerca să sincronizeze datele, să-și dea seama cine fusese la Divizia Sudică și cine nu, cine plecase înainte și cine urma să vină.

Directoarea – nu. Grace – nu. Whitby – da. Lowry – da, nu? Unde se dusese maică-sa când plecase de acolo? își păstrase legăturile? Era limpede că da, asta dacă era s-o creadă pe Grace. Și apariția ei bruscă, cu o ofertă de slujbă pentru el, corespundea cu o stare de urgență cu care trebuise să se descurce? Sau era doar o parte dintr-un plan mult mai elaborat? Era obositor să descurci atâtea ițe. Bunicul, cel puțin, fusese mai direct. Uite aici. E o armă. Ce mai surpriză! Vreau să înveți cum se folosește o armă. Doi iepuri dintr-un foc. Uneori trebuia să o apuci pe scurtătură. Și-i făcea cu ochiul, complice. Dar nu și maică-sa, ea nu-i făcea cu ochiul niciodată. De ce să-i fi făcut? Nu voia să fie prietenă cu tine și, dacă nu izbutea să te convingă în vreun fel mai subtil, găsea ea pe cineva pe care-l putea convinge. Era posibil să nu afle niciodată peste câte urme ale trecerii ei prin Divizia Sudică dăduse deja.

Însă ideea că directoarea îi convinsese și pe alții din agenție, și de la Centru, îi convenea lui Control. O făcea pe directoare să pară mai puțin excentrică, mai puțin genul „complot de una singură”, cum zicea maică-sa, și mai degrabă cineva care chiar încerca să rezolve o problemă.

— Ce s-a întâmplat în călătoria ei dincolo de frontieră? insistă iarăși Control.

— Nu mi-a spus niciodată. A zis că e pentru protecția mea, în caz că mă luau la întrebări.

Își făcu o notiță mentală să revină mai târziu la asta.

— Chiar nimic?

— Absolut nimic.

— Ți-a dat vreo indicație specială înainte să plece sau după ce s-a întors?

Din ce putea Control intui din dosare, Grace era mai obedientă față de reguli și proceduri decât directoarea, iar aceasta din urmă trebuie să se fi simțit oarecum măcinată de ideea că adjuncta sa le respectă. Sau poate că ăsta și era scopul: ca Grace s-o țină cu picioarele pe pământ. Caz în care Grace ar fi fost, aproape cu certitudine, cea care s-ar fi ocupat de detaliile operative.

Grace ezită. Control nu-și dădea seama de ce: nu se putea decide dacă să-i spună mai multe ori dacă era pe cale să-i arunce praf în ochi?

— Cynthia mi-a cerut să redeschid o anchetă privind așa-zisa

Brigadă Știință și Conștiință și să pun pe cineva să întocmească un raport mai detaliat despre casa farului.

— Și cine a făcut investigația?

— Whitby.

Whitby cel dus cu pluta. Se potrivea.

— Ce s-a întâmplat cu investigația lui?

Nu-și amintea să fi văzut informația asta în fișele care i se dăduseră înainte să vină la Divizia Sudică.

— A păstrat-o Cynthia, a cerut ca varianta pe hârtie și copiile electronice să nu fie trecute în scripte... Ai de gând să te vâri prin aceleași găuri?

— Deci crezi că a fost o pierdere de vreme?

— Pentru noi, nu neapărat pentru Cynthia. Mie mi se părea irelevant, dar datele pe care le-am strâns n-aveau oricum cine știe ce sens decât dacă știai ce avea de gând directoarea. Și noi nu știam întotdeauna ce avea de gând directoarea.

— Ar mai fi ceva ce ai vrea să-mi spui?

Acum, că Grace i se destăinuia în cele din urmă, era îndrăzneț.

O expresie de solidaritate, ghidată sau împinsă către el.

— Fumezi?

— Uneori.

Ultimul sfârșit de săptămână. Alungând demoni și voci.

— Atunci hai să ieși în curte și să fumăm.

Părea o idee bună. Dacă era complet sincer cu el însuși, suna ca o binecuvântare.

Se opriră la marginea curții, aproape de mlaștină. Scurtul drum din cameră până la spațiul deschis nu fusese lipsit de revelații: îl văzuse în cele din urmă pe omul de serviciu, un tip micuț și intrat la apă, cu ochelari imenși, cu salopetă verzuie și mop. Nu avea cum să aibă mai mult de un metru cincizeci. Control rezistă impulsului de a se lua după el și de a-i spune să schimbe soluția de curățat.

Grace, în curte, păru și mai relaxată decât înăuntru, în ciuda umidității și a corului agasant de insecte ce își făceau auzite vocile din desiș. El transpirase deja.

Grace îi oferi o țigară.

— Hai, ia!

Da, voia să ia o țigară, le dusese dorul încă de când cu abuzul său din weekend. Gustul aspru, intens mentolat, când o aprinse,

era ca o țepușă înfiptă în ochi ca să vindece o durere de cap.

— Îți place mlaștina? întrebă.

Ea ridică din umeri.

— Îmi place că-i liniște. Uneori poate fi o atmosferă calmă pe-aici, zise și zâmbi strâmb, dacă stau cu spatele la clădire, pot să mă prefac că nu-i acolo.

El dădu din cap a încuviințare, tăcu o clipă, apoi zise:

— Ce ai face dacă directoarea ar reveni și ar fi ca antropologa sau ca topografa?

Așa, să mai facă o conversație. Dar își dădu imediat seama de gafa lui.

Grace rămase netulburată.

— N-o să se întoarcă.

— Cum poți să știi sigur?

Aproape că-și încălcă promisiunea pe care i-o făcuse maică-sii și-i spuse lui Grace despre inscripția de pe peretele din casa directoarei.

— Vreau să-ți zic ceva, spuse Grace, întorcându-se spre el. O să fie un șoc, dar să știi că nu asta urmăresc.

Cumva, deși era prea târziu, văzu lovitura venind înainte să izbească, aproape cu încetinitorul. Dar tot îl făcu să se clatine.

— Uite ce ar trebui să știi: Centrul a luat-o pe biologă de aici vineri seară. A lipsit tot weekendul. Deci probabil că ai vorbit cu vreo fantomă, fiindcă știu că nu m-ai minți, John. Nu m-ai minți, nu-i așa?

Avea o expresie serioasă, ca și cum între ei ar fi existat o relație de apropiere.

Control se întrebă dacă femeia în jachetă militară se întorsese în fața magazinului de băuturi. Se întrebă dacă skaterul era pe cale să golească o altă cutie cu mâncare de câini pe trotuar, dacă bărbatul învelșmântat în folie de plastic avea să iasă iarăși de după pubelă și să țipe la trecători. Se întrebă dacă era cazul să li se alăture. Simțea o afecțiune generoasă pentru toți, împreună cu o vastă și tot mai pronunțată tristețe. Un șopron în spate. Luminițe de Crăciun printre ramurile unui pin. Berze.

Nu, nu stătuse de vorbă cu biologa în dimineața aceea. Da, crezuse că se mai afla încă la Divizia Sudică, se bazase pe asta. Își plănuise deja, în detaliu, următoarea rundă de întrebări. Ar fi trebuit să fie în camera de anchetă, nu afară. Ea ar fi stat acolo, poate într-o altfel de dispoziție decât alte dăți, sau poate nu,

așteptându-i întrebările de acum familiare. Dar nu i-ar fi pus nicio întrebare. Era vremea să schimbe paradigma, și la naiba cu procedurile.

Ar fi împins către ea propriul ei dosar, zicând: „Asta e tot ce știm despre tine. Despre soțul tău. Despre slujbele și relațiile din trecut. Inclusiv o transcriere a interviurilor inițiale cu psihologa”. Nu i-ar fi fost ușor s-o facă, fiindcă după aceea s-ar fi transformat, poate, într-o persoană cu totul diferită de ce știa el; poate că ar fi slobozit, cumva, Aria X în lume. Poate că și-ar fi trădat mama.

Ea ar fi făcut niște observații despre faptul că se dovedise mai rezistentă decât el, la care ar fi replicat că nu mai avea de gând să se joace, că jocurile lui Lowry îl sleiseră deja de puteri. Biologa i-ar fi repetat replica pe care i-o zisese lângă bazin: „Nu mulțumi pentru că ți se oferă ce ar trebui să ai deja”. „Nu-mi trebuie mulțumiri”, ar fi replicat el. „Ba sigur că-ți trebuie” ar fi zis ea, fără reproș în voce. „Așa sunt făcuți oamenii.”

— A trebuit să o trimiteți de aici?

Vorbise atât de încet, încât Grace îi ceru să repete.

— Te-ai atașat prea tare de ea. Îți pierdeai perspectiva.

— Nu era decizia ta!

— Nu eu am trimis-o.

— Ce vrei să spui?

— Întreabă-ți supervizorul, Control. Întreabă-ți legătura de la Centru.

— Nu-i legătura mea, zise.

Legătură versus facțiune. Care era mai rea? Era un caz de nerezolvare. Un caz în care fusese trimis doar ca să fie ținut deoparte. Se întrebă ce baie de sânge se producea în momentul acela la Centru.

Trase un fum prelung, se uită la mlaștina cea urâtă, o auzi ca de departe pe Grace întrebându-l dacă se simte bine, își auzi răspunsul: „Lasă-mă un moment”.

Dacă se simțea bine? În lungul șir de lucruri în privința cărora nu se simțea pe bună dreptate bine, situația de față se afla în frunte. Se simțea ca și cum ceva ar fi fost retezat prematur, ca și cum ar fi mai fi fost multe de spus. Își stăvili impulsul de a intra în clădire și de a o suna pe maică-sa, fiindcă, evident, ea știa deja și nu i-ar fi oferit decât un ecou amplificat al celor spuse de Grace, indiferent cât de mult ar fi interpretat asta ca

pe o pedeapsă din partea lui Lowry: „Te-ai apropiat prea mult de ea, prea repede. Ai trecut de la un scenariu de interogare la purtat de conversații în celula ei, apoi la plimbare în afara clădirii – *în numai patru zile.* Păi, ce ar fi urmat, John? O petrecere de ziua de naștere? Un șir de dansatori de conga? Un apartament pentru ea la hotelul Hilton? Poate și o voce mică în cap, care începea să spun: «Dă-i dosarul ei?», hm?”

Și el ar fi mințit, ar fi spus că asta nu era adevărat și nici cinstit, iar ea ar fi tresărit auzindu-l cum îi scoate ochii cu replica de școală veche a bunicului Jack, aia cu cinstea care e „pentru puișori și pisoiași”, iar el n-ar fi vorbit despre pisoiul Chorry. Control s-ar fi apucat să-i spună că se băgase peste munca lui, pe care tot ea îl trimisese s-o facă, ea ar fi răspuns cu ideea de a-i oferi transcrierile tuturor interviurilor viitoare, susținând că ar fi „la fel de bune”. Apoi el ar fi spus, pleoștit, că nu despre asta e vorba. Că avea nevoie de sprijin, după care ar fi lăsat-o moartă, fiindcă discuția despre sprijin însemna să se scalde în ape tulburi, iar ea nu l-ar fi încurajat să vorbească mai departe și s-ar fi blocat. Nu vorbeau niciodată despre Rachel mccarthy, dar povestea era mereu acolo.

— Ar trebui, deci, să vorbim despre împărțirea sarcinilor, zise Grace.

— Da, ar trebui.

Fiindcă știau amândoi că acum ea se afla în avantaj.

Însă mintea îi era în altă parte în vreme ce Grace, înainte să plece din curte, se apucă să-i masacreze trupele. Adjuncta avea să se ocupe de majoritatea lucrurilor aflate în desfășurare, în timp ce John Rodriguez renunța pe deplin la responsabilități, în afara celor formale și a ședințelor celor mai importante. Avea să-și retransmită recomandările lui Grace, care avea să decidă pe care să le implementeze și pe care nu. Urmau să se coordoneze în așa fel încât orele lui de lucru și cele ale lui Grace să se suprapună cât mai puțin posibil. Grace avea să-l ajute să facă lumină în însemnările directoarei și, până se obișnuia cu noile aranjamente, aceasta urma să-i fie principala responsabilitate, cu toate că Grace nu voia să recunoască nicicum că directoarea ar fi putut să fie moartă sau s-o fi luat razna de-a binelea și să se fi aruncat de pe vreo înălțime în ultimele sale zile la Divizia Sudică. Chiar dacă accepta că planta-cu-șoarece era cam neobișnuită și mai accepta și realitatea

post-factum că el dăduse deja cu vopsea peste peretele directoarei de dincolo de ușă.

Nimic din această dureroasă înfrângere – retragerea sa nu avea nici avangardă și nici ariergardă, ci era doar un grup de oameni deznădăjduiți ce izbeau cu niște săbii învechite în noroiul puturos al mlaștinii, în vreme ce cazacii îi așteptau pe câmpie – nu se situa totuși cu totul împotriva dorințelor adevărate ale lui Control, dar nu așa văzuse el desfășurarea lucrurilor, cu Grace dictându-i termenii predării. Și nimic din toate astea nu-l salva de la a jeli, cumva, nu atât puterea pe care o pierdea, ci persoana pe care o pierduse.

Rămase acolo, fumând, după ce Grace, înainte de a pleca, îl bătuse pe umăr, un gest ce se voia de compasiune însă pe care el îl simțise ca pe o consfințire a eșecului. Chiar dacă acum o socotea o colegă, dacă nu chiar o prietenă. Încercând să resusciteze ideea de biologă, imaginea ei, sunetul vocii sale.

— Ce să mă fac acum?

— „Eu sunt prizoniera, îi zise biologa de pe patul ei pliant, cu fața la perete, de ce ți-aș spune ceva?

— Fiindcă încerc să te ajut.

— Chiar așa? Ori încerci să te ajuți pe tine?

La asta nu știa să răspundă.

— O persoană normală ar renunța. Asta ar fi foarte normal.

— Tu ai face-o? întrebă el.

— Nu. Dar nu sunt normală.

— Nici eu.

— Și atunci cum rămâne?

— Cum a fost mereu.

Însă nu era așa. Ceva îi trecuse prin minte când îl văzuse, în sfârșit, pe omul de serviciu. Ceva cu o scară și cu un bec.

023: RUPTURĂ

Control descoperi o lanternă, o verifică dacă funcționează. Apoi trecu pe lângă cantina care devenise de-acum o repetare iritantă, ca și cum ar traversa același terminal de aeroport timp de mai multe zile, mestecând același crâmpei de gumă. La ușa debaralei se asigură că nu era nimeni pe culoar, apoi se

strecură repede înăuntru.

Era întuneric. Bâjbâi după cablul becului, îl trase. Becul se aprinse, dar nu îi era de cine știe ce ajutor. După cum își amintea, lustra metalică de deasupra becului și poziția joasă a acestuia, la vreo câțiva centimetri deasupra capului, făceau să nu se poată vedea decât rafturile cele mai de jos. Singurele, oricum, la care putea ajunge îngrijitorul. Singurele care nu erau goale, cum își dădu seama după ce ochii i se obișnuiră.

Avea senzația că Whitby îl mințise. Că asta *era* încăperea specială pe care se oferise să i-o arate. Dacă alte mistere nu putea rezolva, avea să-l rezolve pe acesta. Un puzzle. O diversiune. Și interferența magică a lui Lowry grăbise oare momentul acesta, sau îl întârziase?

Trecu încet cu lumina lanternei peste rafturile de sus, apoi peste tavan, aflat cam la vreo trei metri deasupra. Neregulate și expuse, în mai multe nuanțe, scândurile erau traversate de două bârne în formă de X și păreau să fi fost înjghebate în jurul rafturilor. Rafturile continuau să se înalțe, goale, până la tavan și dincolo de acesta. Vedea gaura în scânduri pe unde șirul de rafturi continua. După încă un moment de inspecție, Control observă o despicătură subțire, aproape invizibilă, de-a lungul celor două bârne, care decupa astfel un pătrat. Un chepeng? În acoperiș.

Control se gândi la asta. Putea să ducă la coloana de aerisire și atâta tot, sau către spații suplimentare de depozitare, însă încercând să-și imagineze unde exista încăperea asta în ansamblul clădirii, își dădu seama că se afla exact în partea opusă locului preferat din cantină al lui Whitby și asta însemna că, dacă scările ce duceau spre etajul al treilea se aflau între, deasupra putea să fie un spațiu considerabil, aflat în porțiunea de sub scări.

Se puse pe treabă: căută scara, o găsi, retractabilă, ascunsă într-un ungher, sub o prelată. Lovi becul când deplasă scara, făcând să se desprindă praf de pe el, iar spațiul se înviora de la lumina agitată, pâlpâitoare.

Ajuns în susul scării, aprinse iarăși lanterna și, cu greutate, folosindu-se de cealaltă mână, apăsă în tavan, în mijlocul pătratului pe jumătate ascuns. De la înălțimea asta vedea clar că „tavanul” era cu siguranță o platformă, potrivită să încapă între rafturi.

Chepengul cedă cu un scârțâit. Pufni tare, neliniștit, simțind că treptele scării sunt un pic alunecoase. Deschise ușița. Se mișcă ușor în balamale, fără niciun sunet, ca și cum ar fi fost proaspăt dată cu ulei. Control îndreptă lanterna spre dușumea, apoi o ridică spre rafturile care se mai înălțau încă vreo doi metri și jumătate, de amândouă părțile. Nu era nimeni acolo. Reveni la spațiul central: peretele celălalt, apoi înclinarea adevăratului acoperiș.

Văzu niște fețe ce îl priveau fix, avu impresia unor forme întinse și a unui soi de scris.

Aproape că scăpă lanterna. Se mai uită o dată.

Pe perete, și pe o parte a acoperișului, cineva pictase o fantasmagorie vastă de monștri grotești, cu fețe umane. Făcuți, mai exact, din uleiuri întinse grosolan și din pete mari, în stil primitiv, nuanțe de roșu intens, albastru, verde și galben ce schițau contururile aproximative ale unor trupuri. Chipurile pixelate erau alcătuite din fotografii mărite, de securitate, cu chipurile personalului de la Divizia Sudică.

O imagine domina, întinzându-se pe zid și cu capul îndreptat în jos, într-un fel bizar de tridimensional, de pe acoperișul înclinat. Celelalte formau constelații în jurul imaginii acesteia și, pe lângă ele, propoziții și fraze disparate, într-o patină de linii intersectate, culori adăugate peste și alte însemne, de parcă cineva ar fi creat un compost de cuvinte. Era și o frontieră: un inel de foc roșu ce se transforma la capete într-un monstru cu două capete și în a cărui burtă se afla Aria X.

Fără tragere de inimă, Control se ridică în picioare, dar își ținu spatele aplecat, ca să-și distribuie greutatea, până ce se convinse că platforma îl putea ține. Părea solidă însă. Se ridică de-a binelea lângă rafturile din partea stângă și începu să evalueze lucrările artistice pe care le avea în față.

Corpul ce domina ansamblul mural, pictura sau ce cuvânt se putea aplica în acest caz era al unei arătări ce avea forma unui mistreț combinat cu un limax, cu piele deschisă la culoare, vârstată cu ceva ce se voia un fel de mușchi vegetal de un verde soios. Solide și late, brațele și picioarele sugerau membrele unui porc, însă cu câte trei degete la capete. În partea din mijloc apăreau și alte membre.

Capul, cocoțat pe un gât prea mic, redat într-un roz albicios, aproape translucid, era strâmb, însă prins bine de chipul ce-i

fusese lipit acolo, cu adezivul licărind în lumina lanternei. Control recunoscu fața din fotografii: era a psihologului din a unsprezecea expediție, un bărbat care, înainte să moară de cancer, zisese, potrivit transcrierilor: „Era foarte frumos, foarte multă liniște în Aria X.” Și zâmbise într-un fel vag.

Aici însă numai liniștit nu fusese înfățișat. Cu ajutorul unui stilou, cineva – Whitby? Whitby – îi trasase omului o mască de angoasă teribilă, de nedumerire oripilată, cu gura deschisă într-un O continuu.

Așezate spre dreapta și spre stânga mai erau și alte arătări – un panteon privat, cu o semnificație privată – cu fețe pe care le recunoscu. Directoarea fusese înfățișată ca un mistreț în toată legea, plin cu vegetație; directoarea adjunctă apărea ca un fel de nevăstuică sau dihor, în vreme ce Cheney arăta ca o meduză.

Apoi se descoperi pe el însuși zugrăvit acolo. Incomplet. Cu fața luată dintr-o poză recentă, în care arăta serios, și corpul greu de deslușit, nu al unui iepure alb, ci al unui iepuroi sălbatic, cu blana deasă, încrețită, schițată pe jumătate abia. În jurul iepurelui Whitby crease contururile unui monstru marin gri-albăstrui și cercul imens al unui ochi înfundat în cap, care îl transforma pe acesta într-un ciclop. Dinspre corpul monstruos iradiau nu doar valuri, ci și unde formate din cuvinte ce nu se puteau citi, trecute acolo cu un scris înghesuit, mâzgălit. La cât de tulburător și de surprinzător arătau pereții, depășeau cu mult biroul directoarei. Simți că i se face, brusc, pielea ca de găină. Își dădu seama că încă se mai așteptase, cumva, ca analiza lui Whitby să-i ofere niște răspunsuri. Dar nu existau răspunsuri aici. Doar dovada că mintea lui Whitby era ceva asemănător cu un strat sedimentar de hârtii legate de o plantă, un șoarece mort și un străvechi telefon mobil.

Pe podea, mai încolo, lângă rafturile din dreapta, se găseau un șpaclu, niște vopsele și o masă care-i permitea lui Whitby să ajungă la tavan. Câteva cărți. O sobă portabilă. Un sac de dormit, împăturit. Oare Whitby *locuia* aici? Fără ca cineva să știe? Sau bănuia, dar nu voia să știe cu adevărat? Mai bine să-l asmuțim pe Whitby asupra noului director. Dezinformare și confuzie totală. Whitby izbutise să facă asta o perioadă destul de îndelungată de timp. Lucrase la edificiul lui cu răbdare, adăugase la el, scosese din el. Specific local.

Control nu stătuse aici, cu spatele la rafturi, decât cam un minut. Stătuse și avusese impresia că se simțea un curent de aer venind de undeva. Stătuse fără să-și dea seama că nu era un curent de aer.

Cineva, în spatele lui, respira.

Cineva *îi răsufla* pe gât. Încremeni când își dădu seama și-și blocă un „Băga-mi-aș!” în gâtlej.

Se răsuci cu o încetineală incredibilă, dorindu-și ca, în această întoarcere, să semene cu o statuie. Și văzu, speriat, un ochi mare, de un albastru apos, pe un fundal de întuneric sau de zdrențe închise la culoare, prin care se întrezărea o piele albicioasă, apoi creatura se contură și deveni Whitby.

Whitby, care fusese acolo în tot acest timp, înghesuit într-un raft chiar lângă Control, la nivelul ochilor, întins pe o parte, cu genunchii îndoiți.

Răsuflând iute, gâfâit. Holbându-se.

Ca și cum ar fi incubat. Acolo, pe raft.

Control crezu, inițial, că Whitby doarme cu ochii deschiși. Că-i o imitație de ceară. Un manechin de croitor. Apoi își dădu seama că acesta e cât se poate de treaz și că-l privește țintă, cu corpul tremurându-i ușor, ca un morman de frunze sub care se mișcă ceva. Era de parcă n-ar fi avut oase și cineva l-ar fi îndesat într-un spațiu prea mic.

Era atât de aproape, încât Control s-ar fi putut apleca să-l muște de nas ori să-l sărute.

Whitby continua să nu spună nimic, iar Control, înfricoșat, știu cumva că vorbitul, acolo, era primejdios. Că, dacă rostea un cuvânt, Whitby s-ar fi putut ridica din ascunzișul său și că mișcarea țeapănă, sacadată a mandibulei sale prevestea ceva mortal, premeditat.

Privirile li se întâlniră, iar faptul că se văzuseră unul pe celălalt nu mai putea fi acum evitat, însă Whitby tot nu vorbi, de parcă și el ar fi vrut să conserve iluzia.

Încetișor, Control izbuti să îndepărteze de Whitby lumina lanternei, reușind să nu se lase cutremurat de fiori și, scrâșnind din dinți, trecu peste instinctul care-i urla să nu se întoarcă cu spatele. Simțea șuieratul răsuflării lui Whitby în ceafă.

Apoi simți o mișcare ușoară și palma lui Whitby veni, i se așeză peste ceafă. Și rămase acolo, neclintită, peste părul lui Control. Degetele se răsfirară ca o stea de mare și începură să

se miște ușurel înainte și înapoi. De două ori. De trei. Îl mângâia pe Control pe cap. Îl alinta într-un fel blând, reținut.

Control se strădui să rămână nemișcat.

Mâna, după un timp, se retrase, cu un fel de șovăială. Control făcu doi pași înainte, apoi mai făcu unul. Și încă unul. Whitby nu țâșni din spațiul său. Whitby nu scoase niciun sunet inuman. Whitby nu încercă să-l tragă înapoi între rafturi.

Ajunse la chepeng fără să se lase cotropit de fiori, se lăsă în jos, cu picioarele înainte, găsi scara cu tălpile. Închise încetișor ușița după el, fără să se uite spre rafturi, chiar dacă era beznă. Se simți cuprins de ușurare când ușa se închise, apoi se grăbi să coboare. Ajuns la capăt, ezită, apoi își făcu timp să tragă scara și s-o pună la locul ei. Se strădui să asculte la ușă înainte să iasă din încăpere, apoi ieși, lăsând acolo lanterna. Păși în lumină, pe coridorul luminat, cu ochii mijiți, și trase o gură uriașă de aer care-l făcu să vadă puncte întunecate pe dinaintea ochilor, cu o mișcare spasmodică pe care nu și-o putu reprima, dar pe care n-ar fi vrut să o vadă altcineva.

După vreo cincizeci de pași, Control își dădu seama că Whitby urcase în văgăuna aceea fără să folosească scara. Și-l imagină târându-se prin coloanele de aerisire. Fața aceea albă. Mâinile acelea albe, întinzându-se.

În parcare, Control se ciocni de o apariție jovială care zise:

— Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă!

Întrebă apariția dacă auzise ceva bizar în clădire de-a lungul anilor sau dacă văzuse ceva ieșit din comun. Însă Cheney lăsă în suspensie întrebarea, zicând:

— Sunt tavanele astea înalte, nu-i așa? Fac lucrurile pe care le vezi să arate ca alte chestii. O pasăre poate să fie un liliac. Un liliac poate să fie o bucată de pungă de plastic care plutește în aer. Așa-i mersul lumii. Să vezi lucrurile arătând ca alte lucruri. Păsări frunze. Lilieci păsări. Umbre din lumină. Sunete întâmplătoare, dar care par să aibă sens. Nicăieri, unde te duci, n-o să fie altfel.

O pasăre poate să fie un liliac. Un liliac poate să fie o bucată de pungă de plastic care plutește în aer. Dar putea să fie asta?

Pe Control îl izbi – tare – ideea că poate nu-l descâlcise pe Cheney, cum nu-l deslușise nici pe Whitby. Era și acesta o fațadă pusă în grabă înaintea sa, care se retrăgea prin parcare acum, mergând cu spatele, spunându-i vorbe pe care Control nu

le auzea cu adevărat.

Apoi, după ce porni motorul și trecu de poartă, aproape fără să-și amintească cum condusese sau cum parcase lângă pietonalul de pe râu, Control se trezi că scăpase de Divizia Sudică și că se afla pe ponton, în Hedley. Exploră malul râului un timp, cufundat în gânduri, fără să vadă magazinele, oamenii și nici cursul apei.

Transa lui, bula sa de absență, fu spartă de o fată care țipă:

— Ai ajuns prea târziu!

Ușurare când își dădu seama că nu vorbise cu el, ci cu taică-său, care trecea pe lângă el ca s-o întâmpine.

Nimeri într-un loc ceva mai decent decât o speluncă, un loc întunecat și spațios, cu mese de biliard în spate. Undeva, prin zonă, era docul pe care-și făcuse marți repriza de alergare. Control ceru un whisky simplu, după ce fata de la bar termină de flirtat cu un casanova mai în vârstă, ce arăta un pic ca o versiune îmbătrânită a pivotului din echipa lui din liceu.

— Dulce la vorbă, da-i cam fezandat, zise Control și fata râse, deși o spusese cu răutate.

— N-am priceput un cuvințel din ce mi-a zis, prea îi clămpănea proteza, spuse ea.

El chicoti, reușind să-și abată mintea pentru o clipă.

— Și ce faci diseară, drăguță? Faci ceva cu mine, nu-i așa? zise, imitând replica stupidă de agățat a tipului.

— Dorm diseară. Am și adormit.

— Și eu la fel, zise el, încă hlizindu-se.

Însă simți privirea ei, curioasă, după ce fata se întoarse la spălatul paharelor. Conversația nu fusese mai lungă decât cele pe care le purtase cu Rachel mccarthy, cu atâția ani în urmă. Și nici mai plină de miez.

Televizorul avea sonorul dat la minimum, iar imaginile înfățișau consecințele unei inundații și ale unui masacru într-o școală, întrerupte de reclame pentru campionatul de baseball. Auzi, alături, un grup de femei vorbind.

— O să te cred până una-alta… fiindcă n-am alte teorii mai bune.

— Și-acum ce facem?

— Încă nu vreau să mă întorc. Nu încă.

— Îți place locul ăsta, chiar îți place, nu-i așa?

N-ar fi putut spune ce anume îl deranja la pălăvrăgeala lor,

dar se mută mai spre fundul barului. Prăpastia dintre felul în care înțelegeau ele lumea și felul său de a o înțelege, poate mare deja, se lărgise exponențial în ultima săptămână.

Știa că, dacă se ducea acasă, avea să înceapă să se gândească la Whitby Dementul, numai că oricum nu se putea opri să nu se gândească la el, fiindcă trebuia să facă ceva în privința lui Whitby mâine. Se punea doar întrebarea cum să se ocupe de problemă.

Whitby era de atâta vreme la Divizia Sudică. Nu făcuse nimănui niciun rău pe parcursul serviciului său acolo. *Serviciu*, cuvântul îl făcea să se gândească la cum avea să-i spună: „Îți mulțumesc pentru serviciile aduse instituției, timp de atâția ani. Acuma ia-ți arta săritură de pe fix și cară-te”.

Acum, când mai avea atâtea pe cap, iar maică-sa nu-l sunase încă în privința casei directoarei. Acum, când încă își lingea rana pierderii biologei. Vocea zisese că Whitby nu era important. Amintindu-și asta, Control simți că Lowry o zisese cu un soi de familiaritate, ca atunci când iei la trei păzește pe cineva cu care ai lucrat vreme îndelungată.

Înainte să plece de la Divizia Sudică și să ajungă în Hedley, se uitase bine la documentele lui Whitby despre spațiul local. Descoperise că, atunci când făceai asta – când te uitai cu atenție – povestea începea să scârțâie. Că subtitlurile care sunau normal și preambulurile care citau surse ascundeau un miez unde imaginația devenea nestăvilită, nepreocupată de cuvintele după care încerca să se ascundă, care încercau să o stăvilească. Monștrii apăreau cu o regularitate ce părea logică date fiind filmele din prima expediție, dar logica nu părea tocmai potrivită. Era o secțiune unde Whitby descria frontiera ca pe o „piele invizibilă”, iar pe cei care încercau să o traverseze fără să folosească trecerea îi socotea prinși pentru totdeauna într-o întindere vastă de *altundeva*, largă de sute de kilometri. Deși pașii pe care-i făcuse Whitby pentru a ajunge în acest punct păruseră, pentru un timp, sobri și limpezi.

Și mai era Lowry. Îl întrebase pe Cheney, în parcare, și despre Lowry, iar Cheney se încruntase, lucru rar pentru el.

— Lowry? Să se întoarcă aici? Nu acum. Niciodată, așa cred.

De ce? O pauză goală, ca atunci când pierzi temporar legătura telefonică.

— Păi e afectat. A văzut chestii pe care niciunul dintre noi, să

sperăm, n-o să le vadă în veci. Nu se poate apropia de ele, nu le poate lăsa baltă. Și-a găsit distanța potrivită, ai putea spune.

Lowry, alcătuindu-și o plasă de incantații, vrăji și alte cele, putea să-și creeze mai mult decât un scut între el și Aria X, fiindcă nici el nu izbutea, niciodată, să uite. Simțea nevoia de a vedea, însă îi era prea teamă să se uite, și-și transmitea frica altora. Distanța lui Whitby era mult mai apropiată, vrăjile sale aveau o natură mult mai visceralã.

Prin contrast, toate notițele acelea neobosite, neostoite ale directoarei erau fixate, practice, solide, și totuși în cele din urmă – își comandă o bere după gura de tărie, ca să facă următorul pahar să alunece mai ușor – erau probabil nesemnificative, la fel de nefolositoare ca și teoria despre spațiul local a lui Whitby, care n-avea să explice în veci absolut nimic, erau probabil echivalentul unei credințe religioase, deoarece, cu tot contextul său adițional, directoarea tot nu descoperise răspunsul, din câte își dădea el seama.

Ceru, răgușit, încă o băutură.

Asta urma să-i fie, probabil, soarta: să catalogheze însemnările altora și să le creeze pe ale lui, neîncetat și fără niciun efect. Avea să facă burtă, să se însoare cu vreo femeie divorțată de prin partea locului. Aveau să-și întemeieze o familie în Hedley, un fiu și o fiică, iar în weekend el urma să fie prezent în sânul familiei, iar munca să-i fie o amintire depărtată, aflată dincolo de o graniță îndepărtată, cunoscută sub numele de „luni”. Aveau să îmbătrânească în Hedley, el continua să lucreze la Divizia Sudică, acumulând vechime și numărând anii, lunile care-i mai rămâneau până la pensie. Îl aștepta un ceas de aur cadou, câteva bătăi pe umăr și deja genunchii îi vor fi fost, atunci, rablagiți de la atâta alergat, așa că avea să stea pe scaun, cu părul un pic rărit.

Și tot n-avea să știe ce-i de făcut cu Whitby, și tot avea să-i ducă dorul biologei. Și, probabil, tot n-avea să știe ce se întâmpla de fapt în Aria X.

Tipul cel abțiguit veni și-l scoase din cugetare cu o palmă peste spate.

— Parcă te-aș ști, parcă te-aș cunoaște de undeva. Cum te cheamă, amice?

— Rat Poison[4], zise Control.

[4] „Otravă de șobolani” în lb. Engleză (n.tr.).

Adevărul era că, dacă tipul ce semăna cu pivotul echipei din liceu ar fi reacționat transformându-se în ceva monstruos și făcându-l bucățele în noapte, o parte din Control nu s-ar fi supărat, fiindcă ar fi fost mai aproape, astfel, de adevărul despre Aria X. Chiar dacă adevărul ar fi arătat de fapt ca un bot căscat, un bot cu colți care puțea ca o grotă plină de corpuri în putrefacție, tot ar fi fost mai aproape de el decât era acum.

00X

Când Control dădu să plece de acasă, marți dimineață, telefonul ca un cărăbuș al directoarei zăcea pe covorașul de la intrare. Se întorsese la el. Privindu-l, cu mâna pe ușa de la intrare pe jumătate deschisă, nu se putu abține să nu-l vadă ca pe un semn… dar un semn a ce?

Chorry sări pe lângă el și se băgă în tufe, în vreme ce Control se ghemui să se uite mai bine. Zilele și nopțile petrecute în curte nu-i făcuseră niciun serviciu telefonului. Cât de grotesc era obiectul acela… vreun animal îi rosese husa și era mânjit cu noroi și pătat cu verde de la iarbă. Arăta, acum, mai viu decât înainte. Arăta a ceva care plecase să exploreze sau să se bage în vreo văgăună și revenise apoi să se prezinte la raport.

Sub telefon, din fericire, găsi un bilet de la proprietarul său. Acesta scrisese cu litere tremurătoare: „Omul care tunde peluza l-a găsit ieri. Vă rog să-l aruncați la gunoi dacă nu vă mai trebuie”.

Îl azvârli în tufe.

În lumina dimineții, pe parcursul acelui drum tot mai lung pe coridorul ce ducea spre biroul său, felul în care își amintea Control de Whitby, pe etajeră, îndesat într-un raft, de arta de pe perete, care-i dăduse un sentiment atât de neplăcut, se schimbă treptat, căpătând o textură mai acceptabilă: era vorba de o dezintegrare de lungă durată, a cărei descoperire fusese gravă pentru el personal, dar care pentru Divizia Sudică era doar un simptom printre multe altele. Simțea nevoia de a-l scoate pe Whitby din categoria „sinistru” și de a-l pune în categoria „are nevoie de ajutorul nostru”.

Totuși, ajuns la el în birou, începu să se frământe, neștiind ce să facă cu Whitby – era sub jurisdicția lui sau a lui Grace? Avea

oare Grace să reziste, să minimizeze cele petrecute, să zică ceva de genul: „A, Whitby ăla?” Poate că amândoi, el și Grace, ar fi putut să urce în camera secretă a lui Whitby și să se prăpădească de râs văzând toate chestiile grotești de acolo, apoi să se apuce și să zugrăvească totul în alb. După care s-ar fi putut duce la prânz cu Cheney și Hsyu, ar fi putut juca jocuri de societate și și-ar fi putut împărtăși dragostea comună pentru polo pe apă. Hsyu ar spune, de parcă ar fi contrazis-o deja: „Nu ar trebui să luăm de-a gata sensul cuvintelor!”, iar el i-ar fi țipat, replicându-i: „Te referi la un cuvânt gen *frontieră?*”, la care ea ar răspunde „Da, exact asta am vrut să zic! Te-ai prins! Înțelegi!” După care ar fi putut să danseze un cadril improvizat ce s-ar fi dizolvat într-o învălmășeală de ferigi verzi, lucitoare și de musculițe negre, licărind, năpustindu-se în calea lor.

Sau nu.

Mârâind de frustrare, Control lăsă deoparte situația lui Whitby și se îngropă din nou în notițele directoarei, cu informațiile furnizate de Grace despre ea în minte, încercând să stoarcă din detaliile acelea seci mai multe decât conțineau de fapt. Voia, pentru moment, să ia distanță de Whitby, să mai treacă ceva timp, ca să nu mai fie nicio mână care să se întindă spre el.

Reveni la casa farului, bazându-se pe ce-i spusese Grace. Care era scopul acestui far? Să avertizeze în privința pericolului, să călăuzească vasele de pe coastă și să ajute navele să acosteze. Dar ce însemna el pentru Divizia Sudică, pentru directoare?

Printre straturile aflate în sertarul încuiat, cel mai gros se referea la far, și acolo erau incluse pagini care, Grace îi confirmase, proveneau dintr-o investigație ce era legată inextricabil de istoria insulei de la nord. Insula aceasta purtase numeroase nume, de parcă niciunul n-ar fi ținut, iar acum era cunoscută, simplu, drept Insula X la Divizia Sudică, deși unii îi ziceau și Insula Y[5], ca în „De ce ne batem capul să cercetăm asta?”

Dar era fascinant – și rezonant – faptul că lampa de semnalizare de la farul de pe coastă fusese inițial plasată într-un far construit pe Insula X. Însă traseele de navigație se schimbaseră și nimeni nu mai avea nevoie de un far care să

[5] Joc de cuvinte, „Y” pronunțându-se în limba engleză la fel ca și cuvântul *why*, „de ce”.

ajute vasele să treacă prin apele de mică adâncime. Vechiul far căzuse în ruină, însă ochiul îi fusese scos cu mult timp înainte.

Cum arătase Grace, lampa o interesase cel mai mult pe directoare: un sistem de lentile de prima mână care constituise nu doar o lucrare inginerească remarcabilă, ci și o operă de artă. Mai bine de două sute de lentile și de prisme diferite fuseseră așezate într-un corp de alamă. Lumina, care provenise mai întâi de la un lămpaș, apoi de la un bec electric, era reflectată și refractată de lentile și prisme și trimisă către largul mării.

Întregul mecanism se putea dezasambla și trimite pe bucăți. „Caracteristicile luminoase” puteau fi manipulate în aproape orice fel. Lumina putea fi strâmbată, îndreptată, trimisă în buclă închisă. Putea fi trimisă lateral. Trimisă în jos, pe scările spiralate ce ajungeau până sus. Țintuită spre spațiul cosmic. Strecurată prin chepengul deschis, unde zăceau atâtea jurnale, din atâtea expediții.

O însemnare alarmantă pe care Control n-o băgă în seamă, fiindcă nu-i mai rămăsese loc în creier pentru speculații distructive, tăiată cu un x și scrisă pe dosul unui bilet de la o producție teatrală locală din Bleakersville, o atrocitate numită *Hamlet Dezlănțuit*: „Există mai multe jurnale decât membri ai expedițiilor.” Nu văzuse niciun raport despre numărul jurnalelor, nu exista o evidență.

Brigada Știință și Conștiință, care operase pe lângă coasta aceea din anii cincizeci, fusese obsedată de farurile gemene. De parcă BSC i-ar fi transmis ceva ei personal, directoarea insistase asupra istoriei lămpii de semnalizare, deși Divizia Sudică, instituția ca atare, o scosese din calcul, nesocotind-o o „dovadă care să aibă de-a face cu crearea Ariei X”. Niște pagini rupte și pasaje încercuite dintr-o carte intitulată *Faruri celebre* notau că lampa fusese trimisă la far chiar înainte de secesiunea statală din războiul civil și că fusese construită la un manufacturier al cărui nume se pierduse pe parcurs. „Istoria misterioasă” includea îngroparea în nisip a lămpii, pentru a fi ținută departe de o facțiune sau cealaltă; apoi, mecanismul fusese trimis în nord, apăruse iarăși în sud, pentru ca, în cele din urmă, să apară pe Insula X de pe coasta uitată. Lui Control povestea asta nu i se părea atât misterioasă cât confuză, stufoasă, dacă se gândea la cât efort trebuise pentru mutatul lămpii de semnalizare, chiar

și desfăcută în părțile sale constituente, și pentru plimbatul ei prin toată țara. Numărul de kilometri străbătut de lampă înainte de a-și găsi un adăpost permanent – acesta era de fapt singurul mister, împreună cu motivul pentru care cineva se gândise să susțină într-o descriere că semnalul de ceață suna precum „doi tauri mari legați unul de coada celuilalt”.

Și totuși asta o captivase pe directoare, sau așa părea, cam în perioada în care era plănuită a douăsprezecea expediție, dacă putea să aibă încredere în datele care se găseau în extrasele de articole. Lucru care nu-l interesa pe Control la fel de mult ca faptul că directoarea continuase să adnoteze, să completeze, să adauge date și fragmente de relatări din surse pe care nu le menționase – sursele acelea înnebunitoare care nu se găseau în arhiva lui Grace și la care nu se făcea nicio aluzie în vreuna dintre notițele pe care le parcursese. Asta îl frustra. La fel și banalitatea întregului demers, ca și cum femeia ar fi revenit necontenit asupra a ceea ce știa deja, căutând lucruri care simțea că lipseau. Oare mesajul pe care i-l transmitea lui Control fosta directoare era că ar fi trebuit să resusciteze trasee de anchetă mai vechi sau că Divizia Sudică rămăsese în pană de idei și începuse să recicleze încontinuu, să se hrănească din ea însăși?

Ce-și mai ura imaginația! Ar fi vrut să se usuce, să se facă maronie și să cadă de pe el. Era mai dispus să creadă că ceva îl țintuia din notițele acelea, că îl privea ceva ascuns, decât să accepte că directoarea ajunsese într-o fundătură. Dar nu vedea acel lucru ascuns; vedea doar urmele căutărilor ei și nu putea decât să se întrebe de ce căutase atât de asiduu.

Dintr-un impuls, luă de pe perete toate pozele înrămate și le căută de ceva ascuns – le scoase suportul din spate, le desfăcu în bucăți. Dar nu găsi nimic. Doar păpurișurile, casa farului, paznicul farului, asistentul acestuia și fata care-l privea țintă, de peste mai bine de treizeci de ani.

După-amiază recurse la PGD-ul lui Grace și începu să compare arhivele cu vraful de însemnări. Pentru că programul aparținea instituției, trebuia să apese tasta Ctrl ca să se miște de la o pagină la alta. Ctrl părea să fie singurul control pe care-l avea de fapt. Ctrl avea un singur rol și îl executa cu stoicism, fără să se plângă. Începu să lovească tasta Ctrl cu mai multă ranchiună și forță, deși fiecare oră în care parcurgea însemnările

în loc să se ocupe de Whitby părea o binecuvântare. Cu fiecare oră în care Whitby nu-și arăta fața, deși mașina acestuia rămânea în parcare. Voia Whitby să fie ajutat? Știa că are nevoie să fie ajutat? Cineva trebuia să-i spună lui Whitby ce devenise. Putea să-i spună Grace? Cheney? Nu. Fiindcă nu-i spuseseră încă.

Ctrl ctrl ctrl. Mereu prea multe pagini. Ctrl asta, ctrl cealaltă. Peste tot numai ctrl. Ctrl, mereu pe lângă informație, fiindcă informația pe care o găsea pe ecran părea, oricum, să nu ducă nicăieri, în vreme ce vraful uriaș de foi care se răsfira în valuri de pe biroul său până la peretele din fund conținea prea mult date.

Simți că îngustimea biroului îl apasă. Sucitul lipsit de entuziasm al foilor și eforturile prefăcute de a îndrepta rafturile cu cărți lăsaseră loc căutatului pe internet al locurilor în care lucrase biologa înainte de a se alătura celei de-a douăsprezecea expediții. Activitatea aceasta se dovedise mai liniștitoare pentru nervi, iar fiecare peisaj sălbatic mai frumos decât cele de dinainte. Însă în cele din urmă asemănările acelor peisaje neatinse cu Aria X începură să-l apese, iar perspectiva de sus a unora dintre fotografii îi reamintiră de filmulețul acela de la sfârșit.

Luă o pauză pe la ora cinci, apoi se întoarse o vreme în birou, după conversații scurte și prietenești cu Hsyu și Cheney, pe coridor. Deși Hsyu părea stingherită, vorbea parcă prea repede și părea să fi adoptat o poziție cumva piezișă. Laba imensă a lui Cheney stăruise pe umărul lui Control vreme de o secundă sau două, inconfortabil, în vreme ce omul zicea: „A doua săptămână! E un semn bun, nu? Sperăm să-ți placă aici. Suntem deschiși la schimbare. La schimbări, dacă pricepi ce vreau să zic, odată ce-ai auzit ce avem de spus. Și cum o spunem”. Cuvintele aproape că aveau sens, dar și Cheney, astăzi, părea cam defazat. Avusese și Control asemenea zile.

Mai rămânea doar problema cu Whitby. Nu-l văzuse toată după-amiaza, și nici la e-mailuri nu răspunsese. Simțea că e important s-o lămurească odată, să n-o lungească pe miercuri. *Cum* anume îi devenise clar, împreună cu ce era decent și ce nu de făcut. Avea s-o facă în fața lui Cheney, la secția științifică, iar pe Grace nu intenționa s-o implice. Devenise responsabilitatea lui, mizeria lui, iar Cheney n-ar fi făcut decât să-i respecte

decizia. Whitby era astfel silit să accepte un concediu și consiliere psihiatrică și, dacă avea un pic de noroc, omulețul cel bizar n-avea să se mai întoarcă.

Era târziu, trecuse deja de șase. Pierduse noțiunea timpului, sau noțiunea timpului îl pierduse pe el. Biroul era încă un talmeș-balmeș corespunzând cu contururile creierului directoarei, iar fișierele PGD ale lui Grace nu schimbaseră aceste contururi în niciun fel folositor.

Luă cu el manuscrisul despre *terroir* al lui Whitby, părându-i-se că, dacă îi citea pasaje din el lui Whitby, l-ar fi putut convinge pe acesta că avea o problemă. Traversă iarăși spațiul vast al cantinei. Ferestrele imense ale acesteia lăsau să pătrundă cenușiul cerului și-l împingeau către mese, către scaune; nu peste mult timp avea să plouă din nou. Mesele erau goale. Mica pasăre întunecată, sau liliacul, încetase să mai zboare și se cuibărise pe o bară de oțel de lângă geamuri. „E ceva pe jos.” „Ai mai văzut una ca asta?” Fragmente de conversație în vreme ce trecea înspre bucătărie, apoi un sunet ascuțit, deși slab, ca și cum cineva s-ar fi văitat. Asta îl făcu pe Control, un moment, să se simtă uimit. Apoi își dădu seama că sunetul provenea, cel mai probabil, de la vreun aparat folosit de personalul de la cantină.

Însă altceva îl rodea pe Control de ceva timp. Era ca și cum și-ar fi uitat portofelul sau vreun alt obiect esențial la plecarea de acasă. Acum însă sunetul îi readusese asta în câmpul conștiinței. O absență. Mirosul de miere stricată dispăruse. Își dădea acum seama că, de fapt, nu simțise mirosul pe parcursul întregii zile, indiferent pe unde s-ar fi dus. Să fi transmis Grace recomandarea mai departe?

Dădu colțul și păși pe culoarul ce ducea spre secția științifică, merse pe sub lămpile fluorescente, cufundat în repetarea, în minte, a ceea ce urma să-i spună lui Whitby, anticipând ce i-ar fi răspuns acesta sau ce nu i-ar fi răspuns, simțind greutatea manuscrisului nebunesc din mâini.

Control dădu să pună mâna pe ușile mari, duble. Căută mânerul, nu-l găsi; mai încercă o dată.

Dar nu mai existau uși acolo unde fuseseră întotdeauna. Doar un zid.

Iar zidul era moale și respira sub atingerea mâinii sale.

Țipa, își spuse, dar de undeva din adâncul mării.

VIAȚA DE APOI

Control, aflat în mijlocul unui alt fel de tragedii, nu mai vedea altceva în fața ochilor în afara lui Rachel mccarthy, cu un glonț în cap, prăbușindu-se la infinit în hăul carierei de piatră. Și sentimentul de atunci că nimic nu era real. Că încăperea în care-l duseseră și investigatorul care-i fusese repartizat erau niște făcături și că, dacă se concentra asupra acelui gând, investigatorul, până la urmă, avea să se dizolve în neant, iar pereții celulei s-ar fi destrămat, și el ar fi ieșit într-o lume care era reală. Abia atunci s-ar fi trezit ca să-și continue viața și ar fi continuat-o pe calea pe care o urmase până atunci.

Deși scaunul, de la lungile ore de interogatoriu, făcuse să-l doară spatele și coapsele și-i lăsase urme. Deși adulmecase izul amar de țigară de pe jacheta anchetatorului și auzise vâjâitul sughițat al casetei din reportofonul pe care tipul îl adusese ca dispozitiv suplimentar, pe lângă sistemul de înregistrare al camerei.

Deși textura zidului păruse aceea a unui diavol de mare de la acvariu: netedă și fermă, cumva dură la pipăit, cu șănțulețe, dar mai rezistentă, și dincolo de ea, senzația a ceva vast, care inspira și expira. O invazie în lumea mirosului de miere acrită, diminuându-se iute, dar greu de uitat. Precum învolburarea scurtă de oțet balsamic de pe un platou cu gustări. Dâra de sânge întunecat ce duce la cadavru într-un serial polițist.

Părinții lui îi citiseră „Tigru, tigru, foc de febre” când era copil. Colaboraseră cu el la un proiect de studii sociale, maică-sa făcuse cercetarea, taică-său asamblarea lucrării. Îl învățaseră să meargă pe bicicletă. Jalnicul pomișor de Crăciun de lângă șopron făcea acum legătura în amintire, necontenit, cu prima vacanță pe care o ținea minte. Stătea pe pontonul din Hedley, uitându-se peste râu către lac, spre cabana unde avea să pescuiască cu bunicul. Dând nume sculpturilor din curtea lui taică-său, cele care se transformaseră în piese de șah puse deasupra șemineului. Zidul încă respira însă, indiferent ce-ar fi făcut. Impactul căștii unui atacant în pieptul lui, cu mult timp în urmă, ieșind la iveală acum, făcându-l să gâfâie, cu tot aerul scos din plămâni.

Control nu-și amintea cum ieșise de pe coridor, dar își reveni în vreme ce alerga spre cantină, strângând ca într-o menghină manuscrisul despre spațiul local al lui Whitby. Intenționa să se ducă în birou, să mai adune niște lucruri de-acolo. Biroul lui. Lucrurile lui.

Declanșa fiecare alarmă de incendiu pe lângă care trecea. Țipa, peste vuietul sirenelor, la oameni care nu erau acolo, îndemnându-i să plece. Neîncredere. Șoc. Prins în capul lui în felul în care unii rămăseseră prinși în secția științifică.

Însă în sala de mese ajunse să alerge atât de iute, încât alunecă și căzu. Când se ridică, o văzu pe Grace, care ținea deschisă ușa ce dădea în curte. Avea cui să-i spună. Cui să-i spună. Că nu mai era decât zidul. Nu mai era decât zidul.

Îi răcni numele, însă Grace nu întoarse capul și, când se apropie de ea, văzu că se uita țintă la cineva care pășea agale dinspre capătul curții, prin ploaia deasă, pe marginea roșiatică a mlaștinii din spate. O siluetă înaltă, luminată de soarele după-amiezii târzii, strălucind în revărsarea de lumină. Ar fi recunoscut-o oriunde. Era tot în haine de expediție. Atât de aproape de un copac strâmb că, mai întâi, se contopise cu el în cenușiul ploii. Și încă își croia drum spre Grace. Iar Grace, cu figura întoarsă pe trei sferturi spre ea, zâmbea, cu trupul încordat de anticipare. Această falsă revenire, această reunire coruptă. Acest sfârșit deplin.

Fiindcă directoarea ducea după ea un penaj de praf ca de smarald, iar în spatele său natura lumii se schimba, se umplea cu strălucire, ploaia își pierdea desimea, întunecimea. Ploaia se rărea, se pierdea, nu mai era acolo.

Frontiera venea către Divizia Sudică.

În parcare, înfigând cheia în contact, uită de birou, nu mai voia să privească în urmă. Nu voia să vadă dacă vreun val invizibil era pe cale să-l ajungă. Mai erau mașini în parcare, mai erau oameni în clădire, dar nu-i păsa. Pleca. Terminase aici. Simți cum panica scurmă în el, frenetic, la gândul că ar fi putut rămâne prins aici. Pentru totdeauna. Continuă să țipe la mașină să pornească și după ce mașina porni.

Goni spre porți – erau deschise, nepăzite, din spatele lui nu se auzea niciun sunet. Doar o liniște vastă, care copleșea gândul. Mâinile îi erau încârligate, ca niște gheare, își înfigea unghiile în palme strângând volanul.

Acceleră, fără niciun alt gând decât cel de a ajunge la Hedley, deși știa că s-ar putea să nu existe niciun fel de alegere. Își scoase telefonul, îl scăpă dar nu se opri, pipăi după el în vreme ce intra pe autostradă și țipă ascuțit când se angajă pe bandă, ușurat să vadă trafic normal. Își înăbuși vreo zece impulsuri simultane – de a opri mașina și de a o folosi ca să blocheze ieșirea, de a coborî geamul în ploaie și de a striga o avertizare către ceilalți șoferi. Își înăbuși orice impuls care se punea în calea puternicului și presantului instinct de a fugi de acolo.

Auzi două avioane de vânătoare șuierând deasupra, dar nu le putu vedea.

Schimbă febril posturile de radio, căutând știri. Nu știa ce ar fi trebuit să conțină știrile, dar voia să se spună ceva, deși lucrurile erau încă în desfășurare, nu se terminaseră. Nimic. Pe niciun post. Dar continuă să umble la butoane, pentru a scăpa de senzația peretelui lipit de mână; își șterse palma de banchetă, de volan, de pantaloni. Ar fi băgat-o și în rahat de câine, numai să scape de senzația aceea.

Când se depărtase de Grace, văzuse că Whitby își ocupa locul obișnuit în fundul sălii de mese, sub fotografia cu vremurile de altădată. Dar Whitby apărea acum doar intermitent, transmisiunea era perturbată. Unele dintre cuvintele sale, ca ton și textură, încă păreau vorbire omenească. Altele semănau cu filmul din prima expediție. Whitby eșuase la un test fundamental parcă, trecuse un Rubicon de vreun fel și stătea acolo acum, cu falca bizar de alungită, încercând să enunțe cuvinte, singur, dincolo de capacitatea lui Control de a-l ajuta. Își dăduse atunci seama, ori poate ceva mai târziu, că poate Whitby nu era doar nebun. Că poate Whitby devenise o breșă, o spărtură, o intrare în Aria X, exprimată ca o ecuație alungită peste timp… iar dacă directoarea revenise acum la Divizia Sudică n-o făcuse pentru Grace, ci fiindcă Whitby o tot chemase, ca un semnalizator uman. Versiunea aceea a ei care revenise.

Prins în capcana gândurilor. Se gândea că Divizia Sudică nu fusese o fortăreață, ci mai degrabă un fel de incubator lent. Că descoperirea altarului lui Whitby declanșase ceva. Că să-și pună încrederea într-un cuvânt precum *frontieră,* se dovedise o greșeală, o capcană. O dezvăluire lentă a termenilor ce nu fusese recunoscută decât prea târziu.

Privirea insistentă a lui Whitby îl urmase în timp ce fugise

spre intrarea din față, iar Control alergase aproape oblic, ca să fie sigur că Whitby nu-l scăpa din ochi, până ce dădu colțul. Vedea acum clar leviatanii din visul său, holbându-se, observându-l cu o oribilă claritate. Nu se sustrăsese atenției lor.

Voia s-o sune pe maică-sa. Hipnotizează-mă. Scoate asta din mine cu hipnoza. Ploaia, felul atât de pământesc în care cădea, presiunea pe care o simțea înapoia lui. Încercă să-și controleze respirația. Toate sfaturile pe care i le dăduse vreodată maică-sa îi ieșiseră cu totul din minte.

Se oprise oare totul? Se oprise directoarea? Sau tot mai dădea năvală?

Se revărsa oare acum, peste lume, o peltea invizibilă?

Își prefira deja în minte, acum că se mai liniștise un pic și începea să funcționeze din nou, ce ar fi putut să facă altfel. Dacă s-ar fi putut face ceva altcumva, sau dacă, orice ar fi fost, lucrurile s-ar fi petrecut întotdeauna la fel. În universul acesta. În ziua de azi

— Îmi pare rău, rosti în mașină – vorbind cu nimeni, cu Grace, cu Cheney, cu Whitby chiar. Îmi pare rău.

Dar pentru ce? Care era rolul său în toate astea?

Când ajunse la poalele dealului, îndreptându-se spre casă, știrile de la radio începură să reflecte realitatea lui, în crâmpeie și licăriri de lumină. Se petrecuse ceva la baza militară, poate în legătură cu „eforturile continue de ecologizare a mediului”. Fusese văzută o lumină ciudată, se auziseră sunete ciudate, focuri de armă. Dar nu știa nimeni nimic. Nu erau siguri.

Doar că, acum, Control știa lucrurile care-i scăpaseră, ascunse în ape adânci, tulburi. Se iviră la suprafață acum, prea târziu ca să mai fie de vreun folos. Fiindcă, după umerii lăsați și înclinarea creștetului directoarei – văzând-o acolo, apropiindu-se, în carne și oase – Control își dăduse seama în sfârșit că fata din fotografia cu farul era directoarea, copil. Umerii aceia aveau un fel de delăsare, de alunecare inconfundabilă, indiferent de perspective și de trecerea anilor; imposibil să n-o bagi de seamă dacă te uitai unde trebuie. Acum, că văzuse asta, nu putea să pretindă că nu văzuse. Acolo, ascunsă în plină vedere în fotografia de pe peretele directoarei, era o imagine a directoarei-copil, făcută de BSC, stând umăr la umăr cu Saul Evans, ale cărui cuvinte decorau cu țesut viu pereții anomaliei topografice. Privise zi de zi poza aceea, la ea în birou. Alesese

să pună fotografia acolo. Alesese să locuiască în Bleakersville, într-o casă plină cu lucruri moștenite, probabil, de la cineva dinspre partea maică-sii. Cine știuse asta la Divizia Sudică?

Sau fusese încă o conspirație cu unic conspirator, iar directoarea ascunsese toate conexiunile?

Presupunând că avea dreptate, ea se aflase la far chiar înainte de Eveniment. Cunoștea coasta uitată la fel de bine pe cât se cunoștea pe ea însăși. Erau lucruri pe care nu trebuise să le pună pe hârtie vreodată, fiindcă era cine era, fiindcă venea de unde venea.

Din câte își dădea Control seama, directoarea fusese una dintre ultimele persoane care-l văzuseră în viață pe Saul Evans.

Opri în fața casei, zăbovi acolo un moment, simțindu-se vlăguit, secătuit, incapabil să proceseze ce se întâmpla. Era leoarcă de transpirație, cămașa îi era udă, sacoul îi rămăsese la Divizia Sudică. Se dădu jos din mașină, cercetă orizontul ascuns de după râu. Se vedea o străfulgerare de lumină slabă? Se auzea ecoul slab al unor explozii sau era doar imaginația sa?

Când ajunse pe verandă, văzu o femeie pe trepte, lângă pisică. Simți mai mult ușurare decât surprindere.

— Bună, mamă.

Arăta aproape la fel ca întotdeauna, dar hainele ei de firmă păreau ușor umflate, ceea ce însemna că purta, probabil, vreo vestă protectoare ușoară. Și era, probabil, înarmată. Avea părul prins în coadă la spate, ceea ce-i făcea trăsăturile să pară și mai severe. Purta pe chip semnele unui fel de durere și uimire.

— Bună, fiule, zise, când trecu pe lângă ea.

Control o lăsă să-i vorbească și deschise ușa, intră în dormitor și se apucă să-și facă bagajul. Mare parte din hainele sale erau încă curate și împăturite prin sertare. Era ușor să ia din ele și să umple o valiză. Era ușor să-și ia obiectele de toaletă din baia alăturată, să scoată geanta cu bani, pașapoarte, arme și cărți de credit. Se întreba ce să ia cu el din sufragerie, ca obiect personal. Cu siguranță o piesă de pe tabla de șah. Nu prea auzea ce-i spune maică-sa, fiindcă se concentra asupra sarcinii pe care o executa în momentul acela. Se concentra să o facă perfect.

Grace stătuse acolo, așteptând să o primească pe directoare, iar el o implorase să plece, o implorase să se îndepărteze de ușă și să fugă ca vântul, să scape pe undeva. Dar nu voi să facă

asta, nu-l lăsase s-o tragă după el, se împotrivise cu o forță care îl copleșise atunci, înfricoșat cum era. Îi arătase însă arma, ascunsă într-un toc prins de umăr, de parcă asta ar fi fost ceva consolator. *Am ordinele mele, care nu te privesc.* Apoi Control ieșise de pe orbita ei, se eliberase de tot ce însemna Divizia Sudică.

Maică-sa îl sili să se oprească din împachetat, închise valiza, în care îndesase oricum prea multe, îi luă mâna și-i puse ceva în palmă.

— Ia asta, zise.

O pilulă. O pastiluță albă.

— Ce-i asta?

— Hai, înghite-o și gata.

— De ce nu mă hipnotizezi, pur și simplu?

Ea îl ignoră, îl călăuzi către un scaun din colț. Se așeză acolo, greoi, îmbibat în sudoare rece.

— O să vorbim după ce iei pastila. După ce faci un duș.

Zisese acestea pe un ton mușcător, cel pe care-l folosea ca să pună capăt dezbaterilor și discuțiilor în contradictoriu.

— N-am timp de duș, zise el holbându-se la tapetul de pe perete, care începea să se facă neclar.

De-acum înainte va locui în mijlocul coridoarelor. N-o să mai pună mâna pe nicio suprafață. O să se poarte ca o fantomă care știe că dacă intră în contact cu cineva sau cu ceva o să pătrundă prin ființa aceea, care o să-și dea seama astfel că există în stare de purgatoriu.

Severance îl plesni tare peste față, și Control simți că auzul îi revine.

— Ai avut un șoc. Văd că ai avut un șoc, fiule. Am avut și eu vreo câteva în ultimele ore. Dar am nevoie să începi iarăși să gândești. Am nevoie de tine *prezent*.

Ridică ochii spre ea, atât de asemănătoare și de neasemănătoare cu maică-sa.

— OK, zise, OK.

Luă deci pastila, mișcă picioarele cât încă mai avea voință, o apucă spre baie. În ochii directoarei nu existase nimic care să poată fi recunoscut. Absolut nimic.

Începu să plângă sub duș, fiindcă tot nu-și putea îndepărta de pe palmă senzația atingerii zidului, oricât de mult se străduia. Nu putea scăpa nici de rărirea ploii, de expresia de pe fața lui

Whitby, de poziția rigidă a lui Grace sau de faptul că toate acestea se întâmplaseră cu doar o oră în urmă și încă încerca să le pună cap la cap.

Dar după ce ieși împleticindu-se din cabină, după ce se uscă și se îmbrăcă cu blugi și cu un tricou, se simți mai calm, aproape normal. Încă simțea un ușor tremurat, dar probabil că pilula își făcea deja efectul.

Se dădu cu gel dezinfectant pe mână, însă tot simțea textura zidului, ca o nălucă de care nu reușea să scape.

Maică-sa făcea cafea în bucătărie, dar trecu pe lângă ea fără o vorbă, prin răcoarea bruscă a ventilatorului de la aparatul de aer condiționat, și deschise ușa din față, lăsând să pătrundă un val de umiditate și de căldură.

Ploaia se oprise. Se putea uita înspre râu, spre un orizont unde se afla, pe undeva, Divizia Sudică. Totul era liniștit, neclintit, dar se întrezăreau aureole vagi de lumină verde, de lumină vineție, care n-ar fi trebuit să fie acolo. Își imagină că ceea ce se afla în Aria X se revărsa peste câmpii, se întindea dincoace de râu, către Hedley.

— De aici nu se vede mare lucru, zise maică-sa din spate. Încă încearcă să stăvilească expansiunea.

— Cât de mult s-a întins? întrebă un pic înfiorat, în timp ce închidea ușa și intra în bucătărie.

Luă o gură de cafea dintr-o ceașcă pe care i-o pusese maică-sa înainte. Era amară, dar îi abătu gândul de la mâna lui.

— N-o să te mint, John. E grav. Divizia Sudică e pierdută. Noua frontieră s-a întins până aproape de porți. Sunt toți prinși acolo.

Impresia că ploaia se *subția* în spatele directoarei. Grace, Whitby și cine mai știe câți alții, prinși într-un coșmar autentic.

— S-ar putea să se oprească acolo, pentru foarte mult timp.

— Numai rahaturi spui, zise el. Habar n-ai ce-o să facă.

— Ori s-ar putea să accelereze. Ai dreptate, n-avem cum să știm.

— Așa e, nu avem cum. Am fost acolo, în mijlocul chestiei. Am văzut-o venind.

Fiindcă *tu m-ai pus acolo*. Un urlet interior, sentimentul trădării, apoi un gând care-l izbi când îi văzu expresia obosită, preocupată:

— Dar mai e și altceva, nu? Mai e ceva ce nu mi-a spus.

Întotdeauna mai era ceva.

Chiar și acum ea ezită, nevrând să divulge o informație considerată strict secretă într-o țară care s-ar fi putut să nu mai existe într-o săptămână. Apoi zice, cu o voce lipsită de intonație:

— Contaminarea siturilor din care am extras-o pe topografă și pe antropologă a trecut de carantină și continuă să crească, în ciuda tuturor eforturilor noastre.

— Doamne, Dumnezeule! făcu el.

Chiar și cu amorțeala dată de pilulă, voia să scape de creierul său înfierbântat, de pielea aprinsă, de carnea de dedesubt, să devină, cumva, eteric și desprins de cele pământești, ca să poată să nu mai vadă, să uite, să se șteargă totul.

— Ce fel de contaminare? întrebă, deși avea impresia că știe.

— Genul care curăță totul. Genul pe care n-o vezi decât când e prea târziu.

— Nu se poate face nimic?

Femeia lăsă să-i scape un râs aspru, ca și cum ar fi încercat să scuipe ceva care-i stătea în gât.

— Păi, ce-ar fi de făcut, John? Să combatem asta începând o operațiune minieră acolo? Să poluăm locurile alea în turbare? Să punem urme de metale grele în pânza freatică?

El rămase privind-o, nevenindu-i să creadă.

— De ce *mama dracului* m-ai pus să stau la Divizia Sudică, dacă știai că se poate întâmpla asta?

— Voiam să fii aproape. Voiam să știi, fiindcă asta te protejează.

— Mă *protejează?* Împotriva sfârșitului lumii?

— Poate. Poate că da. Și ne trebuia o privire proaspătă, zise ea și se lăsă lângă el, lipindu-se de blatul din bucătărie.

Mereu uita ce subțire, ce slabă era.

— Îmi trebuia privirea *ta* proaspătă. N-aveam de unde ști că lucrurile or să se schimbe atât de repede.

— Dar așa, o idee, aveai.

Continua să dezvăluie crâmpeie de informație. Iar el ar fi trebuit să le culeagă, ca pe arma de sub banchetă, doar fiindcă i le arunca?

— Da, aveam o idee, John. De aceea te-am trimis pe tine. De aceea vreo câțiva dintre noi au crezut că trebuie să facem ceva.

— Ca de pildă Lowry.

— Da. Ca Lowry.

Lowry, ascunzându-se la Centru, incapabil să înfrunte ce se întâmpla, ca și cum crâmpeiele de film s-ar fi revărsat acum în viața reală.

— L-ai lăsat să mă hipnotizeze. I-ai lăsat să mă *condiționeze*.

Nici acum nu era în stare să-și reprime ranchiuna. N-avea să știe niciodată pe deplin ce-i făcuseră.

— Îmi pare rău, dar așa a fost târgul, John, zise ea cu dârzenie, ținându-se de versiunea sa. Așa a fost târgul. Eu am obținut persoana pe care o voiam pentru misiune, Lowry s-a ales cu un anume... control. Și tu, într-un fel, ai căpătat protecție.

Întrebă în batjocură, crezând că știe răspunsul:

— Câți mai sunt la Centru, mamă? În facțiunea asta?

— În principal doar noi, Lowry și cu mine, dar Lowry are aliați, mulți, zise ea cu o voce scăzută.

Doar ei. Un complot din doi oameni împotriva unui complot format dintr-unul singur, directoarea. Și nici unii, nici alții nu o nimeriseră. Și acum totul era praf și pulbere.

— Și altceva? o presă ca să o pedepsească, fiindcă nu voia să se gândească la ideea unei Arii X localizate.

Un râs amar.

— Am verificat locurile de extracție ale membrilor din ultima expediție din a unsprezecea serie, ca să vedem dacă apar efecte similare. N-am găsit nimic. Așa că, acum, ne gândim că au avut, probabil, un scop diferit. Și că scopul era să contamineze Divizia Sudică însăși. Am mai avut indicii în privința asta. Doar că nu le-am interpretat corect, nu ne-am putut pune de acord asupra semnificației lor. Ne mai trebuia un pic de timp, niște date în plus.

Corpuri care se descompuseseră „un pic cam repede”, cum formulase Grace când directoarea ceruse să fie exhumate.

În felul șovăielnic în care vorbea maică-sa se afla recunoașterea faptului că Centrul fusese un eșec răsunător. Nu izbutiseră să conceapă un scenariu în care Aria X să fie mai isteață, mai insidioasă, mai plină de resurse.

Nimic din toate astea nu afectase expresia de pe figura lui Grace, în ploaie, pe măsură ce directoarea se apropia – încântarea, răzbunarea, ideea abstractă, exprimată visceral pe trăsăturile sale, că sacrificiul, loialitatea, răbdarea aveau acum să-i fie răsplătite. De parcă manifestarea fizică a unei colege și

prietene socotite moarte demult ar fi putut șterge trecutul recent. Directoarea, urmată de tăcerea aceea nefirească. Avea ochii închiși, sau nu mai avea deloc ochi? Praful albastru-smarald care se ridica de pe ea, care cădea la pământ cu fiecare pas al său. Persoana aceea n-ar fi trebuit să fie acolo, carcasa unui suflet din care nu descoperise decât fragmente.

Maică-sa începu iarăși să vorbească, și o lăsă, fiindcă n-avea încotro, fiindcă îi trebuia timp ca să se aclimatizeze, să se obișnuiască.

— Imaginează-ți o situație, John, în care încerci să stăvilești ceva periculos. Dar bănuiești că stăvilirea e un joc pe care-l pierzi. Că ceea ce încerci să reții acolo scapă încet, inexorabil. Că ceea ce pare să fie impenetrabil a devenit, de fapt, cu timpul, extrem de penetrabil. Și că, orice ar fi lucrul acela, pare că încearcă să te distrugă, dar nu are niciun lider cu care să poți negocia, nici obiective pe care să le afirme în vreun fel.

Aproape că și-o imagina pe directoare ținând prelegerea asta.

— Vrei să zici Divizia Sudică, locul unde m-ai trimis. Cu instrumentele nepotrivite.

— Vreau să zic că grupul din care am făcut parte credea de ceva timp că Divizia Sudică ar putea fi compromisă, însă majoritatea era de părere, până azi, că asta era nu doar fals, ci și de tot râsul.

— Cum ai ajuns să te implici?

— Din cauza ta, John. Cu mult timp în urmă. Fiindcă aveam nevoie de un post care să fie aproape de locul unde stăteați tu și taică-tău. Era un proiect marginal. Ceva de urmărit, ceva de ținut sub ochi. Apoi, lucrul acela a devenit obiectivul principal.

— Dar de ce a trebuit să fiu eu?

— Ți-am spus, zise ea cu voce rugătoare. Te știu, John. Știu cine ești. Aș fi știut dacă te… schimbai.

— Cum s-a schimbat biologa.

Se înfuria acum că-l pusese în pericol fără să-i spună, fără să-i permită să aleagă. Doar că, de fapt, avusese de ales: ar fi putut să rămână unde se afla, ar fi putut continua să creadă că trăiește dincolo de frontieră, deși asta era o minciună.

— Ceva de genul ăsta.

— Sau dacă mă schimbam devenind mai cinic, mai blazat, mai paranoic sau mai sleit.

— Oprește-te.

— De ce?

— Am făcut tot ce-am putut.

— Mda.

— Cât ai crescut adică, John. Am făcut tot ce-am putut, ținând seama de circumstanțe. Dar tot furios ești. Până și acum, tot furios. E prea mult. E prea de tot.

Discuție pe marginea unei catastrofe. Dar nu așa făceau oamenii, dacă mai erai încă viu?

Își lăsă jos ceașca. Simțea între umeri un junghi care n-avea, poate, să-i mai treacă niciodată.

— Nu mă gândesc la asta. Asta nu contează. Nu contează acum.

— Acum contează cel mai mult, zise ea, fiindcă s-ar putea să nu te mai văd niciodată.

Vocea ei, frângându-se pentru prima dată de când ținea el minte.

Simți ca pe o izbitură greutatea vorbelor, știind că sunt adevărate, și, timp de o clipă, se simți ca și cum s-ar fi prăbușit. Enormitatea, imposibilitatea acestui fapt erau prea de tot. Cum se ajunsese în punctul ăsta abia dacă își dădea seama, deși fusese prezent acolo, pe tot parcursul drumului.

O luă în brațe, o strânse la piept, iar ea îi șopti în ureche:

— N-am fost atentă. Am crezut că directoarea e de acord cu noi. Am crezut că-l pot stăpâni pe Lowry. Am crezut că o s-o scoatem la capăt. Am crezut că avem mai mult timp.

Că problema era mai puțin însemnată, că exista posibilitatea unei rezolvări. Că n-avea să-l rănească.

Mama lui. Păpușarul lui. Dar, după o clipă, trebui să-i dea drumul. Nu se putea trece peste prăpastia aceea, nu se putea vindeca pe deplin tot ce trebuia vindecat. Nu acum.

Ea, atunci, îi mai spuse ceva, o informație pe care i-o oferi ca pe o mărturisire.

— John, ar trebui să știi că biologa a scăpat din custodia noastră în weekend. A fost dată dispărută în ultimele trei zile.

O senzație de încântare, un val de euforie egoistă, nestăvilită, care venea, în parte, fiindcă o izgonise din gândurile sale pe măsură ce se instaura coșmarul la Divizia Sudică – și acum avea parte de răsplata asta, că, într-un fel, îi fusese redată.

Toate celelalte răspunsuri la întrebările sale apărură mai

târziu, mult după ce maică-sa plecase cu mașina lui, după ce-și făcuse bagajul și-și abandonase fără tragere de inimă pisica și luase mașina ei, așa cum îi sugerase. Dar se opri pe străduța liniștită, la câteva cvartale mai încolo, și forță o altă mașină, fiindcă nu avea încredere în Centru. Nu peste mult ieșea din Hedley și ajungea în mijlocul pustietății. Simți cu acuitate absența tatălui său când trecu pe lângă fosta lui casă. Fiindcă prezența tatălui i-ar fi prins bine acum. Fiindcă acum nu mai conta ce secrete spusese ori nu spusese.

La aeroport, aflat la cam o sută cincizeci de kilometri distanță, într-un oraș îndeajuns de mare pentru a avea legături internaționale, își lăsă vehiculul în parcare, împreună cu armele, și-și cumpără două bilete. Unul spre Honduras, cu o escală pe Coasta de Vest. Celălalt avea două escale, iar traseul era ocolitor, ajungând cam la trei sute de kilometri de coastă. Pe al doilea și-l cumpără sub nume fals. Își făcu formalitățile de îmbarcare pentru zborul spre Honduras, apoi se instală în barul aeroportului, cu un whisky în față, așteptând ora cursei. Îl invadară viziuni apocaliptice despre lucrurile pe care avea să le absoarbă Aria X dacă înainta. Clădiri, drumuri, lacuri, văi, aeroporturi. Totul. Se uită la televiziunea cu circuit închis a aeroportului, căutând știri, încercând să gândească mai iute decât cei de la Centru, care puteau deja să fie pe urmele ei, poate că-i luaseră deja urma. Dacă ar fi fost biologa, ar fi început prin a sări în vreun marfar, lucru care însemna că o putea ajunge cu ușurință din urmă. Din locul de unde evadase ar fi avut la fel de mult de călătorit ca și el.

O femeie blondă de la bar îl întrebă cu ce se ocupă și el zise neglijent, fără să se gândească:

— Sunt biolog marin.

— A, lucrați pentru guvern.

— Nu, sunt liber-profesionist, replică el, ceea ce suna absurd în gura lui.

Apoi petrecu câteva minute punând distanță între el și acest subiect. Fiindcă voia să stea acolo la bar, între oameni, dar fără să interacționeze cu ei.

— Cum a scăpat? o întrebase pe maică-sa.

— Hai să zicem, doar, că e mai puternică decât pare și foarte plină de resurse.

Îi oferise maică-sa resursele? Timpul? Ocazia? Nu voise să

întrebe.

— Centrul bănuiește că o să se întoarcă la locul acela viran, din cauza lipsei de contaminare de acolo.

Însă el știa că nu într-acolo avea ea să se îndrepte.

— Așa crezi și tu? îl întrebase maică-sa.

— Da.

Nu, avea s-o apuce spre nord, spre zonele sălbatice aflate mai sus de orășelul Rock Bay, chiar dacă nu credea că era cu adevărat biologa. S-ar fi dus într-un loc cu importanță personală. Fiindcă simțea impulsul, nu fiindcă așa voia Aria X. Dacă biologa ar fi avut dreptate, dacă nu ar fi fost nimic altceva decât un soldat dedicat al acesteia, ar fi avut mintea la fel de spălată ca și ceilalți.

Asta, cel puțin, alesese el să creadă. Ca să aibă un motiv pentru a-și face bagajul și un loc în care să se simtă la adăpost. Sau în care să se poată ascunde.

Anunțau îmbarcarea pentru zborul lui. O pornea spre vest, da, însă avea de gând să se oprească la primul zbor de legătură, să închirieze de acolo o mașină, să se ducă cu mașina închiriată mai departe, să închirieze apoi încă un vehicul, poate să fure unul, să se miște într-un arc coborâtor, lent, sugerând direcția sud. Apoi, însă, intenționa să se dea la fund complet și să pornească spre nord.

Trăsese de Grace, de fapt, să o miște de acolo, o apucase de mână, dezechilibrând-o, ar fi târât-o după el dacă ar fi fost în stare. Țipase la ea. Îi oferise toate motivele, pe cele primare, viscerale. Însă Grace nu vedea niciunul și se smucise cu o privire care-l făcuse să renunțe. Fiindcă își dăduse seama că Grace face asta în cunoștință de cauză. Fiindcă avea de gând să stea acolo până la sfârșit, iar el nu era în stare de asta. Fiindcă el nu era, cu adevărat, directorul. Așa că o lăsă pe Grace să se topească în ploaie, în vreme ce directoarea înainta spre ușă, și se retrăsese în sala de mese, într-o panică dementă, apoi fugise la mașină. Și nu se simțea câtuși de puțin vinovat pentru asta.

Un bip pe telefon îi spuse că, venind de la o distanță inimaginabilă, recepționase ultimele, nefolositoarele filmări de la Divizia Sudică, de la cocoș și de la capră.

Imaginile filmate nu-i spuneau nimic, nu-i ofereau niciun indiciu, nicio rațiune pentru ce i se întâmplase lui Grace. Filmulețele erau de calitate slabă, cu imagini neclare. Fiecare

clip avea cam șase secunde și toate se terminau brusc în același moment. În primul, scaunul lui se vedea gol până aproape de final, când ceva cețos părea să se așeze acolo. Poate că era directoarea, însă nu se deslușea. Cel de-al doilea arăta un Whitby afundat în scaunul din cealaltă parte a biroului, făcând ceva straniu cu mâinile, care-i făcea degetele să arate ca niște corali moi legănați de curentul mării. Pe fundal se auzea un zumzet fără cuvinte. Era Whitby, acum, pe tărâmul primei expediții? Și, dacă da, era conștient de asta?

Control privi amândouă filmulețele de câte două-trei ori, apoi le șterse. Acțiunea asta nu îi ștergea pe subiecții lor, dar punea o distanță mai mare între ei și el, și asta trebuia să fie de ajuns.

Succesiunea obișnuită de căldură și de frig pătrunzător din avion. Prinsul centurii de siguranță. În vreme ce decolau, Control se aștepta ca ceva să doboare avionul, întrebându-se dacă Centrul avea să fie acolo, să-l întâmpine când atingea pământul, sau ceva încă și mai straniu. Se întreba de ce se uită așa de ciudat la el însoțitoarele de bord, și-și dădu seama că răspundea bunăvoinței lor uzate, profesionale cu intensitatea cuiva care nu avusese niciodată parte de politețe și nici nu se aștepta să mai aibă parte vreodată.

Cuplul de pe locurile de alături era genul agasant, banal care spunea aproape orice ca ei să fie băgați în seamă de ceilalți sau ca să-și afirme parteneriatul amoros. Dar până și pe ei voia să-i avertizeze, simțea o bruscă, neașteptată și aproape nestăvilită emoție. Voia să formuleze, să spună cumva ce se întâmpla, ce urma să se întâmple, fără să pară nebun, fără să-i sperie pe ei sau să se sperie pe el. Însă, în cele din urmă, mai înghiți o pastilă sedativă, se lăsă pe banchetă și încercă să-și izgonească lumea din minte.

— De unde știu că plecatul după biologă nu-i o idee pe care mi-ai plantat-o tu?

— Biologa era arma directoarei, așa cred. Ai zis, în rapoartele tale, că nu se poartă ca toți ceilalți. Ce știe ea reprezintă o șansă. Un fel de șansă.

Control nu-i împărtășise maică-sii experiența deplină a ultimelor sale momente la Divizia Sudică. Nu-i spusese tot ce văzuse și nici că, orice ar fi fost acum directoarea, oriunde ar fi crescut, era acum mai puțin ea însăși decât în orice moment al trecutului ei. Că orice plan ar fi avut devenise probabil irelevant.

— Și tu ești arma mea, John. Tu ești cel pe care l-am ales să *știe totul*.

Senzația liniștitoare a brațului zgâriat, de metal, al scaunului, cu căptușeala groasă și uzată în partea de sus. Porțiunile ovale de cer capturate de hublouri. Informațiile deloc necesare despre progresul călătoriei furnizate de căpitan, printre care intercala glume stupide, însă liniștitoare. Se întrebă pe unde era acum Vocea, dacă Lowry avea și el străfulgerări din trecut sau o luase razna într-un fel mai general. Lowry, tovarășul său. Lowry, megalodonul cel jalnic. E ultima ta șansă, Control. Dar nu. Era, în schimb, o ardere pe rug. Dacă era să fie ținut minte în vreun fel, avea să fie reținut drept vestitorul dezastrului.

Ceru un whisky cu gheață, ca să-l vadă licărind în pahar, ca să țină gheața în gură și să se bucure de răceala netedă, puțin pișcătoare pe limbă. Îl ajută să cadă într-o picoteală, într-o bulă de oboseală autoindusă. Încerca să-și încetinească rotițele minții. Încerca să blocheze rotițele acelea.

— Ce-o să facă Centrul acuma? o întrebase pe maică-sa.

— Or să te urmărească, din cauza asocierii tale cu mine.

Oricum ar fi venit după el, fiindcă nu raportase la sediu și fiindcă o pornise după biologă.

— Și ce-or să mai facă?

— Or să încerce să trimită o a treisprezecea expediție, dacă mai există încă ușa.

— Și tu ce-o să faci?

— O să continui să îndrept lucrurile pe cursul pe care-l cred eu corect, zisese ea, știind că-și asuma, astfel, un risc imens.

Oare avea de gând să se întoarcă sau să se țină la distanță de Centru până ce se stabiliza situația? Deoarece Control știa că avea să se lupte până ce lumea întreagă ar fi dispărut în jurul ei. Sau până o reducea la tăcere Centrul. Sau o folosea Lowry ca țap ispășitor. Oare ea credea că Centrul n-avea să încerce să dea vina pe mesager? Ar fi putut s-o întrebe de ce nu-și scosese toate economiile de la bancă și n-o apucase spre locul cel mai îndepărtat cu putință… unde să aștepte. Dar, dacă ar fi întrebat-o, l-ar fi întrebat și ea același lucru.

La finalul zborului, o femeie de pe celălalt șir de scaune le spuse, lui și vecinilor săi, să deschidă geamurile pentru aterizare.

— Trebuie să deschideți geamul pentru aterizare. Trebuie să-l

deschideți. Pentru aterizare.

Și dacă nu, ce? Ce se întâmpla? O ignoră, nu transmise mesajul, închise ochii.

Când îi deschide, avionul aterizase deja. Nu-l aștepta nimeni când debarcă. Nu-i strigă nimeni numele. Reuși să închirieze o mașină fără niciun incident.

Era de parcă o altă persoană ar fi băgat cheia în contact și ar fi plecat departe de tot ce-i era familiar. Nu mai exista întoarcere de-acum. Nu mai exista nici drum înainte. Mergea pieziș, cumva, și, cu toate că era înspăimântător, simțea și un sâmbure de exaltare. În felul ăsta nu te simțeai mort, sau ca și cum ai fi stat să aștepți să ți se întâmple ceva, orice.

Rock Bay. Capătul lumii. Dacă n-o găsea acolo, era un loc dintre cele mai bune, totuși, ca să aștepte ce mai avea să se întâmple.

Zorii unei noi zile. Într-un motel soios de pe coastă, având cuvântul *plajă* inclus în nume, Control își desfăcu și-și curăță obsesiv pistolul Glock, cumpărat de la un traficant de arme, sub nume fals, în dosul unui salon de vânzări auto. Apoi îl asamblă iarăși. Concentrarea pe o sarcină repetitivă și detaliată îi păstra mintea departe de pustiul care se întindea afară.

Televizorul era pornit, dar nimic n-avea pic de logică. Televiziunile, în afara unei referiri dintre cele mai vagi la o posibilă problemă la „situl de regenerare ecologică Divizia Sudică”, nu spuneau adevărul în privința celor ce se petreceau. Dar lucrurile fuseseră de multă vreme lipsite de logică, chiar dacă nimeni nu știuse asta, și era conștient că disprețul său ar fi fost aidoma cu cel al biologei, dacă aceasta ar fi fost în locul lui acum. Iar lumina ce se strecura printre draperii era de la farurile unui camion stingher, gonind în întuneric. Și simțea miros de mucegai, dar poate că-l adusese cu el. Deși era departe de ea acum, frontiera invizibilă era aproape – punctele de control, lumina învârtejită a porții. Felul în care lumina păruse aproape oblică, aproape formând o imagine în spațiul acela dintre draperii, apoi se destrămase iarăși în neant.

Pe pat: Manuscrisul despre spațiul local al lui Whitby, la care nu se mai uitase de când plecase din Hedley. Nu făcuse decât să-l pună într-o cutie de plastic dur, impermeabilă. Își dădea seama iarăși și iarăși, cu un fel de surpriză resemnată, un soi de reacție lentă sau de reimaginare menită să atenueze lovitura, că

invazia pornise de ceva timp, că se manifestase de mai multă vreme decât ar fi putut ghici oricine, până și maică-sa. Și își mai dădea seama că poate Whitby descoperise ceva, deși nu-l crezuse nimeni, deși faptul că-și dăduse seama îl expusese intrării în vizorul a ceva, a unui lucru ce devenise conștient de *el*.

Când termină cu arma, se așează pe scaun, cu fața spre ușă, strângând tare patul armei, deși asta făcea ca degetele să-i zvâcnească. Era un alt fel de a nu se lăsa copleșit. Durere și abaterea atenției. Toți ghizii din familie tăceau acum. Maică-sa, taică-său, bunicul – niciunul nu mai avea ce să-i spună. Până și piesa sculptată din buzunarul lui părea inertă acum, fără niciun folos.

Și, în tot acest timp, așezat pe scaun, apoi lungit în pat, pe pătura roasă și pe cearșafurile îngălbenite, cu urme de arsuri de țigară, Control nu-și putu scoate din minte imaginea biologei. Chipul ei pe terenul viran – expresia aceea absentă – apoi, mai târziu, la întâlnirile lor, alternanța disprețului, dârzeniei, vulnerabilității ocazionale, vehemenței și tăriei. Asta îl buimăcise cu totul. Expresia aceea se extinsese și-l cuprinsese, îl captivase pe deplin. Chiar dacă ea putea să nu știe asta în veci, să nu dea două parale pe el. Chiar dacă ar fi fost mulțumit până și să n-o mai întâlnească vreodată, atâta vreme cât putea crede că încă mai e pe acolo pe undeva, în viață, liberă. Nostalgia lui o apuca în toate direcțiile și în niciuna. Era un fel ciudat de afecțiune, care nu avea nevoie de subiect, care emana din el ca niște raze invizibile, menită să ajungă la tot și la toți. Presupunea că sunt sentimente normale odată ce ai depășit un anumit punct.

Biologa o apucase spre nord, și știa unde avea să ajungă până la urmă: chiar acolo era informația, în notițele de teren. Creasta unei faleze abrupte pe care o știa mai bine decât oricine, unde pământul se prăbușea în mare, iar valurile năvăleau peste stânci. Trebuia doar să fie pregătit. Centrul putea să-l prindă din urmă până ajungea acolo. Însă, pe la spatele lor, se furișa ceva mai întunecat și mai vast încă, și asta era toată poanta. Că lucrul acela, care îi urmărea pe toți, urma să fie și mai lipsit de milă încă, avea să-i interogheze până ce, precum un prosop stors și lăsat apoi afară, în văpaia soarelui, nu mai rămânea din ei decât învelișul fragil, golit de conținut.

Asta dacă nu izbutea să ajungă la timp în nord. Dacă ea era acolo. Dacă știa ceva.

Părăsi devreme motelul, îndată ce răsări soarele, mâncă ceva într-o cafenea, continuă să avanseze spre nord. Pe aici drumul era doar piscuri și curbe strânse, ce lăsau senzația că ai fi putut să te arunci și să plutești spre cer la fiecare serpentină. Că gândul acela mic, pe care l-ai alungat întotdeauna – să nu mai învârți volanul ca să te încadrezi pe șosea – putea, de data asta, să nu fie blocat, că puteai să ambalezi motorul și să te avânți în aer, să zdrobești toate lucrurile mărunte pe care le știai și pe care nu mai voiai să le știi. Temperatura era arareori peste douăzeci și patru de grade și, curând, peisajul se umplu cu o vegetație bogată – verdele era mai intens decât în sud, iar ploaia un fel de ceață, deloc asemănătoare cu aversele drăcești cu care se obișnuise.

La un supermarket dintr-un orășel minuscul numit Selk, ce avea o benzinărie la ale cărei pompe străvechi nu erau acceptate carduri de credit, cumpără un rucsac mare, pe care-l umplu cu vreo cincisprezece kilograme de provizii. Cumpără un cuțit de vânătoare, baterii din belșug, un topor, brichete și multe altele. Nu știa ce i-ar fi trebuit sau de ce ar fi avut ea nevoie, nici câtă vreme avea să zăbovească în mijlocul naturii, căutând-o. Avea ea să reacționeze cum își dorea el – dar cum își dorea? Asta dacă presupunea că era acolo. Se imagină peste câțiva ani, cu barbă, trăind din ce-i oferea natura, cioplind lemnul ca taică-său, singur, întunecându-se încet la minte din cauza poverii solitudinii.

Casierul îl întrebă de nume, fiindcă avea o promoție legată de un eveniment caritabil local, el răspunse „John” și, din momentul acela, își folosi iarăși numele adevărat. Nu Control, nici vreunul dintre pseudonimele care-l aduseseră până aici. Era un nume comun, nu ieșea în evidență. Nu însemna nimic.

Însă continuă să aplice tacticile de până acum. Terorismul intern îl familiarizase cu o mulțime de zone rurale. În a doua misiune pe care o avusese, petrecuse ceva timp în Vestul Mijlociu, pe drumuri între departamente regionale de sănătate, deghizat sub pretextul că ajuta la actualizarea programelor informatice ce contabilizau vaccinările. Însă, de fapt, urmărise să afle informații despre membrii unei organizații paramilitare. Știa drumuri lăturalnice din vremea aceea, din altă viață, și o

apucă pe ele de parcă n-ar fi lipsit deloc, folosi toate șmecheriile fără niciun efort, cu toate că trecuse mult de când nu le mai folosise. Ba chiar simțea și un fel de libertate încordată, o exuberanță și o simplitate cum nu mai simțise de mult. Atunci, ca și acum, bănuise orice camionetă care trecea, mai ales dacă avea plăcuța de înmatriculare murdărită cu noroi, suspectase orice șofer care mergea încet, orice autostopist. Atunci, ca și acum, o apucase pe drumuri locale cu poteci lăturalnice care-i permiteau să se întoarcă ocolit. Folosea hărți tipărite, nu GPS. Aproape că șovăise în privința telefonului mobil, însă îl azvârlise în ocean și nu cumpărase unul preplătit ca să-l înlocuiască. Știa că putea să cumpere ceva ce nu putea fi urmărit, însă toți cei pe care i-ar fi putut suna erau deja, fără îndoială, ascultați. Nevoia de a-și suna rudele, de a încerca pentru ultima oară să vorbească cu mama lui, se estompase treptat, kilometru după kilometru. Dacă ar fi avut ceva de spus, ar fi trebuit să pună mâna pe telefon cu multă vreme în urmă.

În timp ce conducea, se gândea din când în când la directoare. Înaintând pe malul unui lac ce strălucea, puțin adânc, într-o vale înconjurată de munți, rupând bucăți dintr-un cârnat cumpărat la o piață în aer liber. Culoarea cerului de un albastru atât de palid și totuși atât de fără nori încât părea ireal. Fata din vechea fotografie alb-negru. Felul în care devenise obsedată de far, însă nu se referise niciodată la îngrijitorul farului. Fiindcă fusese acolo. Fiindcă fusese acolo până aproape de final. Ce văzuse? Ce știuse? Cine știuse despre ea? Grace? Munca asiduă pentru a găsi căile de a se angaja, în cele din urmă, la Divizia Sudică. Știuse cineva, pe parcurs, secretul ei și socotise asta o idee bună și nu un lucru care ar compromite agenția? De ce ascunsese ce știa despre paznicul de la far? întrebările acestea îl necăjeau – ocazii pierdute, timp pierdut, prea mult accent pus pe planta-cu-șoarece, pe Voce, pe Whitby, fără de care și-ar fi dat seama mai din timp. Dosarele pe care încă le avea cu el nu îl ajutau, faptul că avea fotografia aici, pe locul de alături, nu-l ajuta deloc.

Se lăsase între timp noaptea și se tot întorcea iarăși și iarăși spre coastă, cu farurile luminând benzi portocalii fosforescente, panouri reflectorizante albe și, uneori, cenușiul argintiu al câte unui gard metalic. Încetase să mai asculte ce se dădea la radio. Nu știa dacă indiciile subtile ale unei catastrofe iminente nu

sălășluiau, de fapt, doar în imaginația sa. Voia, din ce în ce mai mult, să pretindă că se afla în mijlocul unei bule lipsite de conținut. Că mersul cu mașina avea să țină pe vecie. Că drumul în sine era scopul.

Când oboseala îl copleși, opri într-un oraș al cărui nume îl uită îndată ce plecă, după ce mâncă niște ouă și bău niște cafea la un restaurant non-stop. Chelnerița îl întrebă încotro mergea, și-i zise doar „spre nord.” Femeia încuviință din cap și nu-l mai întrebă nimic, fiindcă trebuie să fi văzut pe fața lui ceva care nu încuraja descusutul.

Nu zăbovise prea mult, mâncase în grabă, neliniștit din cauza berlinei negre cu geamuri întunecate aflate în parcare, un Volvo bătrân și ponosit, cu abțibilduri despre pădurea tropicală lipite pe capotă, al cărui proprietar stătuse prea mult, sprijinit acolo, ca să-și fumeze țigara.

Ploaia venită dinspre mare se coagulase devenind o pâclă, care-l făcu să se târască prin întuneric cu treizeci de kilometri pe oră, neștiind ce-avea să-i iasă în cale prin negura aceea. La un moment dat trecu un camion care-i zgâlțâi din toate încheieturile mașina, altă dată, o căprioară execută un dans scurt trecând prin fața farurilor, ca un tablou în mișcare, apoi dispăru.

Ajunse la concluzia, când afară se crăpa de ziuă, că nu conta dacă maică-sa îl minți se. Era un detaliu tactic, nu strategic. Avea oricum de gând să urmeze aceeași direcție și se convinse că avea să umble la nesfârșit pe șoseaua asta, în pustietate, îndreptându-se spre nord. Copacii suciți, strâmbați de vânt se făceau, prin ceață, un șir fumuriu, ca și cum s-ar fi autoincinerat și s-ar fi transformat în cenușă, de parcă s-ar fi uitat la o versiune a viitorului.

În noaptea de dinainte să ajungă în orașul Rock Bay, John își îngădui o ultimă masă. Parcă în fața unui restaurant pretențios, într-un orășel aflat la poalele munților de pe coastă, înconjurat de șerpuirea unui râu ce părea anemic pe lângă valurile și striațiile multicolore ale nisipului, ce iradiau dinspre apă. Grămezi de crengi aduse de apă și trunchiuri moarte arătau ca și cum ar fi fost așezate ca să țină totul la un loc.

Se așeză la bar, comandă o sticlă de vin roșu bun, alături de un mușchiuleț de vită cu garnitură de piure de cartofi cu usturoi și sos de ciuperci. Ascultă istoriile lui Jan, un barman

experimentat, cu un entuziasm deliberat naiv – povești captivante din locuri de peste mări în care lucrase, din orașe în care John nu pusese piciorul vreodată. Bărbatul îi mai arunca din când în când lui John câte o privire furișă, cu fața sa brăzdată, nordică, încadrată de păr lung, blond, întrebându-se, poate, dacă John avea să-l întrebe ce căuta aici, printre bușteniii aduși de ape, în fundul lumii.

Apoi intră o familie – albi, bogați, cu tricouri polo, pulovere și pantaloni cafenii desprinși parcă dintr-un catalog de modă. Fără să-l bage în seamă pe barman, comandară burgeri și cartofi prăjiți, iar tatăl se așeză în stânga lui John, ferindu-și copiii de străin. Cât de ciudat era străinul nu puteau ști. Existau în propria lor bulă: aveau aproape totul și nu știau aproape nimic. Conversația lor era despre cum să stai drept pe scaun și cum să mesteci bine și despre un meci de fotbal pe care îl văzuseră și despre un magazin de suvenire aflat mai încolo, în sat. Nu-i invidia. Nu-i ura. Nu simțea, curios lucru, nimic în privința lor. Toate poveștile de aici, totul era codat, totul era transformat în ceva lipsit de semnificație. Nimic din toate astea nu putea să însemne mare lucru pe lângă cunoașterea pe care o ducea cu el.

Barmanul își dădu ochii peste cap, privindu-l pe John, în vreme ce, răbdător, făcea față capriciilor copiilor și condescendenței cu care-i vorbea tatăl acestora. În vreme ce femeia în uniformă militară și cei doi amici skateri de pe Empire Street se adunau fantomatici pe lângă John, uitându-se la mâncarea familiei cu o poftă deloc ascunsă. Câți agenți nu rămâneau neremarcați, niciodată înregistrați, niciodată auziți, niciodată susținuți! Aruncați în întuneric, în locuințe secrete mizere și în moteluri umede. Făcuți invizibili. Făcuți irelevanți. Și câți dintre aceștia ar fi putut să fie el! Încă erau el, trudind acolo, neștiuți de familia asta sau de barman, încercând încă, deși nu era doar frontiera spre Aria X cea care nega oamenii, ci toți ceilalți din lumea de dincolo de ea.

După ce familia plecă și împreună cu ei și însoțitorii fantomatici, îl întrebă pe barman, pe un ton conspirativ și amabil:

— De unde pot să fac rost de o barcă?

Era și el un tovarăș ostenit de drum, părea să sugereze vocea lui John, un amic aventurier care ignora uneori legalitatea, în

același fel în care făcuse și barmanul în poveștile lui. Tu ești omul care-mi trebuie. Tu-mi poți face lipeala.

— Te pricepi la bărci? întrebă Jan.

— Da.

Pe lacuri. Aproape de țărm. Încă un pic și ar fi ajuns poanta unuia dintre bancurile bunicului Jack.

— Încerc să te ajut, zise cu un zâmbet larg barmanul. Poate reușesc să aranjez ceva.

Lumina chioară pe care o împrăștia un candelabru din globuri de sticlă îi căzu direct pe față când se aplecă spre el, șoptind:

— Cât de repede ai nevoie?

Acum. Imediat. Până dimineață.

Fiindcă n-avea de gând să între cu mașina în Rock Bay.

Ambarcațiunea *Viață Sărată* era o șalupă modificată, cu fundul plat, proră joasă cu puțină grație. Avea o cabină minusculă, un fel de șopron, care urma să-i ofere un pic de adăpost în fața vânturilor puternice de pe ocean, și un motor puternic, deși trecut prin multe. Era străveche, iar vopseaua albă se cojise, lăsând lemnul de dedesubt la iveală. Lui John i se păru că aduce cu un vas de contrabandiști, însă șalupa fusese folosită ca vas de pescuit de omul cărunt, burtos și crăcănat, un pescar get-beget, care i-o vându de două ori mai scump decât făcea. Aproape că îi venea să creadă că bărbatul acela se ocupa și cu chestii ilegale. Cumpără suficientă benzină cât să se poată arunca în aer cu ea sau cât să-i ajungă până la capătul lumii, și-și încărcă în șalupă restul de provizii.

Existau și vâsle, „în caz că cedează motorul”, precum și hărți nautice, „deși să ferească Dumnezeu să nu cauți adăpost dacă vine furtuna” și un pistol de semnalizare. După un pic de muncă de convingere ce implică alți bani, căpitanul îi cedă și haina sa de ploaie, pălăria, pipa, cizmele de cauciuc și o plasă de pescuit găurită. Pipa nu-i stătea bine în gură, iar cizmele îi erau cam largi, însă credea că, de la distanță, deghizarea avea să țină.

Motorul scotea un hârâit care nu-i plăcea deloc, dar nu prea avea de ales – credea, în plus, că barca avea să fie mai iute decât o mașină pe drumurile înșelătoare care i se întindeau înainte și mai greu de descoperit. Când o apucă pe râu în jos, spre ocean, simți cu acuitate că se apropie apocalipsa, că buștenii înnegriți de pe maluri erau dovezi nu ale unor focuri de tabără sau ale unor furtuni, ci ale unei catastrofe cu mult mai

radicale.

Prin stâncile de pe coastă se iveau case vechi și vreo câteva plaje neîngrijite; navigă prin ape învolburate, apoi prin ape liniștite, străduindu-se să învețe zvâcnirile și icnetele vasului, adaptându-se încetișor la curent. Cele mai multe case erau dărăpănate și, chiar cele luminate la apus de soare, păreau să fi reînviat doar câteva clipe. Fum de grătare. Oameni pe pontoanele de jos. Arătau cu toții ca și cum iarna nu avea să-i mai prindă acolo.

Trecu pe lângă un far abandonat, cu un turn masiv, scund și alb, cu crestetul negru. Rămase tăcut în urmă, arătându-și zidăria pe sub zugrăveala distrusă, fără lumină călăuzitoare, și îl cuprinse atunci o stare de dedublare care-l făcu să tresară, de parcă ar fi înaintat cumva pe coasta unei Arii X alternative.

Undeva în ceață, dacă se uita bine, i-ar fi văzut pe Lowry și pe Whitby, hoinărind pe acolo pierduți. I-ar fi văzut și pe cei de la Brigada Știință și Conștiință făcându-și măsurătorile, pe Saul Evans urcând treptele spiralate ale clădirii farului, și o fetiță jucându-se nepăsătoare pe stâncile din josul acestuia. Poate chiar pe Grace, adunând în jurul ei rămășițele Diviziei Sudice.

Ajungea, în plină amiază, la acea parte a coastei unde terenul se curba dramatic, formând o scobitură ce ducea către orășelul Rock Bay. Ceea ce biologa numea Rock Bay era, de fapt, zona cu bazine mareice și recife care începea la aproximativ treizeci de kilometri de oraș. Însă fosta ei cabană se aflase în afara orășelului. Sau satului, dacă voiai să fii mai precis. Fiindcă n-avea mai mult de cinci sute de locuitori.

Viața Sărată nu era genul de vas pe care John să-l poată trage pe țărm și ascunde sub rămurиș. Însă voia să facă o recunoaștere în Rock Bay înainte să meargă mai departe. Încercă să urce un pic în scobitura golfului, pe jumătate ascuns de insulele pietroase ce se năpusteau în sus din valuri. Ochi, nu peste mult timp, un ponton vechi și putred, unde putea să lege barca. Potrivit hărților, era destul de aproape de zona rezervației naturale, de unde putea s-o apuce pe jos și să se intersecteze cu o potecă ce ducea aproape de oraș. Își lăsă pălăria și pipa, își luă pelerina de ploaie, binoclul și arma și păși pe țărm, înaintând prin tufișurile scunde, apoi prin pădure. Mirosul proaspăt de cedru îl învioră. Nu peste mult timp, privea de pe o înălțime la podul de lemn care ducea spre oraș și la

minuscula stradă principală de dincolo de acesta. Zărise o barieră a poliției locale, mult înainte de pod, dar nu văzuse nimic în drumul său care să dea de bănuit, în afară de cineva care alerga și de doi adolescenți care, era limpede, căutau un loc ferit în care să fumeze niște iarbă. Din punctul său aflat la înălțime, privind cu binoclul peste coroanele dese ale copacilor, văzu o jumătate de duzină de berline și SUV-uri negre, cu geamuri opace, parcate pe strada principală. Vehiculele duhneau a Centru, la fel ca și așa-zișii tăietori de lemne cu părul prea aranjat care stăteau pe lângă mașini, în cămăși cu pătrățele stridente, blugi și bocanci ce păreau prea noi ca să fi făcut măcar un pas prin hârtoape.

Dacă erau așa de puțini, atunci ori locul ăsta era doar unul dintre multele cercetate, ori biologa era de acum doar o parte a unei probleme cu mult mai mari, iar Centrul era foarte ocupat altundeva. Poate prin sud.

În funcție de cât de bine cunoșteau obiceiurile biologei, puteau crede că ar fi preferat să se ascundă undeva și mai spre nord, de-a lungul coastei. Însă trebuiau să scoată din ecuație orașul și împrejurimile. Prin zonă erau tufărișuri dese de coastă sau păduri și mai dese, tropicale, deloc ușor de traversat. Genul de regiune în care se puteau pierde până și localnicii cu experiență dacă se depărtau de oraș prea mult, mai ales în sezonul ploios.

Ghemuindu-se, își abandonă poziția de pe creastă, o apucă pe o cărare în jos, traversă pârâul străjuit de podul de lemn, apoi urcă pe malul celălalt, pe o porțiune înălțată care-l duse, în cele din urmă, către niște dealuri acoperite cu mușchi și bogate în cedri, unde se poziționă aproape de apă. De cealaltă parte, peste golfulețul îngust, se afla cabana în care trăise biologa. Se strecură prin tufișurile dese, ghemuit și în zigzag, apoi se întinse pe burtă între niște arbori strâmbi și negri, cu frunze ghimpoase, într-un loc cu vizibilitate bună.

Cabana era doar puțin mai mare decât șalupa lui și în jur fuseseră destui copaci pentru a permite existența unei pajiști minuscule, în față, și a unui drum de pământ ce șerpuia pe povârnișul dinspre stânga. Adăpostită după înălțimea aceea se afla o așezare mai mare: o casă principală, de unde vedea ridicându-se, pe un horn ce nu se deslușea bine, un fuior alb de fum.

Dar din cabană nu se ridica fum. Nu era nicio mișcare în jur, iar asta i se părea nefiresc. Cercetă cu privirea, încă vreo oră, pădurile adânci care înconjurau cabana și, după ce-și trecu privirea de vreo cincizeci de ori peste întreaga zonă, descoperi că o bucată de pământ se mișcase: camuflaj. Apoi, după câteva momente, bucata de pământ se transformă într-un bărbat cu pușcă și lunetă, întins sub o prelată de tip militar, care supraveghea cabana. Odată ce îl observă pe unul dintre agenți, îi descoperi și pe ceilalți: în copaci, pe după bușteni, ba chiar apărând, într-un moment de neatenție, la geamul cabanei. Știa acum că biologa nu se apropiase de cabană, asta dacă dorise vreodată s-o facă.

Se retrase deci în natura sălbatică și apoi reveni la barcă pe un traseul ocolit și obositor. Nu credea că a fost observat, dar nu voia să lase nimic la voia întâmplării. Se bucură când ajunse la barcă. Își folosise toate trucurile de pădurean, cam vechi, ce-i drept, și simțea că avusese noroc. Și avusese noroc și că șalupa încă mai era acolo, că zona încă părea pustie.

Mâncă o cutie de fasole rece și urcă la bord, ținându-se de linia coastei până în ultimul moment – apoi o porni calm, liniștit, drept peste gura golfului, sigur că avea să fie cumva descoperit de departe și că Centrul avea să încerce să-l înhațe.

Și totuși, oricât de vastă și vizibilă ar fi fost întinderea în momentele acelea, nu se vedeau decât pescăruși și pelicani, cormorani și, sus, ceva ce i se păru că ar fi un albatros. Doar unduirile valurilor, o sirenă de vapor auzindu-se în depărtare și siluetele neclare ale unor vase, mai apropiate ori mai depărtate. Nimic care să nu pară de-al locului, niciun pescar care să arate ca scos din cutie.

Era mai bine să se depărteze de toate acestea. Ea avea să fie în cel mai pustiu loc pe care-l putea găsi, provocându-i pe toți să o urmărească acolo.

Era acolo sau nu era. Dacă nu, oricum totul ar fi fost inutil.

Urmărirea aducea cu un puls intermitent. Slăbea în intensitate, apoi era iarăși reluată. Văzu, cu binoclul, o vedetă făcând o buclă iute spre el. Auzi un elicopter, deși nu-l văzu, și petrecu douăzeci de minute pline de neliniște prefăcându-se că pescuiește cu plasa lui ruptă, nefolositoare, cu pălăria pleoștită îndesată pe cap. Prefăcându-se din răsputeri că e un pescar. Apoi sunetele se diminuară, vedeta vină înapoi spre coastă.

Totul deveni ca mai înainte, pentru mult timp.

Acest peisaj nou, situat în susul scobiturii golfului de la Rock Bay, îi era și mai străin. Era și mai rece – o ușurare, ca și cum Aria X ar fi fost doar o climă, un tip de vegetație, o simplă aglomerare de condiții locale, deși știa că asta nu era adevărat. Atâtea tonuri și nuanțe de gri – griul ce licărea de pe cer, un cenușiu nesfârșit, continuu și nemișcat. Griul mai și spălăcit al apei, înainte de ploaie, spart de valuri mici, cenușiul ploii înseși, punctulețe și cerculețe pe suprafața oceanului. Griul ca de argint al adevăratelor valuri, mai departe, care loviră prora când o îndreptă spre ele, făcând barca să se zguduie și motorul să geamă. Cenușiul a ceva mare și voluminos trecând pe sub el și făcând șalupa să se ridice, iar el încercând s-o țină pe loc, nemișcată, cu motorul oprit, simțind că viața seamănă prea mult cu un vis, neizbutind să dea drumul aerului din plămâni.

Înțelegea de ce biologei îi plăcuse partea asta de lume, cum te puteai pierde, aici, într-o sută de feluri. Cum puteai, chiar, să devii cineva complet diferit de cel care credeai că ești. Gândurile îi încremeniră pe parcursul orelor de căutare. Nevoia frenetică de analiză, nevoia de a desface în bucăți infinitezimale ziua sau săptămâna îl părăsi – și, odată cu ea, apăsarea și zumzetul interacțiunii și interferenței umane, pe care nu le mai putea găzdui în căpățână.

Se gândi la liniștea pescuitului pe coastă, când era copil, cu pauzele lungi, cu felul în care îi vorbea bunicul, în șoaptă, de parcă ar fi fost într-o biserică. Se întrebă ce avea să facă dacă n-o găsea. Era cazul să se întoarcă, sau să se piardă în peisaj, să devină parte a celor găsite aici, să încerce să uite ce s-a întâmplat în trecut și să devină nici mai mult nici mai puțin decât picurii de apă aruncați pe proră, decât spuma valurilor pe coastă, decât vântul ce-i sufla în față? Ideea asta îl atrăgea, îl îmboldea la fel de mult cât impulsul de a o găsi pe ea – nu se mai simțise așa de împăcat de mult, și multe lucruri se pierdeau acum în spatele său, păreau ridicole, fantasmagorice sau ambele. Erau, în esență, lucruri fără importanță.

Pe parcursul nopților de călătorie spre nord, ancorând cât de bine putea acolo unde îi permitea țărmul – o adâncitură în stâncă suficient de largă să-l adăpostească, fundul capabil să țină ancora în ciuda ierburilor de mare alunecoase – începu să

zărească departe, în spatele lui, lumini ciudate. Se ridicau, se prăbușeau și levitau peste mare, urcau spre cer, unele albe, altele verzi sau în nuanțe de purpură. Nu-și dădea seama dacă luminile căutau ceva sau aveau vreun alt scop, mai puțin clar. Însă aceste lumini rupseră vraja: dădu iarăși drumul la radio în acea noapte, ducându-l la ureche ca să poată menține volumul scăzut, ghemuit în sacul său de dormit. Însă nu auzi decât câteva cuvinte ininteligibile care se transformară în pârâituri, și nu-și dădu seama dacă din cauza vreunei catastrofe sau a locului izolat în care se afla.

Stelele, deasupra, erau mari și fixe. Existau pe o țesătură a nopții la fel de vastă și de adâncă precum îi era lui somnul, visul. Era obosit acum, voia să mănânce și altceva decât conserve și batoane proteice. Se săturase de murmurul valurilor și de sunetul motorului bărcii. Se făceau trei zile de când plecase din Rock Bay și nu se zărea nici urmă de ea pe coastă; avea să ajungă în curând în zona cea mai îndepărtată a perimetrului. Depășise de mult punctul în care s-ar fi putut ajunge pe vreun drum la ceva de pe țărm; se putea doar pe poteci, cu elicopterul sau cu barca. Era în marginea absolută a orice putea fi numit Rock Bay.

Dacă făcea economie la mâncare și apă, îi mai rămânea suficient pentru încă o săptămână, înainte de a fi silit să se întoarcă.

Dimineața unei noi zile. Fără grabă, lăsându-se purtat de valuri, cârmi spre o scobitură înconjurată de stânci negre, ascuțite ca niște aripioare de rechin și brăzdate ca niște piscuri montane. Hotărâse să vină mai aproape, fiindcă locul arăta similar cu linia coastei schițate în notițele de teren ale biologei.

Stâncile erau pline de scoici și de stele-de-mare, și în apa puțin adâncă se vedeau sute de arici-de-mare întunecați și țepoși, ca niște mine scufundate în miniatură. Nu mai văzuse pe nimeni de două zile. Palmele îl usturau și-l dureau de la vâslit. Voia o masă caldă, o baie, un punct de reper care să-i spună sigur pe unde era. Șalupa începuse să ia apă; acum petrecea un răstimp scoțând apa, temându-se mai degrabă să se depărteze prea mult de țărm decât să nu dea peste vreun pinten de stâncă ascuns de valuri.

Stâncile formau o linie ridicată, ca o creastă, pe toată

întinderea țărmului, și erau greu de ocolit. Un val îl aduse prea aproape; se opinti în vâsle, simțind că-i scrâșnesc oasele. Întinse o vâslă să împingă barca, vâsla alunecă, încercă iarăși, apoi vâsli sălbatic până ajunse la o distanță sigură de vârtej.

Îi luă un timp să-și dea seama de ce-i alunecase vâsla, de ce nu se auzise vreun scrâșnet, cum ar fi fost firesc. Cineva mâncase scoicile și stridiile. Stânca, în afară de câteva alge, rămăsese aproape golașă. Se uită cu binoclul, văzu că și bolovanii de mai încolo erau goi, apoi, mai aproape de țărm, zări câteva urme circulare, pe unde moluștele opuseseră rezistență la cules.

Nu se vedea urmă de foc sau de așezare omenească, însă cineva sau ceva le culesese. Dacă era o persoană, știa că putea să fie oricine. Însă era mai mult decât ieri. Simți o trepidație, simți ușurare și o anume indecizie. Se gândi să acosteze acolo, apoi se răzgândi și vâsli înapoi pe unde venise, spre altă scobitură de mai încolo, ascunsă de alți bolovani uriași ce se înălțau din ocean pentru a forma o insulă neospitalieră.

Barca era tot mai plină de apă. Își dădu seama că trebuia să-și petreacă la găleată majoritatea timpului, și nu vâslind, sau făcându-și griji să nu se scufunde. Se apropie deci de țărm cu barca, aruncă ancora și porni prin apa mică, ajungând la o mică plajă cu nisip negru, adăpostită de niște copaci rămuroși, și rămase acolo, gâfâind, niște minute lungi. Era ultima lui șansă. Putea încerca să repare barca. Putea încerca să se întoarcă, s-o ia la picior, șchiopătând, spre Rock Bay. Să isprăvească cu asta, să termine pentru totdeauna cu ideea asta. Să păstreze în minte viziunea biologei, care nu se manifestase niciodată dinaintea lui, apoi să înfrunte lucrul acela care crescuse acolo, în spate. Se întrebă ce făcea maică-sa în momentul acela, pe unde era. Îi veni apoi în minte o imagine fulgerătoare cu Whitby, întinzând mâna de pe raftul său, și una cu Grace la ușă, așteptând-o pe directoare.

Se duse înapoi la barcă, luă toate lucrurile folositoare ce-i încăpeau în rucsac, inclusiv manuscrisul lui Whitby. Clătinându-se puțin sub greutate, porni să-și croiască drum spre șirul de pietroaie negre, încercând să se țină ferit, după șirul de copaci. Și, îndată, barca nu mai era decât o amintire, ceva ce existase cândva, dar nu mai exista acum.

În noaptea aceea băgă de seamă luminile de pe cer, tot

departe, dar apropiindu-se. Își imagină că aude zgomotul făcut de motorul unei nave, însă luminile scăzură, sunetul se disipă și el se duse la culcare legănat de șoaptele și foșnetele valurilor.

În amurgul zilei următoare, John văzu o mișcare pe stânci și își îndreptă binoclul într-acolo. Voia să creadă că silueta aceea era biologa, că-i deslușea conturul pe fundalul posomorât al cerului, că știa felul în care se mișca ea, însă n-o văzuse decât captivă. Inertă. Dezactivată. Altfel.

Prima dată o pierdu din ochi aproape imediat. Din punctul său de observație, aflat la oarecare distanță de stânci, nu-și dădea seama dacă se întorcea acolo sau cobora mai jos. Stânci și forme se amestecau și se opacizau, apoi se făcu noapte. Așteptă să apară lumină sau foc, dar nu văzu niciuna, nici alta. Dacă era biologa, o apucase pe calea cea mai radicală a supraviețuitorului în sălbăticie.

Mai trecu o zi, în care nu observă nimic cu excepția unor pescăruși și a unei vulpi cenușii care se opri brusc văzându-l și se evaporă în pâcla ce acoperea, de prea mult timp, totul. Se temea că persoana pe care-o văzuse nu se mai afla în zonă, că acesta nu era un avanpost, ci doar un punct pe harta unei călătorii mai lungi. Mâncă încă o cutie cu fasole, bău drămuindu-și apa din bidonaș. Ghemuit, tremurând, ascuns bine. Își atinsese iarăși limitele talentului de supraviețuitor, era făcut mai mult pentru drumuri dosnice și sub protecția orașelor mici decât pentru traiul în natura sălbatică. Se gândi că slăbise vreo trei kilograme. Continua să inhaleze profund mireasma de cedru și să socotească orice lucru viu, verde ca pe un antidot temporar.

Silueta se ivi iarăși la vremea apusului, târându-se și săltând peste stânca neagră cu o agilitate pe care John o socoti mai presus de a sa. Când, cu ajutorul binoclului o identifică drept biologa, simți că-i sare inima, că i se înfierbântă sângele și că i se ridică părul de pe brațe. Îl copleși un potop de emoții și își înăbuși lacrimile – erau de ușurare, sau ceva mai profund de-atât? Fusese singur atâta vreme încât nu mai știa. Însă își reveni imediat. Știa că dacă ea se întorcea pe plajă, avea să dispară în pădure și nu-i plăcea deloc ideea de a încerca să o găsească acolo.

Dar dacă-l vedea cățărându-se după ea, totuși, și nu avea nici cea mai mică șansă de a se afla față în față cu ea, i-ar fi

alunecat printre degete și n-ar mai fi văzut-o în veci. Era și ăsta un lucru pe care îl știa.

Venea fluxul. Lumina era cețoasă, tulbure și cenușie. Iarăși. Vântul se înăsprea. Pe mare nu se vedea nimic care să indice prezența ființelor umane, în afara siluetei biologei, care se tot înălța și cobora, și a unui fuior gros de fum negru ce urca spre cer din coșul vreunul vas aflat atât de departe pe mare, încât nu era vizibil nici măcar cu binoclul.

Așteptă până ce femeia urcă mai bine de jumătate din traseu, întrebându-se dacă-și pierduse din prudența naturală, fiindcă era încă foarte ușor să-i ieși în cale, mai ușor decât ar fi trebuit. Se strecură pe lângă cealaltă muchie a stâncii, se ghemui, încercând să nu se lase văzut de ea, deși în spatele lui era pădurea, nu lumina ce scăpăta. Își luase rucsacul cu el, din paranoia că ea, sau altcineva, i l-ar fi putut fura cât era plecat. Deși îl mai golise întru câtva, îl dezechilibra; îi venea mai greu să țină arma și să se cațăre. Ar fi putut să lase manuscrisul lui Whitby, dar i se părea tot mai important să-l aibă la îndemână mereu.

Încercă să meargă cu pași mici, să flexeze genunchii, dar chiar și așa, alunecă de multe ori pe stâncile inegale, acoperite de alge, tari și ascuțite de la muchiile cochiliilor de melci, midii și stridii. Trebui să se ridice în picioare ca să-și păstreze echilibrul și se tăie în palmă, în ciuda cârpelor cu care își învelise mâinile. Nu peste mult timp simți că-i tremură gleznele și genunchii.

Când ajunse pe la jumătate, muchia stâncilor se îngustă și n-avu altceva de făcut decât să se urce peste ele. Când se uită în sus de acolo, pentru prima dată, n-o văzu pe biologă pe nicăieri. Ceea ce însemna ori că găsise o cale miraculoasă de a se întoarce pe plajă, ori că era ascunsă undeva, înaintea lui.

Oricât s-ar fi încovrigat și ghemuit, ea avea să-l vadă clar. Nu știa ce opțiuni avea biologa – piatră, cuțit, suliță improvizată? — în caz că nu se bucura să-l vadă. Își scoase pălăria, o îndesă în buzunarul hainei de ploaie, sperând că, dacă se uita, avea cel puțin să-și dea seama că era el. Că recunoașterea asta avea să însemne pentru ea mai mult decât „anchetatorul” sau „temnicerul”. Că biologa ar fi putut să ezite, să mai aștepte.

Când făcuse cam trei sferturi din drum, se întrebă dacă n-ar fi trebuit, totuși, să se întoarcă. Își simțea picioarele de gumă, îi

lăsau aceeași senzație ca și stâncile acoperite de alge. Valurile izbeau cu mai multă forță din toate părțile și, deși acum putea încă să vadă – soarele era o pată tremurătoare de roșu departe, la orizont, iluminând fumul de la distanță – la întoarcere avea să-i trebuiască lanterna. Și asta avea să-i alerteze pe cei de pe plajă; nu bătuse atâta drum doar ca s-o trădeze. Așa că își continuă drumul, cuprins de fatalism. Își sacrificase toți pionii, regii, nebunii și turnurile. Abuela și Abuelo se confruntau cu un asalt pornit din cealaltă parte a tablei.

Pe parcursul urcușului care fusese istovitor, a cățăratului fără să se întoarcă, simți cum o satisfacție morbidă se întinde în el, cum un ultim puseu de energie îi trece prin corp. Urmase această pistă de investigație până la sfârșit. Ajunsese foarte departe, își spuse simțind tristețe pentru ce lăsase în urmă, atâta lume cu care stabilise legături atât de puțin durabile. Atâția oameni cu care și-ar fi dorit, acum că se apropia de creastă, și-ar fi dorit să-i cunoască mai bine, să încerce să-i cunoască mai bine. Grija pe care i-o purtase tatălui său părea acum nu un efort altruist, ci un lucru pe care-l făcuse și pentru el însuși, ca să-și arate ce însemna să fii aproape de cineva.

Când ajunse în vârf, se trezi înaintea unei lagune adânci, circulare, cu apă ce se unduia întruna, ușurel, în îmbrățișarea stâncilor. Lagună era, poate, un cuvânt prea blând – era o văgăună gâlgâitoare, ale cărei margini ascuțite, neregulate ar fi putut tăia cu ușurință mâini sau capete. Fundul nu i se vedea.

Și, dincolo de aceasta, era doar oceanul nemărginit, înspumat, izbindu-se de malul stâncos. Pe față îi aterizau picături de apă, iar vântul îl izbea cu putere. Însă în lagună totul era calm, deși reflexia sa neagră era de nepătruns.

Ea apăru dintr-un ascunziș aflat în stânga lui, atât de aproape, că sări imediat înapoi, dar se opri la timp, se lăsă într-un genunchi și întinse o mână.

Era, în momentul acela, neajutorat și, când își îndreptă poziția, descoperi că ea ațintise un pistol asupra lui. Arăta ca un Glock, ca al lui, versiune standard. Nu se așteptase la asta. Undeva, cumva, găsise o armă. Era mai slabă, cu oasele obrajilor tăioase precum muchiile de stâncă. Îi crescuse părul, o învălmășeală negricioasă. Purta blugi groși și un pulover prea mare pentru ea, însă căptușit, și bocanci de cățărat de calitate. Pe figura ei se citea sfidare, amestecată cu un fel de curiozitate

și de emoție. Buzele îi erau crăpate. Aici, în mediul ei natural, părea atât de sigură pe sine încât el se simți stingher, greoi. Ceva se așezase la locul său. Ceva o făcuse să fie în formă, și John se gândi că era, poate, memoria.

— Aruncă arma în apă, zise ea arătând spre tocul pistolului lui.

Trebuia să ridice vocea ca să se facă auzită, chiar și așa aproape cum erau – suficient de aproape cât să poată ajunge la ea din câțiva pași și s-o atingă pe umăr.

— S-ar putea să ne trebuiască mai târziu.

— Nouă?

— Da. Mai vin și alții, am văzut luminile.

Nu voia să-i spună ce se întâmplase la Divizia Sudică. Încă nu.

— Arunc-o acum, dacă nu vrei să te împușc.

O credea, văzuse rapoarte de la antrenamentele ei. Biologa zisese că nu se pricepe la arme, dar țintele nu fuseseră de aceeași părere.

Așa că Bunicul, versiunea 4.9 sau 5.1, nu le mai știa șirul, își luă zborul, iar marea îl făcu să dispară cu un plescăit ce suna precum un ultim comentariu din partea lui Jack.

John se uită la ea, în vreme ce valurile bubuiau în stânci și, în ciuda cenușiului, a umezelii și a frigului, în ciuda faptului că putea să moară în următoarele minute, începu să râdă. Asta îl surprinse – i se păru, la început, că râde altcineva.

Palma ei se strânse pe mânerul armei.

— Ți se pare amuzantă ideea că o să te împușc?

— Da, foarte amuzantă.

Râdea cu atâta poftă acum, că trebui să se lase în genunchi ca să-și mențină echilibrul. Un val de voioșie dementă sau de isterie se ridica în el și se întrebă, într-un fel leneș, distant, dacă n-ar fi trebuit să-și cultive mai des starea asta. Felul în care arăta ea, pe coama stâncii, cu marea în spate, era aproape mai mult decât putea îndura. Dar știu, pentru prima dată, că făcuse bine venind aici.

— E amuzant, fiindcă au fost atâtea alte dăți… atâtea dăți când aș fi înțeles de ce ar vrea cineva să mă împuște.

Era doar o parte, fiindcă altfel se simțise aproape ca și cum Aria X ar fi fost pe cale să-l împuște, ca și cum Aria X ar fi încercat să-l împuște de multă vreme.

— M-ai urmărit, zise ea, deși este evident că nu vreau să fiu

urmărită. Ai venit aici, în locul ăsta pe care cei mai mulți l-ar socoti capătul lumii, și m-ai încolțit. Probabil ai vrea să mă mai iei la întrebări, deși ar trebui să fie clar că am terminat-o cu întrebările. Ce-ai crezut că o să se întâmple?

Nu știa ce crezuse, ăsta era adevărul, poate că-i venise, inconștient, ideea că între ei se înfiripase o relație la Divizia Sudică. Dar asta nu se aplica aici. Încercă să-și vină în fire, ridică mâinile ca și cum s-ar fi predat.

— Dar dacă ți-aș spune că am *eu* răspunsuri? zise.

Însă tot ce-i putea arăta, tangibil, era manuscrisul lui Whitby.

— Aș zice că minți și aș avea dreptate.

— Dacă ți-aș spune că și tu deții încă niște răspunsuri?

Era acum la fel de serios pe cât de amuzat fusese cu doar câteva momente în urmă. Încercă s-o țintuiască cu privirea, chiar și în penumbra aceea, dar nu izbuti. Doamne, dar coasta era pe-aici dureros de frumoasă, cu verdele-închis și bogat al brazilor înțepându-i creierul, cu cerul pe jumătate furios și cu marea, cu asaltul apei sărate asupra stâncilor, care semăna cu tălăzuirea sângelui prin arterele sale, în timp ce aștepta ca ea să-l ucidă sau să asculte ce avea de spus. Un gând răzvrătit: n-ar fi nimic așa de groaznic dacă ar muri aici, dacă ar deveni parte din toate acestea.

— Nu sunt biologa, zise ea. Nu-mi pasă de trecutul meu de biologă, dacă la asta te referi.

— Știu, zise John, care își dăduse seama pe șalupă cum stăteau lucrurile, deși încă nu formulase asta coerent. Știu că nu ești. Ești o versiune a ei, totuși. Ai amintirile ei, până la un punct, și undeva prin Aria X s-ar putea ca biologa să mai fie încă în viață. Ești o copie, dar o persoană aparte.

Nu se așteptase la replica asta. Coborî arma. Un pic.

— Mă crezi.

— Da.

Fusese chiar acolo, în fața lui. Pe film, în imitația celulelor, în diferența de personalitate. Doar că ea nu se conformase matriței. Ceva, în crearea ei, fusese diferit.

— Am încercat să-mi amintesc locul ăsta, zise ea pe un ton aproape melancolic. Îmi place mult aici, dar în tot timpul ăsta m-am simțit ca și cum locul și-ar fi amintit de mine.

O tăcere pe care John nu știa dacă vrea să o rupă, așa că rămase, nemișcat.

— Ai venit să mă duci înapoi? zise ea. Fiindcă nu mă întorc.

— Nu, zise el și-și dădu seama că era adevărat.

Dacă avusese vreun impuls de acest fel, și-l înăbușise de mult.

— Divizia Sudică nu mai există, admise John. S-ar putea ca peste puțin timp să nu mai recunoaștem nimic pe acolo.

Acolo în amurg, fără păsări deasupra capetelor, cu fumul pierzându-se în apus, cu vuietul strident al valurilor părând singurul lucru viu în afară de ei doi.

— De unde ai știut că o să fiu aici? întrebă ea cufundată în gânduri. Am avut multă grijă.

— N-am știut, am ghicit doar.

Probabil că pe față i se citea o parte din gânduri, fiindcă ea păru să tresară un pic, parcă prinsă pe picior greșit.

— De ce ai face asta dacă nu vrei să mă duci înapoi?

— Nu știu.

Ca să încerce să salveze lumea? S-o salveze pe ea? Să se salveze pe el însuși? Nu știa. Nu se schimbase nimic din camera de anchetă. Nu tocmai.

Când ridică privirea, ea vorbi:

— Mă gândeam să stau aici și gata. Să construiesc viața pe care nu și-a construit-o ea, pe care a făcut-o vraiște. Dar nu pot. E limpede că nu pot. Cineva o să mă urmărească indiferent ce aș face.

Acum, că soarele apusese de-a binelea, zărea, urcând din adâncul lagunei, o licărire slabă care-i era vag familiară.

— Ce e jos?

— Nimic, răspunse ea precipitat.

— Nimic? E prea târziu să minți, n-are niciun rost.

Niciodată nu era prea târziu să minți, să ascunzi, să întârzii. Control știa asta prea bine.

Însă ea nu știa. Ezită, apoi zise:

— Eram bolnavă când am ajuns aici. Am venit aici într-o noapte, m-a luat amețeala și mi-am pierdut cunoștința un timp. M-am trezit când venea fluxul și nu-mi mai era rău. Strălucirea o terminase cu mine. Însă era ceva pe fundul găurii aceleia.

— Ce?

Dar deja știa. Învârtejirea de lumină îi era prea familiară, chiar dacă era atenuată de undele mișcătoare și de adâncimea apei.

— E o cale spre Aria X, cred, zise ea și păru, de data asta,

speriată. Cred că am adus-o cu mine.

John nu știa cum putea ea să-și dea seama de asta, dar se gândi că putea fi adevărat. Își aminti ce zisese Cheney despre cât de dificilă și agasantă putea fi călătoria aceea. Descrierea oribilă a frontierei de către Whitby.

Acum, că bezna era totală și ea nu se mai zărea decât ca o umbră înaintea lui, vedeau amândoi luminile din depărtare, de pe coastă. Mișcându-se. Plutind. Înaintând încet-încet. Erau zeci. Și acolo, în hău, lucirea, licărirea aceea de lumină imposibilă.

— Nu cred că mai avem prea mult, zise el. Nu știu nici dacă mai avem noaptea asta. O să ne trebuiască un loc în care să ne ascundem.

La cealaltă posibilitate nu voia să se gândească. Nu voia să-i invadeze gândurile nicio părticică din ea.

— În curând o să fie maree înaltă, zise ea. Trebuie să te dai jos de pe stânci.

Dar ea nu? Cu toate că nu-i putea zări chipul, știa ce expresie trebuie să aibă.

— *Amândoi* trebuie să ne dăm jos.

Nu era sigur că vorbește serios. Auzea elicopterul acum, auzea iarăși motoarele bărcilor. Dar dacă ea era dezorientată, dacă mințea, dacă nu știa, de fapt, absolut nimic…

— Vreau să aflu cine sunt, zise femeia. Nu pot face asta aici. N-o pot face dacă sunt închisă într-o celulă.

— Știu cine ești – dosarul tău îl am în cap. Pot să-ți ofer asta.

— Nu mă întorc. Nu mă mai întorc niciodată.

— E periculos, îi spuse el rugător, de parcă ea n-ar fi știut. Nu e verificat. Nu se știe unde o să ieși, în cealaltă parte.

Gaura era atât de adâncă, cu margini atât de ascuțite, iar valurile erau tot mai agitate. Văzuse lucruri minunate și văzuse lucruri oribile. Trebuia să creadă că acesta era încă unul, că era adevărat și că putea fi cunoscut.

Privirea ei îl cercetă. Terminase cu vorbitul. Își azvârli pistolul. Se aruncă în apă, plonjă în adânc.

Control aruncă o ultimă privire lumii pe care o cunoștea. Mai luă o gură bună din lumea asta, cât de mult izbutea, cât de mult reușea să-și amintească din ea.

„Sari”, îi zise o voce din cap.

Și Control sări.

MULȚUMIRI

Multe mulțumiri editorului meu, Sean McDonald, și celor de la FSG pentru competența lor, pentru pasiune, simț al umorului și, mai presus de toate, răbdare. Le mulțumesc, de asemenea, tuturor celor de la Fourth Estate, Harpercollins Canada, Blackstone Audiobooks, ca și editorilor mei din străinătate. Îi mulțumesc agentului meu, Sally Harding, și soției mele, Ann, care m-au ajutat să-mi găsesc spațiul mental pentru a scrie aceste romane. Mulțumesc localurilor Black Dog Café, All Saints Café, the Fermentation Lounge, Luis Mission San Park, precum și Shared Worlds pentru că mi-au pus la dispoziție spații fizice de lucru. Le mulțumesc lui Eric Schaller, Geoffrey A. Landis și Ashley Davis pentru discuțiile științifice. În sfârșit, le mulțumesc pentru ajutor primilor mei lectori, printre care se numără Brian Evenson, Tessa Kum, Greg Bossert, Karin Tidbeck și Adam Mills.